

[Đắm Say Hệ Liệt] Tâm Cơ Thiên Sứ

Contents

[Đắm Say Hệ Liệt] Tâm Cơ Thiên Sứ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	65
10. Chương 10	72
11. Chương 11	82
12. Chương 12	85

[Đắm Say Hệ Liệt] Tâm Cơ Thiên Sứ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Anh quốc, vampire, lãng mạn, cổ điển, kỳ huyền, nhất thụ nhất công, ôn nhu trung khuyến công, lãng mạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-say-he-liet-tam-co-thien-su>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Năm 2011, mùa hạ.

Trăng tròn, ánh trăng mạ một lớp bạc lên con đường nhỏ miền quê, kéo ra vuốt quỹ hung tợn phía sau cái bóng của hai người gấp gáp đi đường, cấp cho màn đêm yên tĩnh thêm không khí quái dị.

“Cố xe bus có thể đến thị trấn Stoneham, cậu lại không bắt, tại sao thế nào cũng phải đi đường nhỏ?” Thanh niên mảnh khảnh hỏi, trong giọng nói tràn đầy oán giận.

Một người khác thân hình cao lớn, bước chân cũng trầm ổn hữu lực, nghe được câu hỏi liền đáp. “Chúng ta là mục tiêu Thần ngự Kỳ sĩ đoàn truy nã, tận lực đừng lộ diện ở chỗ dễ thấy, anh vĩnh viễn không thể biết ông cụ bán sách báo bên cạnh nhà ga có phải cơ sở ngầm của họ hay không.”

“Quả nhiên là đoàn thể chính nghĩa bảo vệ gia hộ dân lại giàu ý thức trách nhiệm.” Trong giọng nói tràn đầy mỉa mai. “Biến thế giới trở thành khu quản lý của mình.”

Thanh niên cao lớn cười gượng. “Chỗ ma quỷ cư trú có rất nhiều trên thế giới, không thể nói chỗ nào sẽ ẩn nấp ma dữ người hay quỷ ăn thịt người, chúng hung tàn hơn phần tử khủng bố điên dại, anh phải thừa nhận Kỵ sĩ đoàn cần thiết phải tồn tại.”

“... Vampire ăn máu người đương nhiên cũng nằm trong mục tiêu của quý đoàn, ngài kỵ sĩ, đây là nguyên nhân cậu kè kè bám theo tôi sao?”

“Tôi theo anh, hoàn toàn là vì yêu!” Thanh niên cao lớn được gọi là kỵ sĩ dừng bước, lấy giọng điệu và động tác khoa trương trên sân khấu thổ lộ với người yêu. “Myron yêu dấu, đừng quên tôi đã không còn là thành viên Kỵ sĩ đoàn, mà người giao phó tôi theo bên cạnh bảo vệ anh không phải là Kelly Telsen, anh trai anh sao?”

Bầu môi rất không cam lòng, Myron hất hất tóc sáng bạc như ánh trăng, lẩm bẩm nói. “Kelly thật là, rõ ràng biết cậu...”

“Đúng, anh ấy biết tôi yêu anh, hơn cả tính mạng, cho nên...”

Cho nên liều mạng cũng phải bảo vệ chu toàn cho em, tôi sẽ không để bất cứ ai thương tổn đến em, dù những người đó từng là đồng đội của tôi — đây là nội tâm Gerald Winter nói.

Nói đến Gerald Winter — y từng là Kỵ sĩ Bầu trời trong Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, đứng đầu tiên phong diệt trừ yêu ma bảo vệ chính nghĩa, Thương thiên kiếm trong tay từng chém giết vô số ma quỷ, cuối cùng lại ngã ngựa trong tay một vị Vampire.

Đúng, giống như chuyện tình yêu cũ rích của thế gian, y không thể kiềm chế yêu một Vampire, trái tim tín ngưỡng vào thần tình yêu làm y cúi đầu phục tùng, từ bỏ địa vị kỵ sĩ, từ bỏ mọi thứ mình có trước giờ, chỉ nguyện đi bên cạnh người mình ngưỡng mộ trong lòng, trọn đời trọn kiếp. Hai người cũng bởi vậy mà bị xếp vào danh sách thanh toán của Thần ngự Kỵ sĩ đoàn.

Cái gọi là Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, tổng bộ ở Luân Đôn, là tổ chức ánh sáng nhận lệnh từ thiên giới, chuyên phụ trách diệt trừ yêu ma phạm pháp.

Mà đối lập với ánh sáng chính là bóng tối, Vampire vừa vặn là một chủng tộc ma quỷ bị thiên giới phân vào bóng tối. Thần ngự Kỵ sĩ đoàn tự xưng chính nghĩa chung quy thích khuếch trương hành vi phạm tội của huyết tộc, để mượn sức nhân loại diệt trừ cái gọi là “ma quỷ”. Chiến tranh nghiêng về một phía khiến số lượng huyết tộc giảm xuống cấp tốc, cuối cùng đành phải hoảng loạn lẫn vào xã hội nhân loại tự bảo vệ mình.

Cuộc sống sẽ biến đổi, Vampire học được thích ứng, họ lẫn vào trong đám đồ ăn nghỉ xả hơi, hơn nữa lợi dụng vẻ ngoài tuyệt mỹ mê hoặc nhân loại dẫn xác tới gần, nắm giữ thời cơ tiếp cận người cầm quyền, địa vị cùng của cải cũng tiện tay mà vào.

Ngoài ra, để không cho Kỵ sĩ đoàn có lý do vô được, họ lợi dụng tài lực nuôi dưỡng nhân loại sạch sẽ, lúc đói khát uống máu những người đó theo lượng thích hợp, cũng không tạo thành giết chóc, mấy trăm năm nay, duy trì một loại cân bằng kỳ diệu với Kỵ sĩ đoàn.

Đương nhiên, Kỵ sĩ đoàn vẫn như hồ rình mồi, chỉ cần nghe nói xảy ra hành vi ma quỷ giết hại nhân loại, sẽ lập tức xuất động đi bắt giữ, hoặc giết hoặc giam, đáng sợ hơn chính là đưa vào trung tâm nghiên cứu Alpha của giáo đoàn làm thí nghiệm, đến lúc đó quả thật sống không bằng chết.

Không lâu trước đó, Myron cũng suýt chút nữa bị bắt vào trung tâm nghiên cứu. Thể chất máu lai của hắn bất đồng với người bình thường, khiến trung tâm nghiên cứu có hứng thú, Gerald cứu hắn ra, bản thân cũng lưng đeo tội danh phản bội, vĩnh viễn rời khỏi Kỵ sĩ đoàn.

Tất cả những thứ này đều là số mệnh an bài, Gerald thường nghĩ như vậy, mà y vĩnh viễn cũng không hối hận về những chuyện này.

Việc cấp bách hiện giờ, với y mà nói, là đánh vỡ hàng rào cuối cùng của Myron với mình, để hắn hào phóng tiếp nhận tình yêu của y, phải biết, y muốn hàng đêm ôm lấy người yêu đi vào giấc ngủ đến bao nhiêu, y không muốn lại bị đá xuống giường nữa.

Còn Myron, con lai của huyết tộc cùng thiên sứ, tên đầy đủ là Myron Telsen, xuất thân từ quý tộc, mái tóc sáng bạc kế thừa di truyền đặc trưng gia tộc, thể chất đặc biệt vẫn chưa làm hắn miễn dịch với lời ngon tiếng ngọt mắc ói của Gerald, trên thực tế, mỗi lần nghe thấy đối phương lớn mật biểu lộ tình yêu, hắn liền quần bách co cẳng chạy.

“Này này, đừng chạy nhanh như vậy!” Gerald đuổi theo sau, tuy y không uyển chuyển bằng huyết tộc, lực chân nhiều năm rèn luyện lại làm y có thể thoải mái cùng Vampire duy trì khoảng cách lúc xa lúc gần, mà y cũng tương đối hưởng thụ tình huống em chạy tôi đuổi như bây giờ.

Ánh mắt càn rỡ thường thức vẻ hoa lệ lúc tóc Vampire tung bay khi đi nhanh, da thịt tái nhợt lại óng ánh trong sáng như ngọc lưu ly (1), đừng nói chỉ tư thái tao nhã nâng tay nhắc chân kia, luôn làm y đắm say choáng váng.

Thật hy vọng hiện tại liền nhào lên bắt lấy, ôm hôn dầm mình trong ánh trăng phóng túng, y muốn thưởng thức tất cả của Vampire, bao gồm tóc hắn, cổ cùng eo hắn, y còn muốn hôn nhẹ lên đôi mắt lam mỹ lệ, con mắt lam như violet xanh (2)...

Nhưng Vampire chung quy không chịu buông thả toàn bộ thân tâm tiếp nhận y, tại sao?

“Người yêu dấu, tới nhà mới rồi chúng ta có thể ngủ trên cùng một giường không?” Hỏi cùng một câu mấy ngày nay đã hỏi không dưới mấy chục lần.

“Không được.”

“Rõ ràng đã đôi bên tình nguyện...” Than thở. “Tại sao còn phòng tôi như phòng trộm? Biết rõ tôi quý trọng anh như trái táo trong mắt.”

Myron lườm y một cái. “Cậu đã đáp ứng, trừ khi tôi cho phép, nếu không cậu tuyệt đối không ép tôi, cái kia, hoan ái...”

Gerald đời này lần đầu tiên muốn nuốt trở lại lời mình từng nói.

Ngày trước, y vì lý do nào đó cưỡng bạo người bên cạnh này, cũng biết đó tuyệt đối sẽ tổn thương tâm tư Vampire mảnh khảnh, nhưng lúc ấy y không thể ức chế dục vọng dề tiện kia, y cho rằng sau đó sẽ không còn cơ hội giao hoan cùng Vampire này nữa.

Vì y tự tay chôn hắn vào trong lâu đài hoa hồng.

Hiện tại Vampire đã tỉnh, Gerald sẵn lòng tận mọi khả năng tu bổ lại quan hệ hai người, y muốn Vampire biết, niềm tin từng vỡ tan kia, chỉ cần hai người nguyện ý vá lại, chắc chắn cũng có thể một lần nữa khép miệng.

Y là nghĩ như vậy, lại không ngờ chính là đào ra một cái hố để mình nhảy xuống, Vampire hiện giờ tùy ý sử dụng lòng áy náy của y, luôn cố ý treo miệng y cấm vận, không cho y tùy tiện hôn, cự tuyệt y ôm ban đêm...

“Vampire bình thường đều phóng túng ái dục, anh lại cấm dục như tu sĩ, thật sự có một không hai.” Lại oán giận.

Myron nghe được, lại giả bộ không nghe thấy, người phía sau cường thế lại tự cho là đúng, tuyên bố muốn cướp đoạt thân thể cùng trái tim hắn, làm người ta sợ hãi. Hai người từ năm năm trước liền rối rắm xoắn vặn với nhau, Gerald nói yêu hắn, lại làm chút chuyện tự cho là tốt với hắn, sau đó rời khỏi phe phái ban đầu, đến bên cạnh mình.

Tại sao?

Bởi vì tôi yêu anh. Đối phương luôn nói như vậy.

Myron có đôi khi sẽ nghĩ: tình yêu là một vũng lầy, rơi vào rồi còn muốn quay đầu lại, rất khó. Hắn đã cảm thấy mình chìm sâu trong đó, hiện giờ không biết nên giãy giụa hay mặc kệ mình tiếp tục lún xuống?

Lựa chọn tương đối khó khăn, cho nên tạm thời không dám nghĩ quá nhiều.

Nhưng ngẫu nhiên quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt cố chấp kiên định của đối phương, hấn lại cảm thấy thân tâm đều nóng, ngay cả gió đêm cũng không thể hạ bớt nhiệt độ này. Vampire sợ nhất chính là nhiệt tình như lửa như mặt trời, đó sẽ vạch trần một mặt họ trăm phương nghìn kế giấu trong bóng tối.

Các ác quỷ không hề hồ thẹn vì phục tùng ái dục, chẳng qua đó sẽ bại lộ nhược điểm của họ, tiến tới việc bị cái gọi là phe ánh sáng chính nghĩa công kích vào.

Chạy băng băng một hồi, Gerald nghe nhịp thở Myron có chút dồn dập, giành trước một bước cùng hấn song hành, hỏi.

“Nghỉ ngơi không? Còn cách thị trấn Stoneham mấy dặm Anh.” Gerald chỉ vào một mảnh bóng đen nặng nề phía xa, ngẫu nhiên trong đó có ánh đèn lóe ra.

“Không, một mạch tới nơi!” Myron ngạo mạn đáp, lại tăng nhanh bước chân chạy về phía trước, vì hấn phát hiện mặt Gerald cứ nhiên không đỏ hay thở gấp, nếu tính không sai, họ ít nhất đã chạy nửa tiếng, vị tiền kỵ sĩ này xem ra có sức chịu đựng kinh người.

Myron mặt ngoài luôn thanh đạm, kỳ thực thỉnh thoảng sẽ khơi dậy lòng hiếu thắng.

Gerald thấy bộ dạng giận dữ của hấn rất đáng yêu, vừa đuổi theo vừa hỏi. “Anh không phải có cánh sao? Nếu mỗi chân thì bay, dù sao hiện tại cũng không ai thấy...”

“Tôi không có cách nào dựa vào ý chí khổng chế cánh, thử qua rất nhiều lần đều...” Myron không vui đáp. “Hơn nữa...”

“Hơn nữa?”

“Tôi là Vampire, tin có cánh lông vũ đã truyền khắp huyết tộc, tôi làm phiền Blake, Ryan và Kelly phải nghĩ cách đối mặt với chất vấn từ các dòng họ, cũng sợ họ sẽ ghét tôi...”

Blake, Ryan và Kelly trong miệng hấn là ba anh trai của hấn, trong đó, Kelly sau khi Âm Đế, cha của họ bị Kỵ sĩ đoàn nhốt, gánh vác công việc chính đồn gia tộc Telsen, là nhân vật khiến Thần ngự Kỵ sĩ đoàn đau đầu nhất.

Gerald nghe Myron nói như vậy, nhớ lại bộ dạng cưng chiều em trai của ba ông anh kia, lắc đầu, biết Myron suy nghĩ quá nhiều, nhưng y không muốn vạch trần, tình cảm của Myron với các anh trai quá tốt, thân là người yêu, y sẽ ghen tuông.

“Bất cứ ai ghét anh cũng không sao cả, anh còn có tôi.” Thế nên y nói.

Myron nghĩ đến lời y, bất tri bất giác bước chân chậm lại, mấy phút sau mới khẽ lên tiếng, cũng không biết có phải ngầm đồng ý cái gì với Gerald không. Hai người lại từ từ đi dưới đêm trăng, phía xa lại đột ngột truyền đến tiếng sói tru, đó là âm tiết kỳ quái cao vút thê lương, họ lập tức dừng lại.

“Không phải sói bình thường?” Myron nói như vậy.

“Đúng, không phải sói bình thường.” Gerald tiếp lời. “Tiếng sói tru bình thường không mang theo cảm xúc phần nộ, bất quá là một loại thông báo tìm bạn tình, nhưng tiếng kêu vừa rồi kia... Có máu đang lan tràn...”

“Ah, cậu hiểu biết thật nhiều, ngay cả máu ngấm trong âm thanh cũng nghe ra được.” Myron giễu cợt rất rõ ràng.

“Đừng quên tôi từng là Thần ngự Kỵ sĩ, từng học phân biệt chỗ giống và khác nhau giữa tiếng kêu của người sói cùng chó sói.” Gerald chỉ chỉ bản thân. “Tôi từng rất nhiều lần hòa giải cùng thủ lĩnh lang tộc, rất quen thuộc với tiếng tru của họ mỗi khi tức giận hay săn bắt.”

Myron biết Gerald sẽ không lấy chuyện loại này ra nói giỡn, mà tiếng sói tru lại vang lên, ẩn giấu sát khí hung ác nham hiểm, hấn nghiêm lại.

“Cho nên nơi này có người sói?”

Đối với người sói, hấn nghĩ lại còn rừng mình, vì hấn từng bị một đám chiến binh sói công kích, mà người sói bất đồng với Vampire, người sói không thể khổng chế bản tính hung tàn, thích tùy tiện giết chóc, không khác lắm với kẻ điên.

Gerald ngóng trông bốn phía, trong gió có mùi máu.

“Không chỉ là người sói. Vùng đất này quá mức cổ xưa, có rất nhiều sinh vật trong truyền thuyết. Có chút khủng khiếp âm trầm chẳng hạn như yêu tinh nước Peg Powler anh quen biết trước kia; có chút đáng yêu khả ái, chẳng hạn như anh.”

Myron không thích y dùng cách thức ngả ngớn nói chuyện với mình, trách mắng. “Kelly để cậu ở bên cạnh tôi, là muốn hỗ trợ tìm ra A.W.W. trong thị trấn Stoneham. Đến, xác nhận địa điểm đích thực Ám Đế cha tôi bị giam cầm, hơn nữa báo cho Kelly dẫn người tới cứu ông ta ra, cậu quên chuyện này.”

“Vâng, vâng, tôi hiểu, vì chỉ có Ám Đế mới biết mẹ anh là ai, mà anh muốn biết cái vị thiên sứ cam nguyện vi phạm cấm kỵ, vì huyết tộc sinh ra anh, thậm chí... Có còn sống hay không...”

“Uhm...” Myron cúi đầu, nhẹ giọng nói. “Cậu biết là được, cho nên đừng luôn nói chuyện không đứng đắn với tôi.”

“Không thể, bởi vì tôi yêu anh.”

“Cậu!” Myron không hiểu tại sao Gerald chung quy thích tự nhiên biểu đạt cảm xúc.

“Tôi yêu anh!” Người nọ nhấn mạnh một lần nữa. “Tôi yêu anh, đạo lý hiển nhiên, không phải trò đùa.”

Myron đầu tiên là đỏ mặt, sau đó muốn đánh người, mà hấn cũng quả thực giơ tay lên, phía trước lại đột nhiên truyền đến tiếng khóc thảm của phụ nữ, giống như nàng đang bị đối đãi tàn nhẫn, bởi vậy khóc xé gan xé phổi.

“Cái gì vậy?” Hai người đồng thời hỏi lời này.

Chỗ cuối đường có một bóng dáng nho nhỏ chạy băng băng đến, là một cô gái nhỏ gầy khoác áo bào trắng, nàng vừa chạy vừa khóc, tốc độ chạy lại có thể sánh bằng một con ngựa tốt băng đường, thấy vẫn còn ở phía xa, phát phối theo xao động tiếng khóc, bỗng chốc đã đến gần mấy chục thước Anh.

“Banshee – nữ yêu báo tử!” (3) Gerald nhận ra đó là gì, cau mày nhấc nhở.

Myron lần đầu tiên nhìn thấy Banshee trong truyền thuyết, nhin không được nhìn kỹ: sắc mặt xanh trắng dưới tóc rậm rạp không chút sức sống, con ngươi giá buốt xanh lam lại khóc đến sưng đỏ không chịu nổi, trên áo trắng cũng loang lổ vết máu, tiếng khóc thê lương phảng phất như nàng vừa gặp phải bất hạnh cực đại, chỉ dựa vào gào khóc mới có thể trút ra oán hận.

“Banshee tuy là yêu tinh mang đến dự báo tử vong, nhưng kỳ thực thuộc về một loại tiểu tinh linh gia đình, thích nương nhờ đại gia tộc có địa vị, một khi trong gia tộc có người đến lúc chết, cô ta sẽ đột ngột hiện thân, dùng tiếng khóc thảm thiết nhắc tin này cho người nhà.”

“Nơi này là vùng thôn quê hoang vu, tại sao Banshee xuất hiện?” Myron hỏi.

“Không biết, tóm lại, bớt đụng chạm cô ta thì tốt hơn!”

Trong lúc nói chuyện, nữ yêu báo tử đã tiếp cận, Gerald cũng không biết đối phương có địch ý hay không, lập tức bảo vệ Myron trong vòng tay, lui vào bên đường, mà lúc thiếu nữ diện khoác áo trắng rách chạy qua bên cạnh hai người, vẫn không ngừng khóc khàn cả giọng.

“Ôi không... Ta phải cảnh báo... Ta nguyện rửa hấn... Ác đồ mất trí...” Nàng khóc đến đau thương tan vỡ, cứ như vậy lướt qua hai người.

“Rất không bình thường.” Sau khi vị khách qua đường kỳ dị đi xa, Gerald nói như vậy.

“Chỗ nào không bình thường?” Myron ngửa đầu hỏi, hấn không nhìn ra chỗ nào không thích hợp.

“Ngoại trừ báo trước tử vong, Banshee đồng thời cũng sẽ bảo hộ người sống của gia tộc, là yêu tinh gia đình tốt, không tồn tại bất cứ lực sát thương nào, hiện tại lại bị thương rời khỏi gia tộc phải bảo hộ, có trình tự hành động cố định của yêu tinh.”

“Hoặc...” Myron nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Thần ngự Kỵ sĩ đoàn thấy cô ta không vừa mắt.”

“Hey, Kỵ sĩ đoàn cũng không xấu xa như anh nghĩ, trừ khi nữ yêu báo tử hại người, nếu không Kỵ sĩ đoàn sẽ không đến chọc cô ta!” Gerald vội vàng giải bày cho đơn vị phục vụ trước đây.

“Ai biết được? Kelly chung quy nói, người của Kỵ sĩ đoàn đều là một đám heo.”

“.... Có một con heo đang ôm anh, anh sẽ nói như thế nào?”

“Tôi sẽ nói: ánh trăng khiến người ta điên cuồng, bởi vì tôi cư nhiên có cảm xúc muốn hôn cậu.” Myron oán hận nhíu mày, hần phát giác mình vẫn rất thích cảm giác được người này chặt chẽ ôm vào trong ngực.

Gerald cười, Vampire của y lúc này thành thật đáng yêu, có lẽ ánh trăng lãng mạn thật sự có tác dụng thôi thúc.

“Kỵ sĩ cần trọng tuân lệnh.” Y dịu dàng đáp lại.

Cúi đầu, trước dùng mắt quỳ lễ với cánh môi yếu ớt như pha lê, muốn cắn ra huyết sắc hoa hồng trên đó, nhuộm lên hào quang mỹ lệ thay cho vẻ tái nhợt, tiếp theo hai môi cùng nổi hút mật ngọt bên trong, làm đầu lưỡi cùng đầu lưỡi quấn quýt như cá chơi đùa, chứng minh y thật sự có được người yêu khó tính.

Y là nghĩ thế này: nụ hôn giữa tình nhân có khi không chỉ là một cái hôn, đó là mối hàn giữa linh hồn cùng linh hồn, như thế mới có thể chặt chẽ gắn bó hai người yêu nhau vào một chỗ, mà Vampire của y chắc chắn cũng tràn đầy cảm tưởng tương đồng, cho nên khép hờ mi mắt, đồng tử như chim yến trốn sau bụi cây rậm rạp, chờ người tò mò vạch ra tầng che đậy, nhìn thẳng vào nội tâm bên trong.

Cho nên y làm như vậy, khe hôn lông mi trên mí mắt yếu mỏng, nhắm nhẹn suốt mấy đêm không được cho phép tiếp cận thân mật, toàn bộ cũng vì chờ thời khắc này buông xuống, đây là phần thưởng thần tình yêu Aphrodite ban cho y.

Bao nhiêu lần muốn hôn lên cánh môi dẫn người mơ tưởng này ——

Tiếng sói tru lại vang vọng vùng quê, bầu trời đêm bịt kín sát khí đáng sợ, âm thanh kia lại gần như thế, gần đến độ Vampire cũng nổi lên cảm giác nguy hiểm, đôi mắt khép hờ lại nâng lên, quay đầu nhìn lại một chỗ khác trên đường.

Gerald tức giận, rõ ràng chỉ còn một khoảng cách nhỏ nữa thôi là có thể chạm tới cánh môi ngày đêm mong nhớ, lại bị con sói đáng ghét quấy nhiễu, y hiện tại hận không thể một lần nữa quay về làm kỵ sĩ, giết hết tất cả người sói.

Tức thì tức, nhưng vẫn phát hiện tiếng động hung mãnh phá gió càng lúc càng gần, đối phương hẳn là đang hướng đến nơi này.

“Đó...” Trong lời Myron trộn lẫn lo lắng.

“Ánh trăng không chỉ khiến người ta điên cuồng, ngay cả người sói cũng bởi vậy mà điên loạn, tự ý du dương khắp nơi lúc trăng tròn biến thân, khinh thường quy củ Chúa đã định trên mảnh đất này...” Gerald nói xong sờ bên hông, không đụng đến vũ khí bình thường quen dùng, mới nhớ ra Thương thiên kiếm mấy tháng trước đã bị Kỵ sĩ đoàn tịch thu.

Kelly từng nhận lời sẽ giao cho y một thanh kiếm có sức nặng cùng độ cứng dẻo không thua Thương thiên kiếm, bảo vệ Myron rất tốt. Nghe nói là mời người lùn chế tác khí giới giỏi nhất đến đúc rèn, một thời gian nữa kiếm có thể đưa đến tay y.

Đáng tiếc, hiện tại không có vũ khí, lực công kích của y trái lại yếu hơn một chút, cho nên y không dám làm bừa, quyết định trước quan sát chuyển biến.

Gió tanh càng lúc càng nồng, một bóng đen xám phía kia đường từ từ to lên thành một khối, hai điểm lửa hừng hực thiêu đốt là hai mắt nó, lông ngắn xám đen bọc lấy thân thể cực đại, trên vai cong đầy u thịt lớn chồm, bày ra cơ bắp mạnh mẽ, tùy thời tùy chỗ đều chuẩn bị xé nát tất cả vật sống.

“Người sói thú hóa.” Sau khi thấy rõ, sắc mặt Gerald vô cùng ngưng trọng. “Nhân loại chịu nguyên rửa trở thành ác ma như sói, chung quy mất khống chế dưới trăng tròn, sau đó đại khai sát giới, cho đến khi ánh trăng hạ xuống...”

“Tôi tưởng rằng người sói thú hóa cuối cùng đã bị Kỵ sĩ đoàn chém chết mười mấy năm trước?” Myron nhớ lại thông tin đã nghe qua, hỏi không xác định.

“Đó là tôi làm, tìm ba ngày ba đêm cùng vật lộn, cơ hồ bồi một cái mạng mình vào mới chém đầu xuống được.” Nhắc đến kỳ công quá khứ, Gerald không thấy vui vẻ, ngược lại càng lo lắng.

Myron nghe ra được lo lắng trong lời y, rất khó thấy, vì Gerald bất cứ lúc nào cũng biểu hiện rất tự tin, lại tỏ ra sâu lo như vậy, có thể thấy được người sói thú hóa thật sự khiến người ta đau đầu.

Người sói lúc này phát hiện họ, dừng gấp, răng nanh trong miệng mũi rộng lớn tích máu, xem ra ban này đã có con mồi gặp nạn.

Gerald thấy nó ngừng lại không bình thường, che Myron ra phía sau, hơn nữa nghiêm khắc trừng đối phương, biết nếu lộ ra vẻ sợ hãi trước mặt mãnh thú, ngược lại sẽ dẫn tới dự cảm của đối phương.

“Nhìn thấy ả không?” Tiếng người sói gầm ra từ cái miệng há to, xuyên thấu màng tai hai người, tựa như có ai cầm dùi trống gõ bên trong.

“Ai?” Gerald hỏi không chút hoang mang.

“Banshee xảo quyết...” Người sói vung vuốt nhọn, nói đe dọa. “Ả chạy trốn từ con đường này... Các người thành thật mà nói...”

Gerald cười lạnh. “Căn cứ theo điều lệ đã định của Kỵ sĩ đoàn và Thánh Ma bạch hội, người sói lúc trăng tròn phải tự bế trong kết giới, để tránh mất đi lý trí đã thương người khắp nơi. Người du đãng khắp nơi, thương tổn Banshee lương thiện, sẽ nhanh chóng bị Kỵ sĩ đoàn trừng phạt.”

“Kỵ sĩ đoàn là thứ gì? Chưa từng nghe qua!” Người sói thình lình rống to, vuốt nhọn phản xạ ra ánh kim sắc bén dưới trăng, vung tay liền muốn vịn lấy đầu Gerald, là cách tấn công hoàn toàn không cho người ta đường sống.

Gerald không lùi không tránh, vì một khi tránh ra, Myron phía sau liền mất đi khiên hộ vệ, cho nên y đón nhận ngay mặt, dù không có vũ khí, kỹ thuật huấn luyện nhiều năm cũng không phải là giả, lúc người sói cho rằng vuốt nhọn của mình sắp cắm vào sọ y, y nghiêng thân bắt lấy cẳng tay quần đầy lông đen của người sói, vịn một cái, quăng ra xa mấy thước Anh.

Người sói lăn mấy vòng trên đất rồi lại nhảy lên, nó vì sơ suất bị Gerald thành công một cú, lúc này nó lại cẩn thận cảnh giới xông về trước, khí thế mạnh mẽ có thể sánh bằng trâu chạy.

“Mau tránh!” Gerald hô ra sau, cùng Myron nhảy ra hai chỗ bất đồng.

Người sói nhận định Gerald là kẻ địch, tính sói làm nó quyết định phải giết chết đối phương, nên lại xông về phía Gerald, bổ nhào đẩy người ngã xuống đất, răng vuốt qua lại muốn đâm thủng người, Gerald quay người vật lộn hung hiểm.

Người sói lực lớn vô cùng, công kích cũng không chút trình tự, nhưng tính tàn bạo trời sinh cùng sự dã man bù vào khiếm khuyết kỹ năng chiến đấu, Gerald kỳ thực xuống thế hạ phong, chỉ có thể dựa vào kỹ thuật vật lộn cao siêu bảo vệ bản thân, nhưng thời gian kéo dài, người sói càng lúc càng nguy hiểm, kỵ sĩ mất vũ khí không thể làm quái vật hung ác bị thương nặng như ngày trước.

Myron ở ngoài quan sát khẩn trương lên, quyết tâm gia nhập chiến trận, mắt phút chốc bị mực nhiễm đen, móng tay dài ra, độ sắc bén tuyệt đối không thể kém hơn móng vuốt người sói. Hắn sở trường tập kích bất ngờ, lén tới gần từ mặt trái người sói, phốc một tiếng, móng vuốt cắm thật sâu vào sau lưng người sói, sau khi đâm thủng ngực lại rút ra, máu tươi tung tóe vấy mực phương đông lên y phục nhạt màu của hắn.

Người sói kêu to thống khổ, buông Gerald ra, chuyển qua hướng Myron nhảy tới. Nó không ngờ thanh niên trẻ tuổi nhìn có vẻ yếu đuối này cũng là bạn đường ma quỷ, vừa tức vừa giận, ngay cả chút lý trí cũng không còn, nó phải xé kẻ địch thương tổn mình thành thịt khối.

Vampire tuy không có lực công kích hung tàn như người sói, động tác lại như ma, có thể dễ dàng tránh được công kích long trời lở đất, lâm vào giằng co người truy ta chạy, ai cũng không làm gì được ai.

Gerald thoát thân từ trong hiểm cảnh, thấy Myron quả nhiên vẫn ra tay vì lo lắng cho mình, nhìn không được một phen đắc ý, lấy lại tinh thần tính toán đuổi qua, nhìn chuẩn góc độ một đám hướng cầm người sói, người sói lắc lư một cái, xoay người đẩy Gerald xuống đất.

Người sói còn muốn qua cho một đòn chí mạng, ánh trăng trên trời lại bị tầng mây thật dày che khuất, nó đột ngột như bong bóng xì hơi, chạy trở về hướng vừa tới, bóng dáng nhanh chóng tan biến.

Hai người chưa hết kinh hồn, thở hổn hển nhìn nhau, sau đó Myron qua đỡ Gerald dậy.

“Không bị thương chứ?” Hấn hỏi.

“Không.” Gerald đáp, y bắt quả chỉ là trầy da xước thịt, bả vai hơi trật khớp, nhưng y tuyệt đối sẽ không tỏ ra yếu ớt trước mặt người yêu để cho mình mất mặt.

“Hấn tại sao đột ngột rời khỏi? Hấn không phải muốn đi bắt Banshee sao?”

Gerald chỉ chỉ lên trời. “Ánh trăng khiến người ta điên cuồng, mà điên cuồng là nguồn gốc sức mạnh người sói. Trăng bị che khuất, hấn sẽ nhanh chóng biến trở về người bình thường, cho đến lần trăng tròn tiếp theo.”

Myron nhìn máu sói phun tung tóe trên người mình, nghĩ lại còn thấy sợ, thở dài hỏi. “Tại sao cố ý chọc giận người sói?”

“Tôi không phải cố ý, chỉ muốn biết nội tình của hấn. Hấn hấn là người sói thú hóa tân sinh, còn chưa tiến hóa hoàn toàn, ngay cả danh hào Kỵ sĩ đoàn cũng chưa nghe qua...”

“Chưa tiến hóa hoàn toàn là ý gì?”

“Ý là hấn vẫn chưa phải loại hoàn toàn, trong cơ thể vẫn còn nhân tính. Theo thời gian xoay chuyển, tính sói từ lời nguyên hấn chịu một ngày nào đó sẽ bao trùm nhân tính, đến lúc đó trở thành thể hoàn toàn, như vậy khó có thể thu phục.” Gerald lo lắng nhìn hướng người sói biến mất, lại nói. “Đến lúc đó, chỉ có ác ma cấp cao nhất mới có thể chống lại...”

“Cậu không phải từng thu phục một con?” Myron hỏi.

“Người sói thú hóa lúc ấy chỉ tiến hóa đến mức độ 50%. Tôi vẫn chưa thấy qua người sói loại hoàn toàn...” Gerald lắc đầu nói. “Nghe nói đó căn bản là quái thú mất trí, nếu được, đêm nay tôi phải đánh chết hấn, tránh gieo hại về sau, đáng tiếc Thương thiên kiếm không có bên người...”

“Bệnh nghề nghiệp của cậu khó sửa, cứ thích coi bản thân thành người đại diện của Chúa.” Myron trừng y. “Tối nay quá bất thường, Banshee cùng người sói đều xuất hiện, không biết thị trấn Stoneham liệu có tràn ngập ngạc nhiên?”

“Đúng vậy, tôi hiện tại có một loại ảo giác chạy tới khu vui chơi lên tàu lượn siêu tốc. Cùng anh lên chắc chắn sẽ làm thể nghiệm càng thêm phấn khích.”

Y chà xát tay, tràn đầy tâm tình mong đợi như một đứa trẻ, cũng đã quên ban nãy y thiếu chút nữa toi mạng trên tay người sói, trên người còn khối xanh khối tím chặt vật không chịu nổi.

“Tôi từ trước tới giờ cũng không thích tàu lượn siêu tốc, cậu tự đi đi, kỵ sĩ hết thời!”

Myron nói xong tiếp tục đi về phía thị trấn Stoneham đang chìm trong giấc ngủ, mặc Gerald ở phía sau cà nhắc đi theo.

Ngọc lưu ly

Violet xanh

Trong văn hoá các đảo quốc phía tây châu Âu như Iceland, Ireland và Anh quốc, Banshee được xem là điềm báo của cái chết. Banshee thường xuất hiện gần khu vực mà một ai đó sắp lìa đời, giống yêu tinh này thường xuất hiện dưới hình dáng xấu xí nhưng đôi khi chúng hiện diện dưới bóng dáng một phụ nữ xinh đẹp thoát tục...

Theo truyền thuyết, người ta có thể thường gặp Banshee vào ban đêm, khi có người sắp chết và xung quanh các khu rừng. Sử sách chép rằng, năm 1437, vua James I của Scotland (phía bắc vương quốc Anh ngày nay) được một banshee trong hình dáng con người báo trước về cái chết của ông trước khi Bá tước Atholl quyết định làm phản lật đổ ngai vàng. Đây là trường hợp đầu tiên có ghi chép về hình dạng con người của Banshee. Nhiều văn bản cổ thường chép rằng, người thời xưa nhận biết được sự hiện diện của Banshee xung quanh họ bằng một thứ âm thanh mỏng tựa tiếng than vãn của phụ nữ trong đêm hay tiếng kêu vang của loài chim!!!

Trong truyền thuyết đảo Iceland, khi một gia đình có người chết, Banshee sẽ hoá thân thành một phụ nữ và than khóc với những âm thanh ai oán xung quanh nhà của họ. Nghịch lý có nhiều trường hợp người ta vẫn chưa chết, Banshee đã tới, lúc này âm thanh than khóc của Banshee là điềm báo trước cho gia chủ về cái chết của họ. Banshee trong các văn bản cổ được miêu tả mặc áo màu trắng hoặc xám, chải tóc bằng lược bạc nhưng đôi khi cũng có nhiều truyền thuyết dị bản miêu tả Banshee mặc áo màu xanh, đỏ và choàng áo choàng màu xám.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Thị trấn Stoneham nằm ở lưng chừng sườn núi, đường phố trải đá xuyên qua chính giữa, hai bên có quán rượu, quán trà, cửa hàng hoa quả rau củ, gần đó có đường đi bộ lên núi, mà đi bộ vốn là hoạt động thư giãn quan trọng nhất, cũng được người Anh ưa chuộng nhất, bởi vậy mỗi khi đến ngày nghỉ, từng nhóm đi bộ, nhóm xe đạp, thậm chí nhóm động cơ hạng nặng cũng nối đuôi không dứt, làm thị trấn cổ xưa này náo nhiệt lên.

Gần đây, đề tài đứng đầu trong thị trấn xoay quanh hai thanh niên vừa vào thị trấn.

Thanh niên tóc bạc tới từ Luân Đôn, khí chất cao quý tao nhã, tướng mạo thanh tú như thiên sứ trong tranh, một thanh niên khác tóc màu cọ nhìn có vẻ không đến ba mươi tuổi, khí tức lại trầm ổn, lộ ra vẻ trang nghiêm, họ thông qua trung gian mua một biệt thự đá nhỏ ở đầu thị trấn, hơn nửa tháng trước chuyển vào.

Ngày thứ hai sau khi hai người vào ở, thị trưởng liền đến hỏi thăm, sau đó để lộ ra một chút thông tin cho dân thị trấn, cũng bởi vậy mà toàn bộ dân thị trấn đều biết người tóc bạc là quý tộc, vì thể chất yếu, chấp nhận đề nghị của bệnh viện đến dưỡng bệnh ở thị trấn có không khí trong lành, thanh niên tóc màu cọ đi theo là bác sĩ phụ trách chăm sóc.

Người tóc màu cọ tên là Gerald, anh tuấn khéo miệng, không quá mấy ngày cũng đã quen hết người cùng thị trấn, tất cả mọi người quen gọi y bác sĩ. Trái lại, quý tộc tóc bạc trẻ tuổi tên Myron lại luôn thanh lãnh, khiến người ta khó có thể tiếp cận.

Có lẽ đây là bản tính quý tộc, dân thị trấn cuối cùng cũng đều thấy kỳ mà không lạ.

Chiều nay thời tiết sáng sủa, Myron nhìn Gerald lấy bánh táo (1) ra từ trong lò nướng, đặt bên cửa sổ chờ nguội, bản thân hắn thì ngáp một cái. “Thật nhàm chán...”

“Ra ngoài đi một chút!” Gerald cời găng tay cách nhiệt, cười nói. “Phong cảnh bờ sông không tồi, chúng ta hôm nay đổi chỗ uống trà chiều.”

Myron thấy thiếu hứng thú. “Tới nơi này đã hơn nửa tháng, cũng không thấy cậu làm việc chính. Đây, trong thị trấn có mấy trăm người này, rốt cuộc có ai tới đây ba năm trước?”

Hắn lại hỏi như vậy, là vì truy tìm mục tiêu A.W.W. – ba năm trước chọn nơi này làm chỗ ẩn cư mới, mà A.W.W. là người canh giữ mà Thần ngự Kỵ sĩ đoàn uỷ nhiệm trông coi thân thể Ám Đế. Mấy tháng trước Gerald tra được A.W.W. ở thị trấn Stoneham, báo cho Myron, mà Myron vừa vặn muốn thông qua cha Ám Đế hỏi chuyện mẹ, ngay sau đó xin Kelly cho mình đến tìm A.W.W..

Hành tung của A.W.W. ở trong Kỵ sĩ đoàn vẫn được liệt vào tối mật, là vì sợ Ám Đế bị huyết tộc đoạt lại, vì Ám Đế có máu nồng và tinh khiết nhất trong huyết tộc, có thể gia tăng rất nhiều chiến binh mạnh mẽ

hữu lực cho huyết tộc, đối kháng với Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, mà đây là một trong những tình huống hàng đầu Thần ngự Kỵ sĩ đoàn cực lực phòng ngừa.

Thế nhân hiểu nhầm cách thức gia tăng đồng bạn của Vampire, cho rằng chỉ cần tiếp nhận một loại nghi thức trao đổi máu tên là ‘Sơ ứng’ là có thể biến đổi phương thành Vampire, lại không biết ví dụ máu Vampire có thể thuận lợi dung hợp trong thân thể nhân loại cũng không nhiều, vận khí không tốt còn có thể chết đi sau ‘Sơ ứng’.

Một phần nhỏ có thể sống sót, cũng sẽ trở nên tương đối yếu ớt, sinh ra tác dụng phụ sợ ánh sáng, sợ nước vân vân, chỉ có một số rất ít có thể hoàn toàn dung hợp, trở thành quân sinh lực của huyết tộc.

Ngoài ra, muốn tạo ra đồng bạn cường hãn, bản thân Vampire cung cấp máu cũng phải tương đối mạnh, Ám Đế thân là huyết tộc cổ xưa, máu nồng dồi dào năng lượng, nếu cùng người thường tiến hành Sơ ứng, có thể tăng thêm huyết luân mới mạnh và hữu lực cho huyết tộc.

Cho nên thân là hậu duệ của Ám Đế, các anh em Kelly đều dốc sức cứu cha về, như thế huyết tộc mới có thể lớn mạnh sánh ngang Thần ngự Kỵ sĩ đoàn.

Gerald nghe Myron hỏi như vậy liền đáp. “Người trong thị trấn tôi cơ hồ đều đã biết, ngoại trừ gia tộc Wagner, địa chủ giàu nhất thị trấn, còn người quản lý nghĩa trang. Trên cơ bản, cư dân nơi này đều sinh trưởng ở địa phương, nghi phạm không vượt quá ba.”

“Cậu thật là lợi hại.” Myron thở ra một hơi. Nếu là bản thân mình thích cô độc, có lẽ ba năm cũng không quen được hàng xóm lân cận, nếu nghi phạm chỉ có ba người, điều tra sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, hẳn còn sợ có tới hơn ba chục người.

Gerald được khen, nhếch miệng cười giải thích. “Tôi nghe ngóng, gia tộc Wagner nhiều thế hệ ở tại thị trấn này, chủ nhà hiện giờ là Abbott W Wagner, anh ta vốn học ở Đại học Birmingham (2), ba năm trước cha mẹ bệnh cấp tính qua đời, anh ta bỏ dở việc học trở về tiếp nhận gia sản, có một em gái gọi là Agatha...”

“Cũng là ba năm trước?” Sắc mặt Myron không tốt lắm. “Có thể hẳn ta cũng giống như người nào đó, cố ý thay thế Abbott thật sự, định gây bất lợi với chúng ta?”

Gerald ngán vụn chuyện không sợ, lại sợ người yêu tính nết cũ, vội vàng qua loa lướt qua. “Thời gian mặc dù có chút trùng hợp, bất quá dân thị trấn đều nói tướng mạo anh ta không thay đổi bao nhiêu, hẳn là không phải... Trái lại người quản lý nghĩa trang Angelo kia...”

Myron biết phía sau nhà thờ cuối đường có một nghĩa trang cổ xưa, trong nghĩa trang có nhà đá nhỏ, bên trong là người quản lý nghĩa trang trong miệng bọn họ.

“Angelo nghe nói rất trẻ tuổi, chỉ là tính tình lập dị, có chút quái gở, không ra ngoài nhiều...” Gerald suy xét. “Nên tìm một lý do đi thăm hỏi...”

“Tôi không thích nghĩa trang, chỗ đó nồng nặc mùi tử vong, công việc thăm hỏi người quản lý giao cho cậu!” Myron nói như vậy có chút tùy hứng.

“Không thành vấn đề, nhưng anh phải thưởng cho tôi trước.”

“Thưởng?” Myron theo bản năng lui ra phía sau, tên này lại muốn hôn hẳn?

“Đi picnic với tôi.” Gerald cười, Vampire bé bỏng thật sự đề phòng y, trong lòng y biết rõ ràng.

Myron nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời khu vĩ độ cao là một mảnh lam đậm rực rỡ, từ biệt thự này nhìn ra cánh đồng hoang vu phía xa, có thể thấy biển hoa thạch thảo (3) trải một tầng thảm nhung tím nhạt trên mặt đất, có lẽ thời khắc như vậy cùng người bên cạnh, cần làm chút chuyện khiến tâm tình vui vẻ.

“Được!” Hẳn nói.

Gerald mừng rỡ, nhanh như gió chuẩn bị những việc để ra ngoài, không bao lâu sau xách cái giỏ mây picnic đi ra, tìm mùi thơm to mua tặng Myron mấy ngày trước đội lên cho hẳn, lúc này mới cực kỳ hứng thú kéo người đi ra ngoài.

Thị trấn này cũng giống như phần lớn nông thôn Anh quốc, tường gạch khô và nhà đá Saxons (4) rải rác bên đường, buồng điện thoại cùng hòm thư màu đỏ (5) đứng sừng sững bên tường đá trắng, khắp nơi biểu hiện không khí không hoảng không loạn của thị trấn, mà biệt thự của họ ở vào điểm cao nhất đường, bởi vậy theo sườn dốc chậm rãi đi xuống, dọc theo đường đi có thể thấy ông lão bà lão đứng bên cạnh bồn hoa nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên có chó con chạy qua bên cạnh, không khí vô cùng nhàn hạ.

Gerald tựa hồ cũng tương đối quen thuộc với dân thị trấn, chào hỏi từng người, giới thiệu Myron cho họ, Myron không ngừng cười mũm mĩm gật đầu đáp lễ, trên thực tế mặt ai cũng không nhớ kỹ, ở trong lòng hắn, những người này bất quá là khách qua đường, không cần phải nhớ.

Thân là chủng tộc bất tử, có lẽ đây là chuyện bí ẩn nhất, cho dù hắn nguyện ý để một người bình thường ở trong lòng, nhưng khi sinh mệnh ngắn ngủi của nhân loại tiêu tan, người còn sống đã định sẽ là kẻ phải chịu đựng bị ai bị bỏ lại. Cho nên ngoại trừ vài người đặc biệt, chẳng hạn như hai người bạn từng kết thân mấy chục năm trước, còn lại, tốt nhất là quay người lại liền có thể quên đi.

Nhìn không được lại nhìn Gerald bên cạnh, người này không phải Vampire, trong cơ thể lại vì đã tiêm huyết thanh Trung tâm nghiên cứu Alpha chế tạo, cho nên tuổi thọ kéo dài, có lẽ khoảng thời gian cậu ta ở cùng mình có thể lâu hơn một chút.

Sau đó thì sao?

Trong cơ thể sớm đã sinh ra kháng thể, Gerald không thể trở thành Vampire, cùng mình hưởng sinh mệnh vĩnh hằng, cho nên cậu ta chung quy không thể vĩnh viễn ở bên mình.

Thở dài! Có lẽ, vẫn không nên bỏ xuống quá nhiều suy tư, nếu không đến khi đối phương rời đi, cô quạnh sau đó sẽ càng nhiều càng đậm hơn ngày trước. Mà hắn vẫn rất sợ hãi cô quạnh.

Bả vai đột ngột bị vỗ một cái, mặt Gerald phóng đại trước mắt.

“Hey! Lại mặt mày ủ dột.”

“Không có.”

“Anh cứ thích đâm đầu vào bế tắc.” Gerald nghiêm mặt nói. “Đừng suy nghĩ nữa, mọi thứ giao cho tôi.”

“Sau này, đến lúc cậu không còn, tôi phải giao cho ai?” Không chút nghĩ ngợi liền hỏi như vậy, hỏi xong, Myron ngây người.

Tại sao phải nói ra bản khoăn như vậy? Lời này căn bản ám chỉ sự yếu đuối của hắn, hơn nữa lộ ra tâm tình tuyệt đối không mong muốn Gerald rời khỏi của mình.

Đúng, sau này đến lúc Gerald không còn, hắn phải làm gì?

Gerald cho đáp án.

“Tôi sẽ cố gắng không để linh hồn xuống địa ngục, hàng đêm xuyên qua cửa sổ của anh, ở cùng anh.” Nghĩ nghĩ, lại nói. “Tôi phải làm được, bởi vì tôi là một kẻ rất keo kiệt, không muốn để cho người khác có được anh.”

“Cậu ——”

Gerald thấy hắn biểu tình kỳ quái, ngay sau đó cười hỏi. “Cảm động đúng không? Anh cảm động vì tình yêu cùng chấp nhất của tôi...”

“Không có.” Quay đầu, đánh chết cũng không thừa nhận.

Mấy đứa trẻ lúc này chạy tới bắt lấy chân Gerald, miệng chỉ chóc kêu gì đó.

“Anh Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng, chơi đu quay với tụi em!”

Được rồi, Myron bật cười. “Ngài kỵ sĩ đã trả bao nhiêu mới có thể làm trẻ con thêm một đồng danh xưng buồn cười sau tên cậu?”

Vì trẻ con nông thôn đơn thuần không thể dùng từ ngữ kỳ quái nịnh nọt người ta, lại gọi như vậy với một người ngoài vừa tới thị trấn định cư, chắc chắn là do kỵ sĩ nào đó dạy bậy.

Gerald thấy tâm tình hân hoan ra một chút, bản thân cũng vui vẻ, nói. “Trả giá không lớn, chơi cùng là được.”

Ném cái giỏ picnic cho Myron, Gerald ngồi xổm gập tay nói với bọn nhỏ. “Nào, mỗi đứa chỉ có thể chơi mười giây đồng hồ, vì anh Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng còn phải đến bờ sông cùng anh Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp. Ai tới đầu tiên nào?”

Cái này làm cổ họng Myron nghẹn một cái trứng gà. Nói mình “dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp” là vô căn cứ không khác gì nói con hổ là kẻ theo chủ nghĩa ăn chay ôn hòa nhất.

Annie thất hai bím tóc sôi nổi giơ tay, Gerald bảo nó bắt lấy tay phải mình, lại để bé trai Bill bám lấy tay trái, đứng lên xoay vòng vòng, hai đứa trẻ lập tức lơ lửng bay vòng lên.

“Wah wah wah wah wah ——” Tiếng cười cao vang bỗng chốc phát tán không trung.

Chỉ mất mấy phút, Gerald liền thoát khỏi đám trẻ con quần người, kéo Myron chạy trốn chết, đám trẻ phía sau vẫn còn la lớn. “Anh Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng, em còn muốn, em còn muốn...”

Chạy một trận xuống theo sườn dốc, xác nhận đám trẻ không đuổi theo, Gerald tiếp tục dẫn người chuyển qua một đường rẽ hẹp khác, lúc đi qua một dãy nhà tường đá nâu vàng, hương hoa hồng nồng nàn ập đến.

“Thơm quá!” Mày Myron nhắc lên, suy đoán mùi hương ngọt như mật này phải thuộc về một loại hoa hồng nào đó, tuy bên cạnh nơi ở hiện giờ của hắn có vườn hoa nhỏ, nhưng chủ nhà trước đây lại không trồng hoa hồng bên trong, dù Gerald đã chữa cháy tìm cây trồng lên, nhưng đáng tiếc cây còn nhỏ chưa mọc ra nụ, làm huyết tộc ham thích hoa hồng chung quy cảm thấy có chút thiếu thốn.

Gerald thấy mắt hắn vui vẻ cong lên, rõ ràng là hài lòng, bản thân cũng từ đáy lòng nổi lên cảm xúc dịu dàng.

Nếu người này không nghĩ quá nhiều, không để tâm vào chuyện vụn vặt, vĩnh viễn giữ nguyên như vậy thì tốt biết bao nhiêu? Ngay cả người bình thường cũng biết sinh mệnh hữu hạn, phải dốc sức tìm vui, chủng tộc bất tử có thời gian vô hạn chẳng phải nên hưởng thụ nhiều vui sướng hơn sao? Y hy vọng mỗi khắc mình còn sống đều có thể thấy người này hài lòng vui vẻ, phong thái rực rỡ như hoa hồng vĩnh viễn nở rộ.

Đây sẽ là mục tiêu cố gắng trong sinh mệnh còn lại của Gerald, cho nên y muốn Myron từ từ, kéo người chào hỏi bà lão uống trà trong vườn hoa cách tường đá thấp.

“Chào buổi chiều, bà Daisy.” Gerald chỉ chỉ người bên cạnh. “Bà không phải nói muốn gặp Myron sao? Cháu mang đến rồi này!”

Bà lão trong vườn hoa vẫy tay chào lại, tuổi bà ước chừng bảy mươi, bên cạnh ghế dựa không có gậy chống, tinh thần hăng hái, nhìn Myron từ trên xuống dưới, mỉm cười. “Uhm, đứa trẻ xinh đẹp, chỉ là xem ra thân thể không tốt lắm...”

Myron bỏ mũ rơm xuống gật đầu cười cười, từ chối cho ý kiến, hắn kế thừa đặc tính Vampire, da luôn nổi ra sắc thái xanh trắng không khỏe mạnh, sợi tóc màu trắng bạc càng tô thêm vẻ ngoài yếu ớt, nhưng cũng chính vì thế, lý do đến miền quê dưỡng bệnh của hắn mới hợp lý hợp tình, nhưng trên thực tế, hắn rất khỏe mạnh.

Gerald tiếp lời. “Đúng vậy, thân là bác sĩ, cháu đề nghị anh ta thường ra ngoài một chút, thiên nhiên có ích cho sức khỏe, chỉ cần anh ta chịu nghe lời dẫn dò của bác sĩ nhiều thêm, chắc chắn sẽ mạnh khỏe như bà Daisy.”

Bà lão bị lời Gerald nói chọc cười, hỏi. “Hai vị bác sĩ cùng quý tộc có muốn đến vườn hoa uống trà với bà già không?”

“Thật đáng tiếc phải từ chối lời mời của phu nhân, lịch làm việc hôm nay của cháu là ép người bệnh bốc đồng đi tản bộ trong phong cảnh tươi đẹp này.” Gerald nhún nhún vai, vô cùng cưng chiều nhìn Myron.

Myron có chút tức giận, nói mình là người bệnh thì thôi đi, tại sao thế nào cũng phải thêm chữ bốc đồng phía sau người bệnh? Giống như nói mình trẻ con tới bao nhiêu. Đang muốn cãi lại, Gerald lại nói chuyện.

“Hoa hồng trong vườn rất đẹp, nhất định là bà Daisy vô cùng kiên nhẫn vun trồng.” Chỉ vào bông hoa màu đỏ rực nở. “Có thể cho cháu một cành được không?”

Bà Daisy giả vờ tức giận. “Tôi làm hoa đẹp tránh được côn trùng gặm nhấm, sao lại dễ dàng đưa vào tay người xứ khác?”

“Dùng một miếng bánh táo mới ra lò trao đổi được không? Tay nghề cháu không thể tệ hơn bà chủ nhà trọ Tiên Cá.”

Nói, liền lấy ra một miếng bánh đã cắt từ trong giỏ, bà Daisy mỉm cười cắt một cành hoa hé nở, hoa hồng cánh nhiều hương ngọt rực rỡ, xem ra là quà tốt để tặng người yêu.

Gerald cẩn thận đặt bông hoa vào trong giỏ, tiếp tục mang Myron đi đến mục tiêu. Lại đi ước chừng hai mươi phút nữa, tới bên dòng nước xanh biếc khoan thai. Trông về phía xa, trên thảo nguyên gần đó tràn đầy bụi thạch thảo tím, mấy con dê mặt đen xuyên qua xuyên lại giữa khóm hoa tím, phong cảnh này quả nhiên rất thích hợp cho picnic.

Trải khăn picnic dưới cây cổ thụ, từ trong giỏ xách lấy ra bánh táo thiếu một góc, nước trái cây tươi mới vừa ép xong, một đĩa bánh quy nhỏ tự tay làm, còn để ngang hoa hồng mới trao đổi ở bên cạnh.

“Rất giống...” Myron lúc này nói.

“Rất giống?”

“Nơi này rất giống bờ hồ Tinh Linh.” Myron nghiêng đầu hồi tưởng. “Picnic lần trước dường như chỉ là chuyện mới xảy ra hôm qua... Cùng cậu.”

“Vì người yêu đầu của tôi ngủ tới năm năm, mà tôi lại trải qua hơn một ngàn tám trăm ngày nhớ anh trên núi Athos, hiện giờ có thể ngồi ở chỗ này cùng anh, là ân điển mà thần tình yêu ban tặng cho tôi.”

“Cậu một ngày không nói chữ “yêu” này với tôi sẽ chết hay sao?”

“Đúng, Vampire yêu đầu của tôi. Plato nói: mọi người đều là nhà thơ khi đang luyến ái (6). Tôi nói: vì chữ “yêu” này, lời nói có đơn điệu nhàm chán đến cỡ nào cũng có thể trở thành thơ ca thổ lộ giữa tình nhân.”

“Cậu đây là ăn đưa nói đẩy, thuộc về bản tính của ác ma ti tiện, không liên quan tới tình yêu.”

“Vâng, Shakespeare cũng đã nói thế này: ti tiện tận cùng, tới trước mặt tình yêu, cũng phải chuyển hóa thành nhân phẩm hoàn mỹ (7). Nhà soạn kịch vĩ đại đã công chứng hành động của tôi, anh cần gì phải e lệ như tình nhân của Marvell?”

Myron coi như là người nhanh mồm lẹ miệng, nhưng bị y trái một câu yêu phải một câu ái, bị dội đến mức cái gì cũng nói không ra, tức giận đến độ má đỏ rực. Đỏ như hoa hồng, đỏ như trái táo, nói tóm lại như bất cứ sự vật hoàn mỹ nào Gerald yêu thích, cho nên y cười híp mắt cầm lấy hoa hồng đưa cho người yêu khó tính.

“Hoa hồng là tôi dùng bánh táo đổi lấy, hiện tại tôi muốn dùng bông hồng này đổi một lúm đồng tiền của anh, lúm đồng tiền đẹp nhất ngọt nhất, chúc mừng vì chúng ta tái hợp.”

Myron tiếp nhận hoa hồng, trềng y. “Kỵ sĩ xảo quyết không nên sắm vai bác sĩ. Tiểu thuyết gia dựa vào cái nhìn hạn hẹp cá nhân, thích dặt ra ngôn từ lộn xộn mới thích hợp với cậu.”

Gerald cười gượng, đương nhiên biết Myron là mỉa mai chuyện y thể thân tiểu thuyết gia Erwin Silver tiếp cận hẳn. Ai, cũng đã vật đổi sao dời, Vampire bé bỏng sao còn mang hận chứ? Thật khó đối phó, chỉ có thể nghĩ cách miễn cưỡng cho qua.

“Lúc ấy tôi là thể thân, đương nhiên tận lực đóng vai diễn kia, hiện tại tôi lại hy vọng có thể đóng tốt một vai khác...”

“Có cần tôi đến tiệm thuốc thị trấn mua ống nghe, thêm đạo cụ cho cậu, để cậu càng giống bộ dạng bác sĩ?”

“Tôi không phải nói vai bác sĩ, mà là...” Cách cái giỏ picnic, chậm rãi tiếp cận vành tai được tóc bạc bao trùm, dịu dàng nói. “Muốn làm người yêu trung thành không đổi của anh.”

Myron hạ mi mắt, không trả lời, nhưng cũng không xoay đầu đi, đây tiện cho người ái mộ nhẹ nhàng đột kích, như tà dương hạ xuống lúc chạng vạng, từ từ thấm vào núi đá vững chãi.

Y muốn công chiếm môi người yêu, mà đây là nhiệm vụ tầng tầng trắc trở. Nhưng y biết, một khi đã chiếm đóng khu này, có nghĩa là đoạt được trọng điểm chiến khu, bao quát thành lũy được che chắn, chờ y xông pha chiến đấu, sẽ tìm ra trái tim ẩn sâu trong thành lũy, trái tim của người yêu.

Khí nóng thổi ra trong miệng mũi hai bên pha lẫn cùng một chỗ, làm thời gian buổi chiều tuyệt vời này tăng thêm chút không khí ái muội, sau đó Gerald hôn lên ——

Hoa hồng?

Trùng bông hoa đột ngột xuất hiện trước miệng Myron, vì khoảng cách quá gần, làm trông mắt Gerald hiện ra một trạng thái buồn cười. “Anh cố ý!”

“Đúng, tôi cố ý, cậu có thể làm gì tôi nào? Đánh tôi sao?” Myron khiêu khích nói.

Cổ họng Gerald cuộn cuộn, y đương nhiên không muốn đánh Vampire bé bỏng yêu dấu, mà là muốn làm chút chuyện mờ ám bí mật, không thể để cho người khác thấy.

“Tình cảm chúng ta cũng đã tốt như vậy rồi, anh còn mỗi ngày treo miệng tôi.” Có chút ai oán. “Anh sẽ không phải là trả thù ngày trước tôi đối với anh...”

Nói đúng, Myron nghĩ. Người trước mắt này tuy yêu hấn, nhưng không có nghĩa là hấn sẽ vui vẻ xóa bỏ mối thù ngày trước bị người này làm nhục, tối thiểu phải cho y ném chút trừng phạt, chẳng hạn như cực hình dục vọng không được cởi bỏ.

Hắn cũng không ôn hòa như bề ngoài, nên lúc cấu kính vẫn sẽ giới hạn dụng thời cơ, thế là cách một bông hoa, cười như có như không chỉ trích người. “Cậu quấy rầy tôi dùng bữa, bác sĩ Gerald Winter.”

Gerald thối lui ngồi xuống, bánh ngọt trong tay bị cắn đến vang rạo rạo, một đồng cảm xúc bất mãn đều trút vào cắn gặm đồ ăn.

Myron mỉm cười, tập trung lực chú ý phía trên bông hoa trong tay, vì hấn thật sự đói bụng, mà hoa hồng là ma quỷ, chung quy thích dùng mùi hương ngọt ngào dụ hấn phạm phải tội lỗi đánh cắp mùi hương.

Huyết tộc hấp thụ máu nhân loại để sống là chuyện ai ai cũng biết, nhưng hoa hồng màu sắc đỏ đẹp và hương thơm đặc biệt cũng có thể lấp đầy cảm giác đói khát của huyết tộc, ngoài cái này cùng bữa chính nhân loại, thỉnh thoảng dùng một chút kẹo ngọt bánh quy coi như điểm tâm cũng là hợp lý.

Đối với Myron, vì thể chất đặc biệt, là con lai của huyết tộc cùng thiên sứ, nhu cầu với máu không mãnh liệt bằng các anh, có khi chỉ một bông hồng cũng có thể xóa bỏ đói khát mấy ngày, cho nên so với bánh táo, hoa hồng càng dễ kích động sự thèm ăn của hấn.

Nhẹ ấn một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên cánh hoa, bông hoa thẹn thùng run rẩy, đem tinh hoa bản thân làm tế phẩm, hiến cho Vampire mỹ lệ xinh đẹp, hy sinh dâng hiến như vậy làm khoảnh khắc xé chiều của bông hoa đến trước thời hạn, héo tàn rơi rụng phía trên bãi cỏ.

Myron hưởng dụng xong, màu đỏ tươi thoa trên môi tái nhợt, tuy bông hoa chết đi, linh hồn lại chuyển sinh trên người hấn, chỗ tế này quý dị mà thích đáng.

“No rồi?” Gerald hỏi.

“No rồi.” Myron gật đầu. “Hoa hồng của bà Daisy tốt hơn mấy trăm lần so với hoa ở tiệm hoa góc đường.”

“Vì sự chu đáo của tôi, có phải có thể xin anh một nụ hôn?” Gerald quẹo qua quẹo lại rút cuộc quay về chủ đề.

Myron ăn no, tâm tình tốt, có lẽ bông hồng này quả thực đáng để thưởng ra một nụ hôn, bởi vậy cũng không nói không được, chậm rãi tiếp cận đến...

“Cứu mạng! Cứu mạng.... Mau tới cứu người...” Cách đó không xa truyền đến tiếng la hét thiếu nữ cùng âm thanh đập nước mạnh.

Myron ngưng động tác, đầu lông mày Gerald thì nhả lại dòn ra một quả núi, rõ ràng chỉ kém mấy inches là có thể có được nụ hôn đầu tiên hôm nay.

“Tôi là Vampire, không thích hợp làm anh hùng cứu mỹ nhân, nên đây là thời khắc kỳ sĩ lên sân khấu.” Myron đẩy đẩy y nói.

“Con tuổi này cặn đến mức ngay cả con mèo cũng chìm không chết được, ai đang giả vờ chơi trò chết đuối?” Gerald tâm tình khó chịu.

“Các quý cô đều đáng được che chở, dù các nàng đang chơi trò gạt người.” Myron thần nhiên hỏi. “Hay để tôi đi? Tuy tôi ghét nước chảy...” Một nửa đặc tính Vampire trên người làm hắn ghét ẩm ướt, cũng ghét một lượng lớn nước lưu động gọi rửa thân thể, cho nên trừ khi tắm rửa, hoạt động trên nước hắn trước giờ xin kiếu.

“Tôi đi!” Gerald đứng dậy, lại bổ sung một câu. “Nụ hôn vừa rồi cho thiếu!”

“Tính trẻ con!” Myron quăng lại ý khinh thường, đứng lên đi đầu hướng tới nơi kêu cứu.

Hơn mấy chục bước có một cô bé ăn mặc đơn giản ở bên dòng suối hoảng loạn vẫy tay với họ, chỉ vào cô gái trẻ tuổi trong suối.

“Tiểu thư Agatha rơi xuống nước... Xin các ngài hảo tâm cứu cô ấy...”

Cô gái trẻ tuổi ngồi trong nước, nước suối bình lặng ngập tới thắt lưng của cô, cô lộ ra trạng thái yếu đuối vô lực, dùng vẻ mặt đáng thương như chim non khẩn cầu với Myron đi đến bên dòng suối.

“Tôi, chân tôi bị trật... Không thể đi lên...”

Gerald cởi giày, xuống nước đi đến bên cạnh cô gái, xác nhận chân cô không bị kẹt, thể lực cường tráng làm y thoải mái ôm ngang người từ trong nước. Cô gái sợ hãi, người đàn ông này xem ra cũng không cường tráng hữu lực, nhưng không ngờ sức lực lại lớn đến như vậy, cô chỉ cảm thấy đầu choáng một cái, người tựa như lên tàu lượn siêu tốc, mấy giây sau đã tới trên bờ.

Cô bé ăn mặc đơn giản là hầu gái, thấy tiểu thư lên được liền tiến đến cảm ơn Gerald vì y đã cứu tiểu thư Agatha nhà mình.

Gerald để người xuống hỏi. “Tiểu thư Agatha? Tiểu thư Agatha nhà Wagner sao?”

“Vâng, tôi là Agatha W Wagner.” Cô gái trẻ tuổi vội vàng báo ra tên họ, người dựa vào Gerald, mắt lại chỉ nhìn Myron, nói. “Cảm ơn lòng tốt của các anh, có thể để tôi biết hai người đã cứu tôi là ai không?”

Myron cởi áo choàng mỏng khoác lên Agatha ướt sũng để tránh cảm lạnh, mà căn cứ vào giáo dục hoàn mỹ, hắn cũng mỉm cười trả lời câu hỏi của tiểu thư.

“Ernest Myron Telsen, cứu cô chính là bác sĩ gia đình của tôi, Gerald Winter.”

Agatha từ thắt lưng trở xuống đều ướt đầm, góc váy nhỏ nước mạnh, cô lại không chút để ý, nắm chặt áo choàng Myron hỏi. “Các anh vừa đến thị trấn đúng không? Có người nói anh là hậu duệ quý tộc, là thật sao?”

“Tổ tiên tôi từng được trao tước vị, nhưng đó là chuyện rất lâu trước kia, tôi bắt quá là một người dân thường.” Myron kiên nhẫn trả lời.

Gerald ở một bên thờ ơ lạnh nhạt. Vampire trước giờ sở trường mị hoặc, có thể dễ dàng được nhân loại ưu ái, cho nên tâm tư Agatha ngay từ đầu đã chăm chú trên người Myron, xem ra diễn vở này là để đạt được mục đích làm quen với đối phương.

Hoa hồng vẻ ngoài rất đẹp, nhưng sẽ đưa tới rất nhiều ong bướm sâu bọ, mà Gerald ngoại trừ là người làm vườn giỏi, ở phương diện tình yêu cũng là kẻ keo kiệt, tiếc rẻ sẽ chia hương hoa cho người khác, cho nên y giao Agatha cho hầu gái.

“Trở về đi, tiểu thư Wagner, tôi lấy tư cách bác sĩ đề nghị cô về nhà thay quần áo khô, uống chút súp nóng, tránh bị cảm cúm.”

Agatha cúi đầu, nắm chặt áo choàng Myron khoác trên người mình, nhẹ giọng nói. “Tôi sẽ nói chuyện này với anh tôi, anh ấy chắc chắn sẽ đền đáp anh.”

“Không cần, chỉ là trở tay thôi.” Myron mỉm cười. “Hơn nữa cứu cô không phải tôi, là Gerald, các vị cảm ơn cậu ta là được.” Đẩy phiền toái qua cho người khác, Myron rơi vào thoải mái tự do. Bất quá hẳn thấy Gerald cũng bị nước suối làm ướt hơn phân nửa, liền muốn gấp rút trở về cho y lau khô thân thể thay đổi y phục, kỳ sĩ không phải Vampire, sợ cũng sẽ có một ngày sinh bệnh.

“Tôi không có tâm tình đi picnic, trở về thôi! Cuốn “Chuyện đêm kinh dị” rút ra từ giá sách của cậu mới đọc có phân nửa, tôi muốn biết được kết cục trước chạng vạng.”

“Anh không phải nói cuốn tiểu thuyết kia thô bỉ giật gân, ngay cả Hollywood cũng sẽ không lấy làm phim?” Gerald hỏi.

“Tôi bây giờ muốn xem, được không?”

Gerald đột ngột phát giác tâm ý suy nghĩ cho y của Vampire bé bỏng, ah, đáy lòng ầm ập dạt dào...

Hắc xì!

Agatha bên cạnh có chút áy náy nói. “Thượng đế ban phúc, bác sĩ không sao chứ?”

“Tôi lo lắng cho tiểu thư Wagner hơn, thiếu nữ trời sinh mảnh mai, dầm nước cũng đừng ở bên ngoài quá lâu, mau mau trở về.” Gerald vò vò mũi đáp.

“Hai anh gọi tôi Agatha là được rồi.” Nhưng vẫn nhìn Myron lưu luyến không rời. “Cái này...”

“Xảy ra chuyện gì?”

Đột ngột có một chàng trai ôm đồ mua đứng trong túi giấy tới gần hỏi, âm sắc thanh nhã sâu xa trôi vào tai mọi người, như gió xuân phất qua, phảng phất như ngay cả lỗ chân lông cũng vui mừng vì được thư giãn, Myron cùng Gerald chưa từng nghe qua âm thanh êm tai như vậy, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn thanh niên đột ngột xuất hiện.

Thanh niên tóc vàng mắt lam, mang mắt kính gọng kim loại, đang mỉm cười đứng trên đường đá bên cạnh suối, nụ cười của y còn muốn nhu hòa hơn cả giọng nói, thuần túy không tỳ vết đến hoàn mỹ.

Nói chung, người bình thường ít khi có vẻ tuấn mỹ như vậy, làm Gerald sinh ra cảnh giới với thanh niên, vì chủng tộc ngoại hình đẹp, ngoại trừ huyết tộc, còn có quái vật lấy nhân loại làm đồ ăn như yêu tinh hay người cá hóa hình người, bên cạnh đó, ma quỷ cấp cao cũng có khả năng, không thể không phòng.

Myron thì ngây người, diện mạo thanh niên nhìn vô cùng thoải mái, nụ cười mỉm kia lại đánh thẳng vào đáy lòng, làm nhịp thở hẳn cũng ngưng lại, hẳn phát hiện mình cư nhiên không thể dời mắt khỏi người thanh niên. Rõ ràng mình sớm đã nhìn quen người đẹp đủ loại trong huyết tộc, tại sao bề ngoài người này lại đặc biệt làm tim hẳn rộn đập? Myron nghĩ không ra.

Đôi mắt lam giống Myron sau mắt kính của thanh niên đảo qua những người bên dòng suối, cuối cùng cũng dừng lại trên người Myron, cùng hẳn nhìn nhau một hồi, mỉm cười sâu thêm, phảng phất như cũng kính ngạc đồng dạng.

“Cậu...”

Agatha biết thanh niên, ngắt lời. “Angelo, tôi vừa mới té ngã trong suối, là họ giúp tôi...”

Gerald cùng Myron nhìn nhau, không thể nào, người này chính là người quản lý nghĩa trang lập dị lại quái gở dân thị trấn kể lại? Người như thế sao có thể là một người quản lý nghĩa trang?

Angelo gật đầu. “Hai vị chính là cư dân mới từ Luân Đôn tới? Hân hạnh được gặp, tôi là Angelo, người gác mộ. Tôi ở gần đây, không chê xin đến ngồi chơi, thay y phục của tôi...”

“Được!” Myron không kiềm được buột miệng nhận lời.

Gerald buồn bực, hành vi của người yêu có chút mất trình tự, hẳn ngày thường với ai cũng mang chút cảnh giác, lúc này lại thẳng thắn nhận lời mời của người khác, rốt cuộc sao lại thế này?

Trong lòng muốn lập tức mang Myron rời xa người này, nhưng trong đầu lại bình tĩnh suy nghĩ, vốn đang khổ vì không có cơ đi hỏi thăm người quản lý nghĩa trang, hiện giờ cơ hội tới cửa, đúng là thời cơ tốt nhất hỏi thăm chi tiết người này.

Hướng chỉ người quản lý có mùi giáo đoàn nồng nặc, xác suất là A.W.W. khá lớn.

Cho nên y nói. “Tôi là Gerald Winter, vị này là Ernest Myron Telsen. Vậy làm phiền anh.”

“Không cần khách khí, mời đi theo tôi.” Angelo gật đầu, hỏi Myron. “Thánh giá trước ngực cậu... Kiểu dáng rất đẹp, đặt làm ở đâu? Cái của tôi rất lâu trước kia cũng đã bị mất, muốn tìm một cái mới.”

“Là di vật của mẹ tôi.” Myron thành thật đáp.

“À, xin lỗi.”

Angelo không hỏi tiếp, chuyển qua bảo Agatha cùng hầu gái mau trở về. Chờ các cô đi rồi, y mới dẫn hai người bạn Gerald hướng đến nghĩa trang.

Bánh táo

Đại học Birmingham là trường đại học danh tiếng của Anh Quốc, với thứ hạng rất cao về các hoạt động và thành tựu nghiên cứu khoa học. Mỗi năm, có hàng ngàn sinh viên từ khắp nơi trên thế giới đến trường Birmingham để nghiên cứu và học tập. Tới nay, số sinh viên đang theo học tại trường Birmingham lên tới hơn 24.000 trong đó sinh viên quốc tế là 4.700, đến từ 150 quốc gia khác nhau trên thế giới. Birmingham được xếp hạng thứ 5 ở Anh Quốc về chất lượng nghiên cứu theo đánh giá gần nhất của chính phủ Anh, trong đó có sáu lĩnh vực nghiên cứu của Birmingham đạt tiêu chuẩn 6 sao, thứ hạng chỉ dành cho những nghiên cứu có tầm quan trọng đặc biệt ở cấp quốc tế. Birmingham được đánh giá có các chương trình nghiên cứu chuyên sâu danh tiếng nhất châu Âu. Hoa thạch thảo.

Nhà đá Saxons.

Buồng điện thoại cùng hòm thư màu đỏ.

Mọi người đều là nhà thơ khi đang luyến ái: nguyên văn: Every man is a poet when he is in love. (Plato ancient Greek philosopher)

Ti tiện tận cùng, tới trước mặt tình yêu, cũng phải chuyển hóa thành nhân phẩm hoàn mỹ: nguyên văn trong Giấc mộng đêm hè: Things base and vile, holding no quantity, love can transpose to from and dignity.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Thị trấn Stoneham được xây dựng ven sườn núi, đường dài xuyên qua chính giữa, nhà thờ trắng cuối đường là trung tâm tín ngưỡng của dân thị trấn. Phía sau nhà thờ, cây tùng vẩy ngoài một mảnh xanh lục nhạt, phía trên có một số lượng mộ bia kính người, đường mòn đá vụn xuyên qua chính giữa, rốt cuộc đến một căn nhà nhỏ xây bằng gạch đá, chính là chỗ ở của Angelo.

Myron cùng Gerald theo Angelo vượt qua đường đá, đủ loài chim kỳ lạ kêu hót lẫn lộn xung quanh, lộ vẻ vô cùng bí hiểm, phẳng phất như ngay sau đó, một vị khách ngồi trong ngôi mộ nào đó sẽ chui ra từ bãi cỏ xanh lục, trách móc khách lạ ồn ào quấy nhiễu.

“Nơi này... Chỉ có một mình anh ở?” Myron nhin không được hỏi Angelo.

Angelo dừng bước, lãnh quang kỳ dị lóe qua sau mắt kính, làm gương mặt không tỳ vết thêm chút âm u dị biệt.

“Rất nhiều người ở cùng.” Chỉ chỉ những bia mộ. “Cho nên phải nói chuyện nhỏ nhẹ, đừng ồn ào quấy nhiễu sự yên tĩnh của người an giấc.”

“Không phải anh đều quen biết những người này chứ?” Gerald hỏi giỡn.

“Tôi cũng không phải cư dân sinh trưởng ở địa phương, nhưng...” Dừng trước một bia mộ dựng nghiêng, chính giữa được khảm đá cẩm thạch đen, cũng khắc ra chữ viết, Angelo cười có dụng ý khác. “Không phải tất cả các linh hồn đều được Chúa tiếp nhận, còn vài người vẫn ở lại nơi đây... Các cậu không thấy sao?”

Thân là Vampire, Myron nghe cách nói trầm muộn như thế, lại sồn gai ốc lên, nhin không được nhìn lại bia mộ đá cẩm thạch đen kia, chữ bên trên cong cong queo queo, như trẻ con viết nguệch ngoạc, nhin không được nhẹ giọng đọc ra.

“Nơi này an nghỉ tình yêu đích thực của ta, hẳn là kẻ không tên không tuổi...” Vừa đọc xong, nghĩa trang đột ngột nổi lên gió lạnh, gào rít như quỷ khóc thần sầu, hẳn ôm khủy tay, do dự nhìn Gerald, người nọ mỉm cười, tiếp lời.

“Chúng tôi cũng không phải thuật sĩ trừ ma, không nhìn thấy hồn ma lưu lại trên nhân thế.”

“À, thật đáng tiếc, tôi còn muốn giới thiệu cho các cậu linh hồn cổ xưa nhất thị trấn.” Angelo chỉ vào một bia đá sứt mẻ nghiêng ngã bên cạnh bia đá cẩm thạch đen, lấy tư thái người chỉ dẫn giải thích. “Tiểu thư Emily, chết vì dịch hạch hoành hành thế kỷ mười bảy, cô ấy ở lại chỗ này hơn ba trăm năm, thường hay tới tìm tôi lúc nửa đêm.”

Hai du khách nhìn nhau, rốt cuộc biết tại sao dân thị trấn lại đánh giá thanh niên này như vậy.

Đột ngột, vẻ mặt Angelo tỏ ra chăm chú, lắng nghe gì đó, một lát sau mới nói. “Tiểu thư Emily nói trời sắp mưa, chúng ta vào nhà trước thôi.”

Vừa mới nói xong, bầu trời liền nổi gió, hạ xuống mưa rào, Gerald vội lấy tay che cho Myron chạy về phía trước, y biết Myron ghét mưa, đó sẽ làm hắn vô cùng yếu ớt.

Ba người nhanh chóng chạy đến dưới mái hiên trước cửa nhà đá, cửa cũng không khóa, Angelo đi đầu bước vào, quay đầu thấy Myron chần chừ cạnh cửa, y mỉm cười. “Mời vào, nơi này bất cứ lúc nào cũng đều hoan nghênh hai vị.”

“Uhm, cảm ơn.” Myron lúc này mới tiến vào, hẳn ban nãy bước chân không tiến tới, là vì mọi nơi ở đều được pháp thuật cổ xưa bảo vệ, pháp lực che chở cho căn nhà từ ý niệm do người ở lâu dài bên trong phát ra, có thể ngăn ngừa vật ác xâm nhập.

Vampire chính là ma quỷ bị pháp thuật cổ xưa này xếp vào danh sách kháng cự, cho nên truyền thuyết Vampire chưa được mời, không thể tiến vào trong nhà từ đây mà có.

Angelo vào nhà, trước tiên ném túi mua sắm cầm trong tay lên bàn gỗ, bảo hai vị khách ngồi, từ trong phòng lục ra quần áo rộng rãi ném cho Gerald, chính mình thì cầm khăn khô đến bên cạnh Myron, giúp hắn chà lau tóc dính mưa ẩm.

Myron không cự tuyệt động tác mang chút thân mật kia, trên thực tế mưa cũng quả thực làm hắn khó chịu, mà Gerald ở một bên vội vàng thay quần áo, đề xuống khó chịu sinh ra do người ngoài tiếp cận Myron như vậy, vì y còn muốn moi ra rất nhiều tư liệu cá nhân từ trong miệng chủ nhà.

Angelo khảy tóc Myron lên quần lấy, đương nhiên không cảm thấy động tác này là quá mức suồng sã đối với người lần đầu gặp mặt. “Tóc bạc rất đẹp, đây chắc là do di truyền hoàn mỹ của gia tộc, đúng không?”

“Là di truyền gia tộc, đúng vậy, ngoại trừ...” Myron chỉ chỉ mặt mình. “Đôi mắt này, nghe nói là kế thừa từ mẹ tôi.”

“Ah, thì ra là thế, thật sự là quan hệ hoàn mỹ, cậu và tôi có con người xanh lam giống nhau.” Angelo nghiêng đầu nói.

Myron ngửa đầu nhìn đối phương, phát hiện một đôi mắt sáng trong, xanh như bầu trời phía sau mắt kính, lại được tóc ngắn màu vàng hơi xoắn phụ trợ, đọng lại bóng râm sâu không lường được.

Chẳng lẽ vì con người xanh lam như vậy, mới làm hắn không có đề phòng gì với người này sao? Vampire tự hỏi.

Gerald thay xong quần áo. Có lẽ do cảm giác nguy cơ quấy phá, y giành lấy khăn trong tay Angelo, tiếp tục công việc lau khô tóc Myron, mặt ngoài lại duy trì nụ cười ảm áp.

“Ngài quản lý tương đối trẻ tuổi, không quá giống người làm công việc ở nghĩa trang, khiến người ta khá tò mò.”

Angelo nhún nhún vai đáp. “So với người sống, tôi thích giao tiếp với người chết hơn, cho nên hoàn cảnh cùng nội dung công việc nơi này với tôi mà nói không có gì để bắt bẻ.”

“Thật sự là lý do kỳ lạ, nhưng bất kể công việc sang hèn ra sao, cảm thấy vui vẻ là quan trọng nhất.” Gerald nhìn bốn phía, giả vờ vô tâm hỏi. “.... Như vậy, anh ở cùng âm hồn người chết đã bao lâu rồi?”

“À, rất lâu, rất lâu rồi, lâu đến độ tôi cũng cho rằng mình đã đồng hóa với những người an nghỉ bên ngoài, nghĩ bản thân cũng là oan hồn trôi nổi.”

Lúc nói như vậy, mắt Angelo liếc hạt mưa lất phất ngoài cửa sổ, ngưng trệ mấy giây, phảng phất như đang hồi tưởng gì đó, tức khắc lại tập trung lực chú ý về, vỗ xuống trán mình.

“Tôi thật sơ ý, nên pha một bình hồng trà nóng xua tan khí lạnh cho hai vị khách.” Khóe miệng câu ra một nụ cười mỉa. “Tiểu thư Emily cũng thích uống trà, các cậu nên thân với cô ấy hơn, văn hóa uống trà của cô ta rất tốt.”

Ummm, Myron cùng Gerald đồng thời run lên một cái, không có liên quan tới mưa.

Thừa dịp Angelo bận rộn, hai vị khách đánh giá khung cảnh trong nhà. Thông thường, từ một vật bài trí trong nhà cũng có thể suy đoán được suy nghĩ và tính cách của chủ nhà, trong ngôi nhà này mang cảm xúc u ám, chỉ có một cái đèn nhỏ cháy ở góc nhà nỗ lực chống đỡ ánh sáng.

Xoay qua góc âm u bên kia phòng khách, ***g chim sắt lẻ loi dưới đất, một con chim trắng ốm yếu rũ đầu bên trong, hoàn toàn không chú ý tới hai vị khách xa lạ tiến vào trong nhà.

Sau đó, Myron thấy trên tường đối diện có rất nhiều thứ kỳ lạ. “Đó là...”

Nhìn qua cùng với Gerald, tường đá xám treo đầy tiêu bản bướm bướm lớn nhỏ không đồng đều, cánh bướm tươi đẹp mở rộng, trên bàn làm việc bên cạnh còn nằm một con bướm đốm giương cánh, ở ngực có một cây kim ghim côn trùng vuông góc cắm vào, như kỵ sĩ trúng tên mà chết, đốm mắt mỹ lệ trên cánh nhìn lên thiên đường.

Không phải chưa từng thấy qua tiêu bản bướm bướm, nhưng bán thành phẩm như vậy, hai người là lần đầu tiên trông thấy, chung quy cảm thấy trong lòng nổi gai.

Angelo pha xong ấm trà nóng, thấy bọn họ chằm chằm nhìn bàn làm việc của mình, đến giải thích cho họ.

“Đây là bướm công châu Âu (1), cánh màu đỏ đồng làm nền cho đốm mắt màu vàng lam, điểm lệ không thua chim công chuyên thích khoe khoang, không phải sao?” Lúc giải thích, ngón tay trắng mảnh thon dài của Angelo lướt lơ trên cánh côn trùng cứng ngắc, tăng lên cảm giác kinh hoàng bất hảo. Rất khó tưởng tượng ngón tay mỹ lệ như vậy, tàn nhẫn nắm ngực côn trùng, hơn nữa cầm kim ghim mảnh nhỏ cắm vuông góc vào, làm nét đẹp trở thành vĩnh hằng.

“Anh, anh rất thích bướm?” Vô thức, Myron hỏi.

“Thay vì nói thích bướm, không bằng nói tôi thích cánh của chúng.”

Gerald ngắt lời. “Có người nói bướm là linh hồn du dương trên trái đất, bất cứ một con bướm nào ngẫu nhiên chạm phải trên đường, đều có thể là bạn bè hay người thân của anh, cho nên cũng không nên tổn thương hoặc giết chết...”

Angelo âm u liếc lại, hỏi lại hai người. “Các cậu có cánh sao?”

“.... Không, không có.” Myron chột dạ lui một bước.

“Cho nên cứ yên tâm, tôi sẽ không bắt các cậu làm tiêu bản.” Angelo đi về phía góc âm u, xách ***g chim sắt lên, chim hôn mê trong ***g bồng tỉnh, đôi mắt lam băng bất an nhìn xung quanh, trong mỏ chim tiết ra tiếng nỉ non mỏng manh trẻ nhỏ.

Đặt ***g chim lên bàn làm việc, các vị khách lúc này mới phát hiện đây là một con chim bị thương, băng gạc bọc trên cánh trắng thắm ra máu đỏ.

“Chim nuôi trong ***g lại bị thương à?” Gerald hỏi, y chung quy thích truy gốc tìm gác đối với chỗ khả nghi.

“Tôi nhốt được nó vào một đêm hơn nửa tháng trước. Chim nhỏ đáng thương, chẳng những cánh bị thương, ngay cả hót cũng không ra tiếng...”

Angelo mở cửa ***g vươn tay vào, lại không phải vỗ về chim bị thương, mà là gõ một cái lên cánh bị tổn thương của nó, động tác này làm chim kêu to bị thảm, trông mắt chảy ra càng nhiều kinh hoàng bất lực.

Myron không thể hiểu, tại sao người trước mắt này có thể mặt không chút biểu tình đùa giỡn chim bị thương? Dù mình thân là Vampire, nhưng chỉ khi thật sự cần thiết mới có thể mạnh tay, như lúc làm thịt hai vị sát nhân biến thái năm năm trước và bảy mươi lăm năm trước kia.

Tại sao mỹ lệ thường đi đôi với tàn nhẫn? Chẳng hạn như rân san hô tươi đẹp nhiều màu (2), hay cá sư tử rực rỡ dưới đáy biển (3), rõ ràng biểu thị độc tính của chúng.

Angelo cũng không để ý tới vẻ mặt khiển trách của các vị khách, lại tương đối thoả mãn với tiếng chiêm chíp nỉ non của chim.

“... Sinh vật có cánh là thứ tiếp cận hoàn mỹ, mà hoàn mỹ chỉ cách hủy diệt một cánh cửa.” Angelo nói. “Chính vì quá mức hoàn mỹ, mới khiến người ta nhìn không được phá hoại... Các cậu không cho rằng như vậy?” Máu dính trên ngón tay nhấn mạnh sự tàn khốc trong lời y, dù bề ngoài y lúc này vẫn thuần khiết sáng ngời như thiên sứ.

“Không, tuyệt đối không.” Gerald trả lời ý vị sâu xa. “Tất cả sự vật tạo hóa an bài trên thế gian đều có dụng ý của nó, cánh có hay không, không ảnh hưởng tới tình yêu và cảm nhận của ta với nó.”

Y lúc nói xong “tình yêu”, mắt là nhìn Myron.

Có thể em là Vampire, có thể em là thiên sứ, bất kể em có cánh hay không, cái cánh kia là cánh da dơi hay là cánh bạch quang óng ánh, đều không ảnh hưởng đến hình tượng của em trong lòng tôi, như thần tình yêu Eros cũng đã yêu Psyche (4) ngay lúc nàng còn chưa được ban cho cánh bướm, mũi tên thần tình yêu có thể làm cân bằng tất cả chênh lệch, khiến trái tim hồi phục đến mức ban đầu.

Tình yêu tiêu trừ tất cả khác biệt.

Myron đọc hiểu ý trong mắt y, quay đầu tránh đi cái nhìn gần sáng rực. Không có nguyên nhân khác, chỉ vì mũi tên thần tình yêu quá mức sắc bén, mà mắt người thì sợ nhất là nhìn vật nhọn, hấn không thể nhìn thẳng, để trái tim tránh bị chọc thủng.

Hành động qua lại của hai người đều bị chủ nhà nhìn vào trong mắt, thu tay về đóng cửa ***g, bổ sung. “Tạo hóa tuy muốn dẫn dắt nhân loại đi theo con đường đúng đắn, nhưng ma quỷ chung quy luôn cản trở trên đường, dùng tình yêu đưa người vào lầm lạc, mà tình yêu bất quá chỉ là một loại điên cuồng.”

“ ‘Tình yêu bất quá là một loại điên cuồng’ (5)... Nghe ra anh từng bị tình yêu thương tổn.” Gerald nói.

“Viết ra những lời này chính là Shakespeare, ông ta có bị thương hay không tôi không thể biết được, vì ông ta cũng không được chôn cất ở nơi đây.” Angelo mỉm cười trả lời.

Gerald còn muốn nói gì đó, Myron lại phụt một tiếng cười ra, không phải châm biếm, mà là cười hiểu ý.

“Anh rất thú vị.” Đây là lý do hấn cười.

“Mà cậu nên thường cười, tôi thích thấy cậu cười.” Angelo tỏ ra chút ý tán tỉnh.

Trong lòng Gerald khó chịu, khó chịu rất lớn, vì cảm tình không bình thường của Angelo đối với Myron. Đây rất bình thường, ngoại hình và khí chất Vampire đều xuất chúng, ai lại không thích hấn? Nhưng tệ hơn nữa chính là Myron hình như cũng có ấn tượng rất tốt đối với chủ nhà, điểm ấy ngoài dự kiến của y quá xa.

Y từng trả giá rất lớn mới giữ được Vampire bé bỏng bên người, hiện giờ Vampire bé bỏng cái gì cũng không tỏ vẻ, chẳng lẽ là không tìm thấy lý do đuổi y rời khỏi sao? Mà tâm ý của Vampire bé bỏng đối với mình rốt cuộc thế nào? Vẫn chưa nghe hấn nói ra bất cứ một chữ “yêu” nào với mình, chứng tỏ y vẫn còn phải ngóng đợi?

Vampire bé bỏng đang khảo nghiệm tín ngưỡng của Gerald, tín ngưỡng với tình yêu, Gerald đáng thương cảm thấy mình đang bị ma quỷ đặt vào hoang địa, chuẩn bị tiếp nhận thử thách bốn mươi ngày.

Sau đó, Gerald cười, đối tượng cười chính là mình. Không nên sợ, chỉ cần tin tưởng, tín ngưỡng của y sẽ vững vàng như đá tảng.

Lúc rời khỏi nghĩa trang, mưa đã tạnh, nhưng sắc trời cũng tối xuống, Gerald mặc lại quần áo được Angelo dùng lò lửa hong khô, sóng vai đi cùng Myron, lúc bước ra khỏi nghĩa trang, Myron không biết sao quay đầu lại nhìn, thấy Angelo đứng ở cửa trông theo.

“Người kỳ quái...” Myron quay đầu lại khẽ thì thầm.

“Dù quái, nhưng anh rất thích anh ta?” Gerald hỏi không chút che giấu.

Myron giật mình, sau đó đáp. “Thích.”

Gerald không hỏi nữa, trên đường về đều im lặng không nói. Hai người lại đi hướng lên dọc theo đường trên sườn dốc trong thị trấn, cửa hàng không nhiều lắm, lúc đi qua nhà trọ Tiên Cá, Gerald mới đánh vỡ trầm lặng.

“Vào trong ngồi chút đi, tôi giới thiệu bà chủ Villa với anh, cô ấy tương đối thú vị.”

“Hả?” Myron ngó vào bên trong cửa sổ thủy tinh, một cô gái tóc vàng quần tạp dề đang nói chuyện với một vị khách hơi béo trước quầy. Diện mạo cô không tính là rất xinh đẹp, nhưng giữa mỗi nét cười đều có sự thanh nhã thuần tha khó có thể nói bằng lời, mắt lục xao động qua lại khiến người ta nhớ tới mùa xuân vạn vật sinh trưởng, như cuốn lên thần thái thiếu nữ trẻ tuổi.

“Tại sao lại đặc biệt giới thiệu cô ta với tôi? Cậu rất thân với cô ta sao?” Lúc này giọng điệu Myron lộ ra vị chua nồng nặc.

Khó chịu dọc theo đường đi cũng vì thế mà tan biến, tâm tình Gerald tốt lên, hóa ra Vampire bé bỏng cũng có lúc ghen với người khác vì mình.

“Đùi cừu non nướng trong nhà trọ Tiên Cá rất tuyệt... Anh không thích sao? Villa còn cung cấp rượu đỏ...” Cố ý nói như vậy.

“Tôi biết cậu đói bụng, nhưng nhà hàng trên đường không chỉ có một cái này.” Ngụ ý chất vấn ý đồ đích thực của kỳ sĩ.

“Vì Villa ba năm trước từ nơi khác chuyển đến, sau đó mua quán trọ này.” Gerald nhỏ giọng ghé vào tai hắn nói. “Phụ nữ độc thân vô duyên vô cớ rời xa gia đình tới đây, không cảm thấy rất đáng suy nghĩ hay sao?”

“Vào, tôi muốn nếm chút rượu đỏ cậu giới thiệu.” Nghe từ máu chốt “ba năm trước”, Myron cũng không suy nghĩ nhiều, đi đầu đẩy cửa vào.

Chuông cửa rung làm bà chủ cùng hơn mười vị khách trong quán đồng thời quay đầu lại nhìn, người tóc bạc hấp dẫn ánh mắt mọi người là chuyện đương nhiên, một phần dân thị trấn rĩ tai thì thầm, nói cái vị diện mạo xinh đẹp kia chính là quý tộc trẻ tuổi từ Luân Đôn đến.

Vị khách hơi béo nói chuyện phiếm cùng bà chủ trước quầy chính là thị trưởng, sau khi nhận ra họ, cười hoan nghênh.

“Hoan nghênh, hoan nghênh. Nếu là dùng bữa, tôi thay Villa giới thiệu món khoai tây nướng và rượu táo. Đúng rồi, bia Ale (6) vùng này cũng không tồi, uống một ngụm cậu sẽ yêu nó...”

“Thị trưởng.” Gerald chào, hỏi. “Hình như ngài thường hay tới nhà trọ Tiên Cá? Chẳng lẽ cũng bị tay nghề nấu ăn của tiểu thư Villa hấp dẫn?”

“Bác sĩ, lời này mà cho bà xã tôi nghe, bà ấy sẽ nháo lên mấy ngày mấy đêm, làm cho cả thị trấn Stoneham cũng không được yên bình.” Thị trưởng cười híp mắt trêu chọc lại. “Cho hai vị một lời khuyên, kết cục của người chiếm được tiểu thư Villa sẽ là bị thanh niên chưa kết hôn trong thị trấn oán hận, cho nên phải cẩn thận, đừng trở thành kẻ thù chung của mọi người.”

Villa từ sau quầy đi ra cười nói. “Đừng để ý thị trưởng. Hai vị ngồi xuống xem thực đơn trước, tôi lập tức đến chào hỏi.”

Thị trưởng từ cửa lấy nón và áo choàng mặc vào, xem ra đã dùng xong bữa muốn rời khỏi, lại đột ngột chuyển tới bên chỗ Gerald, vẻ mặt còn nghiêm túc hơn vừa nãy, dường như muốn dặn dò cư dân mới một vài việc quan trọng.

“Hai vị dùng xong bữa liền sớm đi về nhà, đừng ra ngoài thị trấn. Gần đây dân thị trấn thường nghe thấy sói tru, cừu của nông dân gần đây cách mấy ngày sẽ mất tích vài con, sợ là chó sói trên núi không tìm thấy đồ ăn, chạy đến nơi này.”

Gerald và Myron nhìn nhau, trong đầu xoay cùng một ý nghĩ: cái thị trưởng gọi là sói, sẽ không phải người sói tấn công bọn họ không lâu trước đó chứ? Thấy thị trưởng đặc biệt cảnh báo, nhưng cũng không có một chút ý khẩn trương, người sói hẳn vẫn chưa tác oai tác quái trong thị trấn.

“Thị trưởng tin trên đồi này có người sói?” Gerald đột ngột hỏi như vậy.

“À, câu hỏi này hay!” Thị trưởng dựng thẳng ngón cái lên trả lời. “Thị trấn này mấy trăm năm trước từng một lần xuất hiện người sói, nhưng chiến binh của Chúa giúp chúng tôi chống lại ác ma, người sói cuối cùng vẫn chết, thị trấn bởi vậy yên bình đến bây giờ.”

Câu trả lời này làm hai người đưa mắt nhìn nhau, hóa ra người sói không phải lần đầu tiên xuất hiện ở đây.

“Người sói chết như thế nào?” Gerald hỏi tới.

Thị trưởng gỡ gỡ tóc đã không còn nhiều lắm trên đỉnh đầu, đáp. “Chuyện mấy trăm năm trước, có rất nhiều kiểu nói, nếu cậu đến hỏi từng cụ già trong thị trấn, có thể sưu tập được trên một trăm phiên bản. Tôi nhớ việc này có ghi lại trong bản ghi chép địa phương, bác sĩ có thể đi tìm.”

“Đang lúc chê ngày qua nhàm chán, có cái gì giết thời gian cũng không tệ.” Gerald nói.

“Nói đến người sói...” Thị trưởng nghĩ tới gì đó. “Đêm trăng tròn lần trước, tôi đến nơi gần đây, hình như thấy...”

Hai người nhìn nhau, đêm trăng tròn lần trước, vừa vặn là thời điểm Gerald và Myron đến thị trấn.

“Ngài thấy cái gì?” Gerald truy hỏi.

“... Không, hẳn là tôi nhìn nhầm, lúc ấy gặp phải người quản lý nghĩa trang cũng tản bộ dưới đêm trăng, anh ta cũng nói không thấy gì kỳ quái.” Thị trưởng nói xong liền rời khỏi.

Hai người tìm một chỗ sát cửa sổ ngồi xuống, nhịn không được thì thầm nói nhỏ.

“Chúng ta cần khẩn trương tìm kiếm tung tích A.W.W., nếu không chờ tới lúc người sói làm ra chuyện quá đáng hơn, Thần ngự Kỵ sĩ đoàn trong vòng một ngày sẽ đến nơi đây, chúng ta không đi cũng không được.” Gerald nói.

“Nếu ăn cừu chính là người sói, chứng tỏ hẳn còn bảo trì lý trí không tấn công nhân loại. Tôi thắc mắc hẳn trước đây rốt cuộc trốn ở chỗ nào? Với mũi chó của Kỵ sĩ đoàn mà nói, hẳn sớm đã ngửi được mùi, sau đó muốn làm mọi cách bắt đến trung tâm nghiên cứu máu, nghiên cứu biến thân cấp tốc và lực công kích kinh khủng của người sói...”

Gerald theo bản năng vò vò mũi, Vampire bé bỏng nói mình là con chó.

“Ai biết được? Bất quá, rất thú vị đây... Lúc người sói xuất hiện là nửa đêm về sáng, thị trưởng khi đó đi ra ngoài làm gì?”

“Rất nhiều người đều có tật nửa đêm chạy ra đi bậy.” Myron thuận miệng nói, suy nghĩ lại quay về một người bạn mắc chứng mộng du hơn bảy mươi năm trước.

Lúc đang nói chuyện, Villa bưng món ăn của hai người qua, sau khi bày món liền tự nhiên thoải mái ngồi bên cạnh Gerald, nhìn chăm chăm Myron. “Hành động cứu Agatha từ dưới suối của ngài Telsen đã truyền khắp thị trấn, à, cô ấy gặp người là nói, sợ có người không biết nghĩa cử cao đẹp của ngài Telsen...”

“Tôi?” Myron nhúm mày nói rõ chân tướng sự thật. “Xuống nước cứu người không phải tôi, là Gerald.”

Gerald nhún vai, xem như ngầm thừa nhận. Đôi mắt xinh đẹp của Villa chuyển một cái, có lẽ đoán được nguyên do trong đó.

“Trong mắt tiểu thư Wagner dường như chỉ nhìn đến...” Chỉ chỉ Myron. “Ngài Telsen, thiếu nữ trẻ tuổi thích thanh niên anh tuấn không có gì đáng trách, tiếc là cô bé đó vẫn chưa thể hiểu, nhìn người nên nhìn vào tâm hồn anh ta.”

“Nghe ra cô có rất nhiều cảm xúc.” Gerald nói.

“Lúc trẻ tuổi theo đuổi tình yêu thuần khiết, cuối cùng lại phát hiện tình yêu không thể nào đơn thuần được, phải thêm vào tính toán mới có thể đạt được cái mình muốn.” Khóe mắt Villa kéo ra một chút tang thương. “Người gian ta dối, cho nên tình yêu xây dựng trên tính toán của hai bên.”

“Bên ngoài trái tim có bao da thịt, ai có thể liếc nhìn liền nhận rõ tâm hồn người khác? Dù là tình yêu sinh ra vì nhất thời xúc động, cũng không có nghĩa đó là giả dối.” Gerald không gật bừa.

“Cái gọi là tình yêu sét đánh? Tôi có thể cho hai người một lời khuyên: trong mắt thần tình yêu không có con người, cho nên tình yêu là mù quáng, thiếu nữ vì xúc động nhất thời mà rơi vào địa ngục cũng có khối người.” Villa lắc đầu.

“Tôi lại biết thế gian có vô số tình yêu đều bắt đầu từ phút giây gặp gỡ, chẳng hạn như, Romeo và Juliet.” Gerald hỏi Myron. “Anh đồng ý với quan điểm của tôi chứ?”

“Tôi vẫn là câu châm ngôn kia: ngầm lại kết cục của Romeo và Juliet.” Myron mỉa mai không thừa mặt mũi.

“Như vậy tôi cũng đáp lại đồng dạng: Chính vì Romeo và Juliet hai người yêu nhau, cho nên mới sống chết cùng nhau.... Oh!” Gerald kêu nhỏ một tiếng, Myron đá chân dưới bàn, ngay chính giữa xương cẳng chân y, rất đau, lại không dám khiêu nại, chỉ có thể ai oán nhúm mày.

Villa không chú ý tới động tĩnh dưới bàn, tiếp tục nói. “Agatha vốn thích Angelo lập dị ở nghĩa trang... Ah, cái này tôi có thể nghĩ tới được, ngài Telsen cùng Angelo rất giống nhau, đều là những chàng trai vừa đẹp vừa tao nhã.”

Gerald vội vàng lắc đầu. “Tôi cảm thấy tuyệt đối không giống, Myron bình thường hơn.”

Villa che miệng cười. “Cũng đúng, Angelo quá lạ, anh ta có hứng thú với người chết nhiều hơn người sống, cho nên Agatha lần trước khóc lóc kể lể với tôi nói phải từ bỏ anh ta... Cũng không nghĩ rằng hiện tại lại chuyển sang ngài Telsen.”

Gerald lẩm bẩm. “Sao đi đâu cũng có tình địch?”

“Tình địch?” Villa bưng tỉnh hiểu ra. “Cậu không phải có hứng thú với Agatha đấy chứ?”

“Không không, cô đừng hại tôi nhé!” Gerald vội khoát tay, liếc trộm Myron, thấy hần thần sắc bình thường mới yên tâm.

Myron đang thưởng thức salad rau củ, nhai mấy cái rồi hỏi. “Sốt kem này rất đặc biệt, không phải mùi vị truyền thống bản địa?”

“Tôi trộn lẫn nguyên liệu đặc biệt ở quê tôi, mùi vị rất tốt phải không? Chỗ khác ăn không được.”

“Quê của Villa ở đâu? Cô hẳn cũng không phải người địa phương.” Gerald thuận miệng hỏi.

“Tôi tới từ Chepstow ở nam Wales (7), lúc du lịch yêu thích phong cảnh thị trấn Stoneham, liền quyết định định cư ở đây. Xem đi, món ăn quán trọ của tôi được hoan nghênh đến bao nhiêu? Tôi tới nơi này là điều đúng đắn.”

“Tu viện Tintern (8) phía nam Chepstow rất đẹp, trong các tu viện hoang phế của Anh Quốc, xem như là một tu viện được bảo tồn đầy đủ, thật hy vọng có cơ hội đến xem một lần.”

“Đúng vậy, đó là một nơi hoàn mỹ.” Villa mỉm cười đáp lại.

“Nói đến người vùng khác, Angelo cũng đồng thời chuyển vào thị trấn với cô sao?” Gerald hỏi.

Villa nghĩ nghĩ, cười áy náy nói. “Lúc tôi chuyển đến, anh ta cũng đã là người quản lý nghĩa trang, người nơi này sẽ không quan tâm cậu chuyển đến đây khi nào... Ah, cậu đi hỏi thị trưởng, sắp xếp phương diện nhân sự đều do ông ta phụ trách.”

Villa trả lời xong, đứng dậy đi chào khách khác.

Chờ cô cách xa hơn một chút, Gerald thấy Myron ngơ ngẩn, vội giơ hai tay nói. “Này này, anh tin tôi đi, tôi tới nơi này chỉ là vì hỏi thăm manh mối, tôi chỉ yêu một mình anh, anh mới là trái táo quý báu trong mắt tôi...”

“Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng, thứ cho tôi kiến nghị: yêu nói quá nhiều sẽ trở nên rẻ mạt, táo ăn quá nhiều, sớm hay muộn cũng khiến người ta chán ghét.” Myron cười nói chịu đựng.

“Gửi Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp của tôi, tôi đã nói tôi yêu anh đạo lý hiển nhiên, ngôn ngữ bất quá là để khiến anh thừa nhận sự nghiêm túc của tôi.”

“Tình yêu chân chính không thể dùng lời nói mà biểu đạt, hành vi mới là thứ giải thích tốt nhất.” Dừng một chút, hần lại bổ sung. “Đây cũng là Shakespeare nói sao? Tôi không khẳng định, nhưng lời nói có khi thật sự không thể đại diện cho cái gì, trên đời này dù sao kẻ nói dối vẫn chiếm đa số.”

“Tôi không phải kẻ nói dối.” Gerald nghiêm mặt nói. “Nhưng Villa thì phải.”

“Gì?”

Gerald hạ giọng nói. “Tu viện Tintern nằm ở phía bắc Chepstow, khu đó xem như tương đối có tiếng về phong cảnh, nếu cô ta là dân bản xứ, sao có thể nhầm vị trí địa lý? Lai lịch của cô ta cần phải xâm nhập điều tra lại.”

“Giao cho anh Kelly làm, anh ấy có người ở nam Wales!”

“Uhm, tiện thể hỏi anh ta tiến độ của kiếm.” Lo lắng lạng lẽ tản ra giữa mày Gerald. “Tôi lo gặp phải người sói, lại hoàn toàn không biết hần ẩn nấp góc nào trong thị trấn, có vũ khí trong tay thì an tâm hơn.”

“Cậu sớm muộn gì cũng sẽ bắt được hần, bởi vì cậu rất gian trá.”

Gerald cười gượng. “Đây xem như lời khen cao nhất anh dành cho tôi?”

“Đúng, cậu tuyệt đối đáng để được khen ngợi như vậy.” Myron gạt đầu, bên miệng kéo ra nụ cười khoái trá.

Bướm công Inachis io là một loài bướm ngày được tìm thấy ở châu Âu, châu Á ôn đới như tại miền đông Nhật Bản. Nó là thành viên duy nhất của chi Inachis (tên bắt nguồn từ thần thoại Hy Lạp, có nghĩa là Io, con gái của Inachus). Không nên bị nhầm lẫn nó với loài “bướm công Mỹ” trong chi Anartia, đây không phải là họ hàng gần của loài hiện nay. Loài bướm này đang cư trú trong phạm vi của nó, thường trú đông trong các tòa nhà hoặc cây. Vì vậy, thường xuyên xuất hiện khá sớm trong mùa xuân. Người ta đã nghiên cứu vai trò của điểm mắt giả trên cánh loài bướm này là cơ chế chống lại động vật ăn thịt. Trong quần đảo Anh, loài bướm này được tìm thấy ở Anh, Scotland (bao gồm cả Orkney và Shetland), xứ Wales và Ireland. Loài này đang mở rộng phạm vi của nó. Loài này không bị đe dọa.

Rắn san hô (Eastern Coral Snake) được tìm thấy tại Nam Mỹ (chủ yếu là tại Honduras), loài rắn san hô này là một trong số những loài rắn đẹp nhất con người từng biết đến. Tuy nhiên, nọc độc của rắn san hô cực kỳ nguy hiểm. Nơi sinh sống chủ yếu của loài rắn này là các khu rừng nhiệt đới tại Nam Mỹ. Loài rắn này rất hiếm khi tấn công người, chúng thường vùi mình dưới những đồng lá khô, và thường có xu hướng chạy trốn hơn là cắn. Tuy nhiên, theo những con số thống kê thì hàng năm vẫn có khoảng từ 15 – 20 người bị loài rắn “tấn công” và phần lớn đều tử vong.

Cá sư tử là một trong nhiều loài cá biển có nọc độc. Cá sư tử cũng có tên Cá Thổ Nhĩ Kỳ, Cá rồng hay Cá bò cạp. Chúng có các tua dài, thân có nhiều sọc màu đỏ, vàng, da cam, nâu, đen hoặc trắng. Đây là loài cá tuyệt đẹp phân bố ở vùng biển có nhiều rạn san hô tại Ấn Độ Dương. Hàng gai trên lưng chúng có mang chất độc cực mạnh và màu sắc của cá sư tử giống như một lời cảnh báo tới kẻ khác.

Psyche, người tình của Eros, là sự nhân cách hóa của tâm hồn, tượng trưng bằng cánh bướm. Psyche là một trong ba người con gái của một vị vua, đẹp đến mức mọi người dân đều tôn sùng nàng và Aphrodite ghen tuông âm mưu hãm hại nàng. Aphrodite bảo Eros đi làm cho nàng yêu kẻ xấu xí kinh tởm nhất thế giới và suốt đời bất hạnh với hắn ta. Nhưng Eros bất cẩn để mũi tên tình yêu đâm vào mình và yêu Psyche. Nhà tiên tri bảo với nhà vua hãy mặc áo cưới cô dâu cho Psyche rồi dẫn nàng lên đồi cao chờ một chàng rể mà công chúa chưa biết mặt. Trên đồi, Psyche được một cơn gió nhẹ mang đến một lâu đài bí mật. Nàng không bao giờ thấy mặt chồng nhưng chàng đến thăm nàng vào mỗi tối và cam đoan hạnh phúc mãi mãi cùng nàng. Hai chị em của Psyche ghen tị và thuyết phục nàng chồng nàng là một con quỷ. Một đêm, nàng cầm đèn soi rõ mặt Eros, do kinh ngạc và sung sướng, nàng run tay và một giọt dầu rơi xuống vai Eros, Eros tỉnh lại vỗ cánh bay đi. Psyche tìm đến chỗ Aphrodite và chịu đựng các thử thách. Cuối cùng, khi thần Zeus can thiệp Aphrodite mới tha cho nàng. Zeus tụ họp các vị thần để làm lễ Bất tử cho Psyche và cho họ thành hôn với nhau. Sau này vợ chồng Eros và Psyche sinh một đứa con gái có tên là Voluptas (Hạnh phúc).

Tình yêu là một loại điên cuồng: nguyên văn trong As you like it (Xin tùy ý thích): Love is merely a madness.

Ale là bất kỳ loại bia nào được sản xuất bằng lên men nổi, và nó thông thường được lên men ở nhiệt độ cao hơn so với bia lager (15-23°C, 60-75°F). Các men bia ale ở các nhiệt độ này tạo ra một lượng đáng kể các este, các hương liệu thứ cấp và các sản phẩm tạo mùi khác, và kết quả là bia tạo ra có mùi vị của hoa hay quả tương tự (nhưng không chỉ có thế) như táo, lê, dưa, cỏ, cỏ khô, chuối, mận hay mận khô. Các khác biệt về kiểu giữa các loại ale là nhiều hơn so với các loại lager, và nhiều loại bia ale rất khó để phân loại chúng thuộc kiểu gì.

Chepstow là một thị trấn ở Monmouthshire, Wales, nằm trên sông Wye.

Tu viện Tintern được xây dựng bởi Walter de Clare, lãnh chúa của Chepstow vào 9/5/1131, nằm trong làng của Tintern trên bờ sông Wye ở Monmouthshire, xứ Wales, là một trong những phế tích tu viện Anh quốc.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Sau hôm Gerald cứu tiểu thư Wagner, người hầu nhà Wagner đến trả áo choàng cho Myron, hơn nữa kèm theo một tấm thiệp mời, hóa ra chủ nhân nhà Wagner, anh trai Abbott W Wagner của Agatha muốn mời Myron đến nhà dùng bữa, trực tiếp cảm ơn.

Myron vầy vầy thiệp mời mạ vàng, hỏi Gerald. “Có đi không?”

“Đây là cơ hội tốt để quen biết Abbott W Wagner, đương nhiên sẽ đi.”

Gerald thông báo nhận lời, người hầu đi rồi, y cầm lấy sách xem được một nửa trên bàn tiếp tục đọc, Myron nhìn chăm chăm một lúc lâu.

“Quyển sách này từ hôm qua đến hôm nay cũng vẫn còn ở cùng một trang, câu chuyện rất thú vị?”

“Đây không phải tiểu thuyết, mà là bản ghi chép địa phương. Tôi mượn từ thư viện, có ghi chép liên quan đến gia tộc Wagner, rất thú vị, có muốn nghe không?”

“Tôi đoán là câu chuyện về chú mèo đi hia. Con mèo gian xảo đùa giỡn chủ nhân nghèo khổ đến tắm rửa dưới sông, dệt cho chủ nhân một thân phận hầu tước, còn đánh bại quái vật chiếm giữ lâu đài, thay thế quái vật sở hữu tài sản, rồi lừa công chúa vào tay chủ nhân, tương đối khiến người tỉnh ngộ, không phải sao? Cho nên tiểu thư Wagner giữ lại trò cũ, cũng dùng tới một chiều tắm rửa dưới sông này.”

“Anh sai rồi, không phải chú mèo đi hia, mà là...” Gerald cười trừ ghẹo. “Người sói.”

Quả nhiên thu được thần thái kinh ngạc mang nặng tính trẻ con của người yêu, Gerald thỉnh thoảng thích chọc Vampire bé bỏng, cho nên thường nói đến một nửa, chỉ vì biểu tình nhỏ bé đáng yêu kia.

“Người sói? Có gì liên quan đến nhà Wagner?” Vampire bé bỏng hăng hái bừng bừng truy hỏi.

Gerald đóng sách lại, hứng thú dạt dào nói. “Mấy trăm năm trước, nơi này quả thực từng xuất hiện người sói, cuối cùng bị chiến binh chính nghĩa chém chết. Anh có thể đoán xem ai là người hùng vĩ đại, đoán đúng có thưởng.”

“ Nếu không phải đám heo Kỵ sĩ đoàn...” Nghiền ngẫm suy đoán từ biểu tình Gerald, Myron nhếch mày đắc ý. “Chắc chắn là một thành viên nhà Wagner.”

“ Đoán đúng, Myron Telsen dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp, chúc mừng anh có thể giành được một nụ hôn của kỵ sĩ heo.”

“ Tôi thích hoa hồng của bà Daisy hơn.” Cự tuyệt không chừa mặt mũi.

“ Thật ra nụ hôn của tôi thơm hơn hoa hồng, ngọt hơn táo đỏ...” Gerald còn muốn thuyết phục người yêu nhận thưởng.

“ Hoa hồng có thể lấp đầy bụng tôi, cậu lại không thể được.”

Gerald ủ rũ, giống loài Vampire này có đôi khi cũng ưa tính toán. Được rồi, đổi cách khác để chơi.

“ Vậy, một bông hồng, một nụ hôn?”

“ Nếu là hôn bà Daisy, tôi sẽ vui lòng đổi.”

“Ah, anh thật vô tình, yêu bà Daisy hơn cả tôi.”

“ Phụ nữ cần cù trồng hoa, vốn nên được kính yêu rộng rãi... Ai, cậu thì được chỗ nào?”

“ Đến vườn hoa chăm sóc mấy cành hồng nhỏ yếu kia, chờ chúng nở hoa, người yêu của tôi chắc chắn cũng sẽ hào phóng cho tôi một nụ hôn khen thưởng.”

“ Không được đi, cậu vẫn chưa kể cho tôi câu chuyện tổ tiên Wagner anh dùng giết sói.”

Hóa ra Vampire bé bỏng muốn nghe kể chuyện, ngài tiên kỵ sĩ đang khó chịu trong lòng, tâm tình lại tốt lên, cầm sách đến ngồi bên cạnh Vampire, một tay khá tự nhiên ôm bả vai mềm nhỏ, tay kia đặt sách trên đầu gối lật xem.

Myron cũng không cự tuyệt y khoác vai, ánh nắng chiếu vào phòng khách làm hấn bị nhiễm sự lười nhác của mèo đi đêm bên ngoài, hấn yếu đuối dựa vào ***g ngực có nhịp đập kiên cường, cảm giác thân thiết nương tựa lẫn nhau vẫn có thể mang đến nhiều kích thích hơn nụ hôn nồng nhiệt.

Gerald cũng thuận thế nghiêng đầu tựa phía trên xoáy tóc trắng bạc, nghĩ: người yêu chung quy thích giả tâm cơ vui đùa như có như không, treo y trong đáy sâu tuyệt vọng, lại không tiếc trao tặng ánh sáng trên đỉnh cao, khiến cho mình nhìn lên, lại sinh ra hy vọng vô hạn.

“ Em càng gian trá hơn tôi...” Nhịn không được thì thào tự nói.

“Cậu nói gì?”

“ Không có gì! Anh xem chỗ này...”

Myron nghiêng đầu nhìn, sách cũ kỹ luôn lơ đãng lộ ra mùi giấy ẩm, chuyển thể kỷ hai mươi mốt thành cảnh tượng hoài niệm mấy trăm năm trước.

“ Ba trăm năm trước có một người sói thú hóa bị Kỵ sĩ đoàn truy bắt trốn tới chỗ này, hấn bị thương nặng, hóa thành hình người thỉnh cầu gia tộc Wagner cứu giúp, chủ nhân Wagner đương thời đồng ý, sau đó nhận ra vị khách kia là người sói, âm thầm báo tin cho giáo đoàn, Kỵ sĩ đoàn đuổi tới giết hấn.”

Myron nghe đến đó run lên một cái, nhớ tới trải nghiệm mình từng có qua.

Gerald cảm nhận được cái loại yếu ớt như có như không của người trong ngực, ôm chặt thêm một chút, lại nói. “Bản thân người sói cũng là nhà pháp thuật, trước khi chết chỉ vào nhà Wagner nguyện rửa, còn lời nguyện là gì, tôi lật mấy tờ trước sau, không tìm thấy ghi chép nào có liên quan nữa.”

“Chỉ có như vậy?”

“Chỉ có như vậy!”

“ Đây không thể giải thích cho chuyện người sói tấn công chúng ta trước đó.” Myron ngửa đầu nghĩ nghĩ. “Tôi không thừa nhận tham dự bữa tối nhà Wagner là sẽ có được tung tích của người sói hay A.W.W., tôi cũng không muốn bị hiểu lầm mình có ý đồ kết hôn với tiểu thư Agatha W Wagner.”

“ Đó là chuyện đương nhiên, đối tượng anh nên kết hôn chính là tôi.”

“ Kết hôn? Thật kỳ quái...”

Cảm xúc khác thường hiện lên, Myron nghĩ: chữ hôn nhân này đặt giữa Vampire cùng kỳ sĩ, còn là hai người đàn ông, hình như không quá thích hợp, mà Myron từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ có thời khắc gắn kết vợ chồng với bất kỳ ai.

Hình thức ở chung với Gerald gần đây kỳ thực tương đối tự nhiên, nhưng hình như cũng không kéo lên được ranh giới hôn nhân, hai người hiện giờ thân mật hơn bạn bè, nhưng hắn không dám khẳng định, chìm sâu trong bể tình như vậy là tốt hay không tốt?

“ Có gì mà thật kỳ quái?” Gerald hỏi rất nghiêm túc.

“ Thật sự rất kỳ quái! Lúc nhỏ cậu có từng tưởng tượng mình cầu hôn với người khác không?”

“ Có nghĩ tới, tôi sẽ tay dâng một trăm bông hồng quỳ một gối, hỏi người đó có bằng lòng ở với tôi trọn đời trọn kiếp? Sau đó người đó sẽ nói: em đồng ý.” Thâm tình chân thành nhìn người trong ngực. “Chúng ta sẽ như hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích, trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.”

Myron đột ngột cười lên. “Cậu làm công chúa thì cũng quá to cao.”

Gerald vốn định hỏi lại, tại sao làm công chúa lại là y? Nhưng sau khi thấy Myron cười đến vui vẻ, y nghĩ: làm công chúa cũng không có gì không tốt, công chúa cũng có thể vì cứu hoàng tử mà giết chết con rồng xấu xa, tấn công thành lũy, san bằng tất cả trở ngại phía trước.

Chạng vạng ngày hôm sau, hai người theo thời gian trên thiệp mời đúng giờ tới biệt thự Wagner.

Biệt thự Wagner là một biệt thự đá xây cổ xưa được một mảnh cây để um tùm bao bọc, ở trong đó ngoại trừ anh em Wagner, một người họ hàng xa đã già mất mờ tai lãng, chính là hầu gái, người hầu cùng đầu bếp, trong cái góc tràn ngập hương vị lịch sử này, hồn ma lưu lại có lẽ còn nhiều hơn số người còn sống.

“ Tôi không thích nơi này, giống như lâu đài nhốt người cổ xưa.” Myron thành thật nói.

Gerald chỉnh lại tóc bạc có chút hỗn loạn vì đi bộ đường dài, y thích công việc như vậy, tựa như nuông chiều hoàng tử tùy hứng hành động.

“ Duy trì phong phạm “quý tộc tới từ Luân Đôn” là trách nhiệm của ngài Ernest Myron Telsen anh, vì gần đây thị trấn có phiên bản mới với thân phận của anh, tung tin anh kỳ thực là con rơi của quý tộc nào đó, tới nơi này là để tránh né con cái vợ lớn đuổi giết...”

“ Vậy tôi tình nguyện làm anh Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp, danh xưng này vẫn dễ nghe hơn con rơi.” Thở phì phì.

“ Trần đây cảm tưởng tương đồng, anh thật sự là Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp.”

Myron bất luận nghe sao cũng cảm thấy lúc Gerald gọi mình dịu dàng ôn hòa, đều tràn ngập châm biếm nồng nặc, hại hắn càng tức giận hơn, tức đến độ muốn ngay tại chỗ uống sạch chai Bordeaux (1) làm quà trong ngực, bổ sung chất sắt cần thiết nhất của Vampire.

Gerald biết hắn tức giận, quyết định đêm nay chơi đến đây là đủ rồi, xoay người đập vòng gõ cửa bằng đồng trên cửa gỗ, tiếng vang cộc cộc khuấy động ra tiếng vọng, càng chứng minh căn nhà trống trải. Một lát sau, Agatha mở cửa, nhìn ra được cô cố ý ăn diện, váy viền ren hoa, tóc nâu cuộn lộn to thả xuống trên vai, thích hợp để bày ra vẻ mềm mại thiếu nữ.

Chớp chớp mắt với Myron, cô cười nói. “Anh hai nghe xong chuyện các anh cứu tôi, nói nhất định phải gặp mặt đáp tạ. Đêm nay xin dừng khách khứa, tay nghề đầu bếp nhà tôi không thể sánh với đầu bếp làm đại tiệc nơi thành thị.”

“Có chi đâu, chỉ là trở bàn tay, tiểu thư Wagner quá khách khí!” Myron đưa rượu đỏ trong tay qua. “Quà nhỏ không nói lên được lòng tôn kính.”

Agatha vui vẻ tiếp nhận, lúc này phía sau cô lại xuất hiện một người đàn ông, ăn mặc trang trọng, vóc người gầy trơ xương, lại khiến âu phục cao cấp nhìn có vẻ ảm đạm như vải dạ (2) vắt trên khung xương người, con mắt tròn trắng át con ngươi tựa hồ không thể tập trung, ngay cả đứng cũng thiếu vững vàng như nam giới trưởng thành, người này căn bản là một âm hồn.

Người đàn ông hơi hợt lướt qua Agatha, lúc thấy rõ mặt mũi hai vị khách, kinh ngạc, hoặc chấn động với phong thái của hai người, nhưng chấn động cũng chỉ duy trì mấy giây liền biến mất, nói. “Kẻ hèn này là Abbott W Wagner, cảm ơn hai vị hạ mình ghé thăm tệ xá.” Lúc nói chuyện nghe không vững, lại không giống mắc bệnh, chỉ đơn thuần là thể chất yếu.

“Không hề, được ngài Wagner mời là vinh hạnh của tôi.” Myron lịch sự trả lời, bắt lấy bàn tay Abbott vươn tới, cảm thấy da thịt đối phương lạnh lẽo, tình trạng cơ thể già xem ra càng tệ hơn vẻ ngoài.

Abbott lại tiếp tục bắt tay với Gerald, tiếp theo tránh qua một bên, bảo các vị khách đừng khách khí, mời đi vào.

Gerald bước vào mấy bước, đột ngột nghĩ đến gì đó, quay đầu lại nhìn Myron, người nọ quả nhiên hiện ra thần sắc khó xử, đứng bất động ngoài cửa.

Chính vì là biệt thự cổ xưa, mấy trăm năm qua gia tộc sinh sôi nảy nở, sức mạnh bảo hộ sinh ra do nỗi quyền uyển của người trong nhà tương đối kinh người, đối với chủng tộc ma quỷ xâm lấn, sẽ khơi lên tác dụng cản trở tương đối hữu lực, cho nên Myron rất khó bước vào, dù miễn cưỡng bước vào, ma lực bản thân cũng sẽ hao xuống hơn phân nửa, hẳn không thể mạo hiểm như vậy.

Trừ khi được chủ nhà mở miệng mời chính thức, mới có thể khiến hần vô thương vượt qua cánh cửa, trở thành khách mời thật sự.

Abbott nhận thấy được tình huống của Myron, rút cuộc nghĩ đến mình vô lễ, ngay sau đó nói. “Xin lỗi, ngài Telsen, tôi quên anh hẳn là... Mời vào, anh là vị khách tôi tôn quý nhất.”

“Cảm ơn.” Myron âm thầm thở ra một hơi, cùng Gerald một trước một sau tiến vào.

Trên bàn cơm, chủ nhà Abbott tinh thần uể oải, em gái Agatha có chút lo lắng, hỏi gã có quá mệt không, gã lắc đầu nói không sao, Gerald dựa vào thân phận bác sĩ mình giả trang, hỏi tình trạng thân thể Abbott.

Agatha cướp lời. “Năm tháng trước anh hai ngã xuống từ trên ngựa, mặc dù không bị thương bên ngoài, tinh thần vẫn không tốt...”

“Không bị ngoại thương không có nghĩa là nội tạng không bị tổn hại, tôi đề nghị ngài Wagner đến bệnh viện kiểm tra thêm nữa.” Mỉm cười. “Hoặc tôi có thể kiểm tra cơ bản trước.”

“Cảm ơn ý tốt, tôi bắt quá là bị sợ hãi.” Abbott từ chối.

“Đúng rồi, anh hai, anh cưỡi ngựa luôn rất giỏi, sao lại đột ngột từ trên lưng ngựa ngã xuống? Gần đây biệt thự thật sự không bình lặng...”

“Con ngựa bị hoảng sợ cho nên...” Abbott hình như không muốn làm em gái sinh ra nhiều lo lắng, qua loa cho qua chuyện. “Anh không đáng ngại, em đừng làm to chuyện nhỏ, phá hỏng hứng thú của các vị khách.”

Agatha bị nhắc nhở, áy náy nhìn Myron nói. “Ngài Telsen, nhà tôi từ ba năm trước liền bắt đầu hay có vận rủi đổ xuống người, cho nên tôi lo lắng...”

“Tôi nghe nói, ba năm trước cha mẹ cô đồng thời mất vì bệnh, thật khiến cho người ta tiếc nuối.” Myron khách khí nói.

Agatha cau lông mày thanh tú, nói. “Lúc ấy anh hai vẫn còn học ở Đại học Birmingham, lại vì chuyện này mà bỏ học trở về quản lý biệt thự... Ai, lúc tôi nghe thấy tiếng khóc của Banshee, đáng lẽ phải cảnh giác...”

“Agatha, anh nghĩ các vị khách tới từ Luân Đôn sẽ không cảm thấy hứng thú đối với truyền thuyết hoang đường.” Abbott đột ngột ngắt lời, gã tựa hồ ghét đề tài như vậy.

“Không, tôi rất muốn biết chuyện về Banshee. Agatha, Banshee bình thường là thần hộ mệnh của gia tộc hiển hách có gia thế, với quy mô của biệt thự Wagner, được yêu tinh bảo hộ cũng là chuyện đương nhiên, đúng không?” Myron lộ ra nụ cười khiến cô gái bay hồn mất vía, ngay cả xưng hô cũng từ tiểu thư Wagner đổi thành Agatha, kéo ra cảm giác gần gũi.

Agatha được khuyến khích, má nổi ánh hồng, cô không có lực kháng cự đối với chàng trai đẹp như Myron, cần bản là biết thì phải nói, nói thì nói sạch.

“Đúng, Banshee... Mấy đêm trước khi cha mẹ tôi ngã bệnh, tôi đều nghe bên ngoài có tiếng khóc phụ nữ...” Agatha hồi tưởng. “Vốn tưởng là mèo hoang, nhưng có một đêm tôi ra ngoài sân, lấy áo khoác để ở đó lúc sáng, lại thấy...”

“Vâng?” Myron bày ra biểu tình vô cùng muốn nghe kết quả.

“Tôi thấy một cô gái mặc đồ trắng, ngồi xổm khóc dưới tàng cây dẻ...” Sắc mặt Agatha bắt đầu tái nhợt. “Cô ta khóc đến độ mắt đỏ rực, tôi rất lo lắng, tưởng là người trong thị trấn... Đi qua muốn hỏi thăm, sau đó... Sau đó...”

Myron cùng Gerald nhìn nhau, hỏi tới. “Sau đó?”

“Sau đó cô ấy nói... Phải coi chừng sói... Sói mang đến tai họa...” Mắt Agatha cũng đỏ lên. “Ngày hôm sau, mẹ nói với tôi đó là nữ yêu báo tử Banshee, sẽ dùng tiếng khóc báo trước cái chết của người nào đó trong đại gia tộc... Không quá mấy ngày cha mẹ liền...”

“Agatha, đừng nói nữa, sẽ quấy phá cảm xúc dùng bữa của các vị khách.” Abbott đột ngột cắt ngang lời ức em gái.

Myron quay đầu nói. “Không đâu, ngài Wagner, tôi thật sự rất có hứng thú đối với những truyền thuyết đồng quê đó, nếu bởi vậy mà khơi lại chuyện cũ thương tâm của hai vị, thứ cho tôi tạ lỗi.”

“Bất quá, nói đến sói...” Gerald chen vào nói. “Mấy trăm năm trước nơi này có truyền thuyết từng xuất hiện người sói, lại bị tổ tiên Wagner anh dũng đánh bại, trên bản ghi chép của thị trấn có ghi lại, rõ là rất lợi hại.”

“Lời đồn luôn dễ bị khuếch đại, tôi nghi ngờ tổ tiên năm đó bất quá là may mắn, trong mùa săn bắn bắt được một con chó sói hình thể cường tráng, sau đó bị nghe sai đồn bậy thôi.” Abbott nghiêm mặt nói. “Tôi không thừa nhận trên thế giới có người sói hay nữ yêu báo tử, Agatha năm đó hẳn là nằm mơ.”

“Anh hai, em không phải...” Agatha vội vàng giải bày.

“Khắp nơi ở Anh quốc từ xưa đến nay đều lưu truyền truyền thuyết yêu tinh, tôi thường cho rằng trong vườn hoa nhà mình có ẩn nấp yêu tinh Tom Thumb (3), xuất hiện Banshee cũng không kỳ quái.” Myron lại nói.

Agatha rất cao hứng, trong cảm nhận của cô, quý công tử xinh đẹp này không phải đang ngầm nói giúp mình sao?

Gerald lúc này giễu cợt Myron. “Tôi nhớ năm năm trước có người từng nói Vampire là hủ tục mê tín, không ngờ năm năm qua đi, người kia cũng đã theo kịp thời đại.”

Myron trầm y, thế nào cũng phải tính nợ cũ ngay giờ phút quan trọng này sao? Hắn còn không phải vì muốn để Agatha nói nhiều về đề tài người sói cùng Banshee hơn một chút, cho nên nghĩ cách dẫn đường?

“Vampire?” Khuôn mặt sa sút của Abbott bỗng nhiên hiện lên một chút khinh thường. “Tiểu thuyết cùng phim ảnh bây giờ thường tô điểm cho họ thành quý tộc không ăn khói lửa nhân gian, tôi lại cảm thấy Vampire không khác lắm với lũ chuột lén lút chạy tới chạy lui trên phố Luân Đôn về đêm, tìm được cơ hội liền ăn cướp máu người...”

Myron bị đâm trúng, giáo dục tốt lại làm hắn mỉm cười lịch sự, đáp lại. “Vâng, tôi tràn đầy cảm tưởng tương đồng, tôi cũng cho rằng người sói bất quá là chó hoang điên cuồng, thấy người liền cắn, hoặc là vì tập tính dã man thâm căn cố đế.”

Gerald đột ngột cười ha hả, khiến ba người khác trên bàn cơm không hẹn mà cùng nhìn trân trân.

“ Không có việc gì, không có việc gì, tôi chỉ cảm thấy lời ngài Wagner và Myron đều rất có lý. Vâng, người sói, Vampire cùng Banshee, trái lại cung cấp đề tài tương đối thú vị trên bàn ăn.”

“ Rất vui vì đã được lòng cậu, ngài Gerald Winter, nếu tôi là Vampire, chắc chắn cảm thấy đây là lý do duy nhất khiến Thượng đế vẫn chưa tiêu diệt mình.” Myron lạnh lùng trả lời.

Trong lòng Gerald dội một cái, Vampire bé bỏng của y đêm nay chắc chắn lại tìm được lý do cự tuyệt y ôm hôn, thật sự là mất nhiều hơn được.

Ngạc ngữ nói rất đúng, khi một người dùng răng của mình đào ra huyết mộ cho mình, đó gọi là họa từ trong miệng mà ra.

Sau khi bữa tối kết thúc, Abbott cùng Agatha tự mình tiễn khách tới cửa, Gerald hỏi Agatha một việc.

“Người quản lý nghĩa trang gặp ở bờ suối ngày đó, cô không cảm thấy anh ta có chút quái lạ hay sao?”

“ Angelo rất quái lạ là chuyện toàn bộ thị trấn đều biết.” Agatha hỏi. “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“ Tôi cảm thấy người quản lý không có ý tốt với Myron... Không giấu các vị, Myron vì tướng mạo xinh đẹp, ở Luân Đôn thường khiến biến thái theo dõi, cho nên tôi luôn đặc biệt cẩn thận với người kỳ quái, dù sao anh trai Myron cũng đã ủy thác tôi chăm sóc anh ấy...”

“Oh, thật sự là...” Agatha che miệng nhỏ khẽ nhếch vì kinh ngạc, nhìn Myron tội nghiệp. “Bất hạnh! Angelo hẳn là sẽ không... Anh ta đối với chữ khắc trên bia mộ còn thấy hứng thú hơn tin tức đầu đề trên báo The Sun (4).”

Myron ban đầu nghe thấy lời Gerald liền muốn tức giận, vì y hình dung mình thành thể chất hấp dẫn biến thái, nhưng sau khi nghe Agatha trả lời lại cười, vì The Sun là báo lá cải nổi danh, nội dung tanh nồng bên trong rất hấp dẫn độc giả giai cấp trung lưu và bình dân mua, nếu lấy ý kiến của Myron mà nói, chữ trên mộ quả thực đáng đọc hơn nội dung The Sun rất nhiều.

Lại nghe Gerald hỏi. “Anh ta tới nơi này mấy năm rồi? Cô biết thời gian chính xác không?”

Agatha nghĩ nghĩ rất cẩn thận, trả lời không quá chắc chắn. “... Ba năm trước lúc chôn cha mẹ tôi vào nghĩa trang, hình như anh ta đã ở đó... Đến được bao lâu? Có lẽ bốn năm, năm năm...”

“Cảm thấy anh ta không quá hòa hợp với nơi này, anh có cảm thấy như vậy không? Ngài Wagner.” Gerald gật đầu, thuận thế vỗ vỗ lưng Abbott, người nọ rên một tiếng.

Gerald lập tức xin lỗi. “Xin lỗi, tôi quên lưng ngài Wagner từng bị thương... Vẫn để tôi xem cho anh?”

“Không cần, tôi chỉ là hoảng sợ.” Abbott đứng đưng cự tuyệt, nhưng sắc mặt xanh trắng cho thấy vết thương trên lưng gã còn nghiêm trọng hơn lời gã nói.

“Vậy à... Thế thì xin hai vị dừng bước, thừa dịp gió đêm mát lạnh tối nay, tôi cùng Myron tản bộ đi về.”

Gerald ôm bả vai Myron đi ra ngoài, cho đến khi xuyên ra khỏi rừng cây để bọc quanh biệt thự, Myron mới nhẹ giọng hỏi. “Banshee lần trước chúng ta thấy... Vốn là ở nhờ nhà Wagner?”

“Wagner mấy trăm năm nay đều là danh gia vọng tộc duy nhất trong vùng này, là chỗ Banshee sẽ chọn để an cư. Chỉ là...” Gerald ghé vào tai hắn cười hỏi thân thiết. “Anh không biết là con sói Banshee nhắc tới kia... Rất kỳ dị?”

“Đúng là rất kỳ dị, cô ta có lẽ nhận thấy được có người sói xâm nhập thị trấn, cho nên tốt bụng làm hết phận sự, báo trước cho gia tộc Wagner.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu việc này, vì ăn thật sự no, hơn nữa cảnh đêm đẹp, ngay sau đó quyết định vòng theo một con đường nông thôn xa hơn trở về thị trấn.

Đường mới phải băng qua bãi cỏ nhà Wagner, vòng qua một bãi cỏ lớn, lấy ánh sáng mỏng manh của sao trời làm chỉ dẫn, hai người lúc đi qua khu rừng, đồng thời dừng bước, nhìn lại chính giữa khu rừng.

Chợt nhìn thấy trong khu rừng bình thường lại có mấy khối đá ngả nghiêng sứt mẻ làm thành vòng đi dạo, kỳ lạ chính là gần đó đều là rừng cây bụi cỏ, không nên có những tảng đá to, những tảng đá đó hình như là có ai vì thích chơi mà vận chuyển từ nơi xa tới.

“Anh có cảm thấy không?” Gerald mở miệng hỏi trước.

“Uhm... Cái gì đó rất mãnh liệt...” Myron có vẻ hơi hốt nói, trên thực tế lại sờn gai ốc với đồng đá kia. Trong vòng tròn được đá tảng quay chung quanh có loại nhân tố kháng ma quỷ cường lực, đủ để một nửa ma tính trong cơ thể hấn sợ hãi.

“Nơi này hẳn từng có vòng đá khổng lồ, lâu năm bị hủy hoại.” Gerald nói. “Từ xưa đến nay, vòng tròn chính là lá chắn đối phó linh vật cùng sức mạnh pháp thuật, lấy đá quý hay đá tảng đặt theo đường tròn là có thể hình thành không gian, ngăn cản xác thịt thể gian vượt qua.”

“Bao gồm Vampire?”

Gerald gật đầu. “Cũng bao gồm người sói hay tất cả ma quỷ có thân thể.”

“Khó trách tôi ghét nơi này.” Myron chán ghét nói. “Bức tường treo đầy tiêu bản của Angelo cũng còn âm áp hơn nơi này.”

Gerald không thích nghe thấy tên Angelo từ trong miệng Vampire bé bỏng, y cảm thấy lúc Vampire bé bỏng nhắc tới người nọ, sẽ bắt giắc mỉm cười, cái mỉm cười kia giống như một ngàn cây kim, đâm vào trong lòng mình.

“Tôi phát giác...” Cẩn thận chọn dùng từ. “Đã nhiều ngày qua anh luôn nhắc tới Angelo... Anh rất để ý anh ta?”

Myron sững sốt hồi tưởng lại, quả thực là có chuyện như vậy. “Không thể nhắc tới anh ta sao?”

“Không phải không thể, chỉ là...” Tình yêu có lẽ là mù quáng, mà ghen tị sẽ làm người ta so đo quá nhiều. Tình yêu có thể làm người nhu nhược biến thành dũng sĩ, ghen tị lại khiến người ta rớt hoài nghi vào bất cứ việc gì, từng chút từng chút xói mòn tín ngưỡng.

Myron không chú ý tới sắc mặt vặn vẹo của Gerald, cúi đầu nghĩ nghĩ lại nói. “Tôi rất thích anh ta, muốn nói chuyện với anh ta... Ngày mai đến hỏi thăm anh ta đi...”

“Anh thích anh ta, vậy tôi thì sao? Anh đối với tôi...”

“Cậu cùng anh ta không giống nhau.” Myron nói, vẻ mặt đương nhiên.

Trái tim Gerald chìm xuống, trời ạ, tín ngưỡng của y với người này phải tăng cường thêm một chút, nếu không ma quỷ ghen tị sẽ nương theo khe hở mà vào, sớm hay muộn cũng hủy hoại y.

Nghĩ cách đối đãi tài xoay chuyển không khí. “... Tôi cảm thấy rất hứng thú với nguyên nhân người sói đuổi theo nữ yêu báo tử đêm đó. Anh giấu lại đi, trên người Banshee căn bản không có bao nhiêu thịt, người sói không có lý do ăn cô ta.”

Myron kinh ngạc, hẳn cùng Gerald rõ ràng đều nghe thấy cùng một chuyện, tại sao Gerald luôn mang vẻ mặt đã định liệu trước? “Nếu cậu đã làm rõ chuyện nào đó, cũng đừng úp úp mở mở, nói cho tôi nghe.”

“Vẫn chờ tôi liên lạc với Kelly, nhờ anh ấy xác nhận một việc rồi nói với anh sau. Hiện tại đặt trọng điểm lên người A.W.W. trước, người sói cùng Banshee kỳ thực cũng không liên quan tới chúng ta.”

Sau khi Myron nghe thấy A.W.W., tinh thần phấn chấn một chút, vội nói. “Đúng, tôi mong muốn nhanh chóng cứu Âm Đế ra, hỏi ông ta về mẹ tôi...”

“Anh cùng Âm Đế hình như không thân lắm.” Gerald tò mò hỏi.

“Đối với ông ta, tôi không có bao nhiêu ký ức... Tôi lúc nhỏ đều sống với mẹ.” Dừng một chút, Myron dùng giọng điệu không quan tâm đáp. “Tôi là Vampire sống đã lâu, bất cứ ký ức nào cũng đã mơ hồ, ngay cả bộ dạng mẹ như thế nào cũng không có ấn tượng...”

“Chúng quy có ấn tượng đặc biệt gì khác sâu không?”

“Uhhh.... Bà ấy hát rất êm tai... Sau đó...” Cau mày hồi tưởng. “Ôm vô cùng ấm áp, hiện tại mới phát giác, bà ấy thật sự thích dùng cánh bao bọc lấy tôi... Cậu cười cái gì?”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Gerald vội vàng thu nụ cười lại. “Vì nghe lời kể của anh, hiện lên trước mắt tôi chính là gà mái đang ấp trứng...”

“Vì danh dự của mẹ, tôi không thể không đánh cậu!”

Vampire không chịu nổi nữa, vung nắm tay muốn đánh ngài tiên kỵ sĩ, ngài kỵ sĩ đương nhiên phải chạy, theo đường sườn núi hơi dốc chạy vào thị trấn, thị trấn một mảnh hiu quạnh, cửa hàng hai bên đường sớm đã đóng cửa, cho nên hai người lại yên tâm lớn mật quây lên.

“Này! Cậu đứng lại cho tôi! Cậu!”

Myron không ngờ Gerald lại dám cả gan chạy cho mình đuổi theo, càng tức giận hơn, bình thường chạy ở phía trước không phải là mình sao? Sao lúc này vị trí hoán đổi? Đáng ghét, nếu hôm nay hắn không đánh y mấy đấm thật mạnh, quá mất mặt Vampire. Gerald chạy phía trước bất ngờ dừng lại, xoay người mở hai tay ra, người đuổi theo phía sau không kịp thắng lại, nhào mạnh vào trong ngực kẻ đã thủ sẵn.

“Bắt được rồi, bắt được gà con xấu tính rồi!” Nụ cười mỉa mai thắng lợi hiện lên bên miệng kỵ sĩ, không để đối phương giãy giụa, y cúi đầu, muốn hôn lên cánh môi thở hơi nóng phù phù vì truy đuổi kia.

Cánh môi có màu đỏ nóng cháy sáng bóng tươi đẹp như hoa hồng, đó là điểm đầu và điểm cuối của tình yêu, quan hệ tình nhân thể gian thường bắt đầu bằng một nụ hôn, sau đó lún chìm trong nụ hôn nồng nhiệt đến bất tỉnh.

Dù trong lòng Vampire bé bỏng có vương bận kẻ khác, ít nhất hiện tại hắn ở trong ngực mình.

“Buông tôi ra!” Myron lại nói.

“Tại sao phải buông ra? Anh rõ ràng đang dụ dỗ tôi hôn anh.”

“Vậy tại sao cậu không hôn?” Người bị ôm chặt hạ mi mắt nhỏ giọng nói. “Thời gian và thủy triều đều không đợi con người, hôn cũng là như vậy.”

Trong lòng Gerald dạt dào ấm áp, hóa ra mình chuyện bé xé ra to, nhịn không được nói. “Cái miệng của Vampire bé bỏng rốt cuộc học được cách nói lời yêu, phải không? Tôi cảm thấy đêm nay nên ăn mừng một phen...”

Trong đầu kỵ sĩ háo sắc đã hiện lên giường nệm ấm áp, cánh hoa hồng phủ kín mặt đất, ánh nến lập loè này nọ kia, đêm nay y muốn cắn rách bờ môi lẫn nhau, y cũng phải làm Vampire một trận, tận tình chèn chèn thể dịch người yêu.

Cúi đầu nhìn, môi người yêu hơi bùi, hàm chứa thông tin thứ nhất, y giải mã, hóa ra người yêu khát cầu mình hôn hắn, hôn đến đau đớn. Không do dự, cũng không có thời gian do dự, vì người yêu đã ám chỉ, thời gian và thủy triều đều không đợi con người.

Cúi đầu, hai cánh môi trần trọc liền sắp phải cùng nói, cửa tiệm cách mấy bước đột ngột có người mở cửa đi ra, làm hai người đang muốn ăn cắp ấn ký lẫn nhau hoảng sợ, lập tức tách ra, đồng thời nhìn lại cửa tiệm kia.

Vừa rồi chạy trốn quá nhanh, không chú ý nơi hai người dừng bước là bên cạnh nhà trọ Tiên Cá, mà lặng lẽ đi tới từ bên trong lại là thị trường, khoác một cái áo choàng màu đậm, dường như tính làm mình tan vào trong con đường u tối.

Villa lúc này chạy ra theo, đưa tới nón len thị trường bỏ quên, lại phát hiện Myron cùng Gerald, trong mắt cô hiện lên một chút cảnh giác. “Ah, các cậu...”

Thị trường cũng thấy họ, không chút hoang mang tiếp nhận nón trong tay Villa, chào hỏi hai người.

“Ngài Telsen, bác sĩ, chào buổi tối!” Thị trường thấy lá cỏ và sương ẩm dính trên ống quần hai người, hỏi. “Hai vị ra ngoài thị trấn tản bộ sao? Ngoài thị trấn có sói lưu lại, tôi đặc biệt đến bảo Villa đóng cửa tiệm

sớm một chút, nếu không cần thận lột vào miệng chó sói, bảo tôi đến đâu ăn đùi cừu non nướng ngon miệng đây?”

Villa mỉm cười đáp. “Thị trưởng thật sự rất muốn ăn à? Ngay cả phần khoai tây viên cuối cùng tôi chuẩn bị cũng đã ăn sạch, xin chú ý cái bụng ngày càng phình ra của ngài, cái này không tốt cho sức khỏe.”

Ngoài thị trấn lúc này đột ngột truyền đến tiếng sói tru thê lương quỷ dị, vừa vặn ghi lời chú giải cho cảnh báo của thị trưởng, Myron cùng Gerald lo lắng nhìn nhau.

“Chúng tôi mới dùng bữa ở biệt thự Wagner trở về, nhưng may mắn hơn cô bé quàng khăn đỏ, bởi vì chúng tôi đã lỡ mất dịp gặp sói hoang. Chúng tôi sẽ nghe theo lời khuyên của ngài thị trưởng, về nhà ngay.” Gerald nói.

“Nhà Wagner? Uhm, gia tộc đáng thương, linh hồn đáng thương chịu nguyên rửa kia... Tôi nên đi tìm ngài Wagner nói về chuyện sói...”

Thị trưởng còn muốn nói cái gì, Villa từ bên cạnh nhắc nhở. “Ngài thị trưởng, vẫn mau mau về nhà đi, tôi tin phu nhân nhà ngài đang nóng lòng chờ ông xã trở về.”

Thị trưởng gật đầu, mọi người tạm biệt nhau rồi đi về hướng nhà mình.

Rượu Bordeaux là rượu vang được sản xuất ở vùng Bordeaux nước Pháp, là vùng làm rượu lớn thứ hai thế giới với 120.000 hecta vườn nho và 400 nhà sản xuất rượu. Hàng năm thành phố cho ra đời khoảng 700 triệu chai rượu. Nhiều lễ hội về rượu quy mô quốc tế thường được tổ chức tại đây. Màu của rượu Bordeaux đặc sắc đến độ người ta gọi những gì có màu đỏ đậm là màu đỏ bordeaux.

Vải dạ (Felt) là loại vải không dệt, tạo thành từ các xơ sợi được ép chặt lại với nhau. Thường được dùng để tạo “form” (dáng) cho sản phẩm (nếu nó không thuộc loại đủ mềm), hoặc được dùng làm phần nền để thêu hoặc in rồi đắp lên áo làm miếng trang trí

Tom Thumb là một nhân vật có kích thước bằng ngón tay cái (thumb: ngón cái) của văn hóa dân gian Anh quốc. The Sun (“Mặt Trời”) là một tờ báo lá cải, nhật báo xuất bản tại Vương quốc Liên hiệp Anh, Bắc Ireland và Cộng hòa Ireland (nơi nó được gọi là The Irish Sun) với lượng lưu hành bình quân 2.904.180 bản một ngày (tháng 10 năm 2010), là tờ báo bán chạy nhất ở Anh. Một tờ The Sun Scotland riêng biệt được xuất bản và in ở Glasgow với số lượng khoảng 339.000 bản/ngày (tháng 9 năm 2010). Tổng số độc giả hàng ngày là khoảng 7.700.000. Đây là tờ báo đứng thứ mười lớn nhất trong bất kỳ ngôn ngữ nào trên thế giới. Nó được xuất bản bởi News Group của News International, là một công ty con Công ty Cổ phần Tin tức Rupert Murdoch.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Gerald kết thúc cuộc điện thoại với Kelly, Myron từ bên ngoài tiến vào, vừa vặn nghe được phần cuối, muốn cướp lấy điện thoại, nhưng đã không kịp rồi.

“Tại sao không để tôi nói chuyện với Kelly một chút?” Thở phì phì.

“Anh ấy cắt điện thoại.” Gerald vầy vầy ông nghe, vô lại nói. “Anh cũng nên mang theo điện thoại di động bên mình, tiện cho tôi tìm anh bất cứ lúc nào.”

“Vốn là có, nhưng không quen dùng, trên người Vampire không thích hợp mang vật phẩm công nghệ cao.”

“... Kỳ thực như vậy cũng tốt, vứt bỏ những thứ tùy thời tùy chỗ đều có thể theo dõi này, chúng ta mới có thể như Adam và Eva thế kỷ mới, không bị quấy nhiễu nữa.” Gerald hưởng tới nói.

Myron lười tán dóc với y, căn cứ theo kinh nghiệm trước giờ, nếu tiếp tục lượn lờ trên đề tài ái muội, kế tiếp tai hấn sẽ lại chịu đủ chữ “tình” với “yêu” quấy nhiễu.

Thật không hiểu nổi, lấy tuổi con người nhận định, Gerald sớm đã đến tuổi ôm cháu chắt, sao còn suốt ngày làm thiếu nữ áp ủ tình cảm? Nghĩ cách hướng đề tài đến chỗ an toàn đi.

“ Cậu nói chuyện với Kelly?”

“ Anh ấy nói kiểm rên xong rồi, mấy ngày nữa sẽ đích thân đưa qua, sau đó tôi lại nhờ anh ta điều tra một việc, có được kết quả rất thú vị.”

“ Là gì?” Myron tò mò hỏi.

“ Về Villa.” Vẫy tay muốn Myron ngồi xuống bên cạnh. “Phụ nữ xinh đẹp đều thích nói dối, đây hình như là định luật từ xưa đến nay khó có thể phá vỡ.”

Không biết tại sao, Myron nghe thấy lời khen ngợi phụ nữ bay ra từ trong miệng Gerald, trong lòng khó chịu, ngay sau đó lạnh lùng hỏi. “Cô ta là A.W.W.?”

“ Người yêu đầu, cho tôi một nụ hôn, cái gì tôi cũng nói với anh, lấy cả tim ra luôn cũng được.”

Myron hận đến nghiến răng kết kết, con heo kỳ sị này chung quy biết khi nào nên tung thịt xương dụ dỗ chó con đói khát. Hắn nóng lên. “Không cần, tôi không thích nghe.”

“ Chung quy phải cho tôi một lý do hôn anh chứ? Anh biết tôi không thể lại làm trái ý nguyện của anh, tôi đã thề sẽ không làm chuyện ép buộc anh nữa.”

“ Cậu luôn muốn quá nhiều, hơn nữa...” Nhìn xa xăm ngoài cửa sổ. “Chiều dài sinh mệnh của cậu và tôi không giống nhau, ngày nào đó cậu đi trước rồi, tôi sẽ hôn ai, ai sẽ đến hôn tôi?”

“ Tôi nhớ tôi đã nhắn nhủ di chúc cho anh.”

“ Di chúc? Hồi nào?” Myron nghĩ nát óc cũng không thấy ấn tượng được giao phó di ngôn hay giấy di chúc.

“Tôi từng nói với anh: Đừng yêu người khác nữa, đừng để tôi ở địa ngục rồi, còn phải chịu ghen tị tra tấn!”

Myron đầu tiên là uất hận, tiếp theo động tâm, người này luôn một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần dùng tình yêu dụ dỗ mình, thậm chí muốn khoác một tầng gông xiềng lên cho hắn, chết cũng không buông tha mình sao?

Có lẽ, khuất nhục bị cưỡng đoạt ở quá khứ, kỳ thực là một tầng băng trắng bao trùm bề mặt trong thời tiết giá lạnh, nhưng mùa đông đến rồi thì mùa xuân cũng sẽ không xa, khi mùa xuân tiến đến, trái tim khoan dung cũng có thể nảy mầm đâm chồi, chui ra mặt đất, xuyên thủng tầng băng, dồi dào sức sống hướng lên bầu trời mở rộng hai chiếc lá mầm, mới có thể ôm lấy bầu trời.

Thật sự có thể thả tay ôm sao? Sự chần chừ của hắn thật sự là đắm đuối vào bế tắc sao?

“ Anh có nguyện ý hay không?” Gerald khiêm nhường thỉnh cầu, kỳ thực y mới thật sự là con chó bị chờ được ban cho thịt xương.

“ Thời gian và thủy triều đều không đợi con người, hôn cũng là như vậy.” Lặp lại lời mấy ngày trước. “Vậy cậu còn chờ gì?”

Trong ánh mắt vô tội có oán hận, phảng phất như những nụ hôn bỏ qua trước đó, toàn bộ đều là do bản thân kỳ sị không nắm chặt được, mới lỡ mất cơ hội. Gerald không định dùng thời khắc hoàn mỹ này để so đo tâm cơ Vampire, chỉ có đồ ngốc mới có thể lãng phí thời gian, sinh mệnh nên chi tiêu một số lượng hữu hạn phía trên tín ngưỡng, chẳng hạn như tình yêu.

“ Cung kính không bằng tuân lệnh, Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp của tôi.”

Hiện tại y muốn tiêu phí thời gian một buổi sáng để nếm thử hương ngọt của hoa hồng lam trong ngực, xoa dịu cơn khát khó nhịn do mấy ngày qua bị gặt ra ngoài cửa.

Cho nên, hôn đi người yêu, hôn thật nhẹ nhàng ——

Bên ngoài đột ngột truyền đến rất nhiều tiếng người chạy nhanh la hét, nghe ra trong thị trấn đã xảy ra việc lớn bất thường.

“ Sao thế?” Myron đẩy người dán vào mình ra, tò mò nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện dân thị trấn vừa chạy vừa thì thầm với nhau gì đó.

“ Ai ai, tôi mới hôn có ba giây đồng hồ.” Gerald đầy đầu muốn dụ người thân thiết, một mực cất tiếng xử lý âm thanh âm ỉ bên ngoài.

Thính lực của Myron lại rất tốt, bắt được tám chín phần mười tiếng vọng mỏng manh, hẳn vừa nghe vừa nói lại cho người bên cạnh.

“ Chết... Thị trưởng... Bị sói hoang tấn công...” Nói xong, bản thân cũng sửng sốt, hoang mang liếc nhìn qua lại với Gerald.

Tình dục của Gerald đều bị tin tức này dập tắt, tuy biết chuyện người sói không liên quan tới tìm kiếm A.W.W., nhưng y làm Thần ngự Kỵ sĩ đã lâu, vốn đặc biệt quan tâm đối với thảm kịch ma tộc giết hại nhân loại, ngay sau đó kéo Myron đứng dậy.

“Đi xem coi chuyện gì xảy ra!”

Myron cắn cắn môi, nghĩ đến một việc đáng lo khác. “Nếu thật sự là người sói... Thần ngự Kỵ sĩ sẽ xuất động sao? Sớm biết liền tìm người sói giết trước...”

“ Đừng lo lắng, có lẽ thật sự là sói hoang. Để tôi xem thương tích rồi nhận định, đúng, chỉ cần để tôi nhìn một cái.” Gerald tràn đầy tự tin nói, trong quá khứ y từng phụ trách không dưới mấy trăm vụ về người sói ẩn hiện hư hư thực thực, cho nên trong lòng đã có dự tính.

“ Cậu là chuyên gia, cậu định đoạt.” Myron lườm y một cái. “Nhưng ngài kỵ sĩ thân ái, thứ cho tôi nhắc nhở cậu, kiêu căng là đại tội.”

“ Tội duy nhất tôi phạm phải chính là yêu anh quá sâu.”

“ ... Để tôi thêm một cái tội mưu tính giết người nữa cho cậu, bởi vì cậu đang định dùng từ ngữ *** ô làm Vampire đáng thương lại vô tội ối chết.” Myron sau khi nói xong cũng cười, tiện tay cầm áo choàng đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nghĩ: chẳng bao lâu sau, hẳn cũng có thể vui cười tự do cùng người như vậy? Có lẽ Gerald thật sự rất bất đồng, bất đồng với bất cứ ai.

Gerald sau đó đuổi kịp, đáy lòng cũng phất qua gió nhẹ, thái độ của Vampire bé bỏng cởi mở hơn lúc vừa tới thị trấn, y tin chỉ cần kiên trì lâu thêm một chút, Vampire sẽ nguyện ý hòa tan thành trì, hoàn toàn thấm vào người mình.

Sau đó, họ sẽ ngâm nga tiếng yêu người cá giữa từng đợt thủy triều cuộn cuộn.

Thị thể thị trưởng được phát hiện trên di tích cũ ngoài thị trấn, cũng chính là vòng đá khổng lồ cơ hồ không nhìn ra là vòng đá kia.

Chỗ đó nghe nói thuộc về nhà Wagner, cho nên hai anh em Wagner cũng tới hiện trường, vợ thị trưởng ở bên cạnh thị thể gào khóc, cảnh sát ở một bên trấn an thăm vấn. Dân làng hiếu kỳ chỉ chỏ ngoài dây phong tỏa, trong đó bao gồm bà chủ Villa của nhà trọ Tiên Cá.

Nếu đã giăng dây phong tỏa, đương nhiên chứng minh người không phận sự không được tiếp cận, nhưng Gerald sớm đã có giao tình tốt với cảnh sát, còn nói mình là bác sĩ, có thể phán đoán nạn nhân rốt cuộc chết trong miệng dã thú nào, các cảnh sát ngay sau đó cho y đến gần xem, tham khảo ý kiến y.

Gerald nhìn thị trưởng mấy ngày trước vẫn còn hoạt bát sinh động, hiện giờ vô cùng thê thảm nằm trên bãi cỏ, thân thể bị xé vỡ, vừa thấy liền biết là bị dã thú hung tàn tấn công, dã thú kia lực lớn vô cùng, dựa vào vuốt thú răng nhọn phá thủng thân thể, tin chắc thị trưởng trước khi chết đã phải chịu đau đớn cực đại.

Là người sói thú hóa, nhưng Gerald không thể công bố chân tướng sự thật, cuộc sống của người bình thường đều cách xa ma quỷ và pháp thuật, người trẻ tuổi được khoa học giáo dục, lại quăng những điều cấm kỵ cổ xưa ra sau đầu, không thể tin trên đời này còn tồn tại người hóa thú.

Cho nên y nhỏ giọng nói với cảnh sát. “Gần đây có dã thú ẩn hiện, xin các anh kêu gọi người dân ngàn vạn lần không được ra ngoài buổi tối.”

“ Bác sĩ xác định thị trưởng bị sói tấn công?” Một cảnh sát hỏi.

“ Phải.” Gerald cẩn thận nói súc tích. “Hẳn là động vật họ Chó cỡ lớn đơn độc, tính công kích càng nhiều hơn loại chó... Loài thú này thích ẩn hiện ban đêm, nhất là đêm có ánh trăng, đó sẽ làm chúng trở nên hung bạo hơn bình thường cả chục lần, cho nên xin kêu gọi dân thị trấn, đêm trăng ngàn vạn lần không được ra ngoài.”

“ Bác sĩ nói giống y như người sói.” Cảnh sát cười xong, nghiêm mặt lại nói. “Xem ra phải tổ chức nhóm đoàn vào vùng núi gần đây lục soát, để tránh người bị hại gia tăng.”

Gerald trở lại bên cạnh Myron, gạt đầu, Myron lập tức biết nỗi lo lắng của họ đã trở thành sự thật, thị trưởng chết dưới tay người sói.

“ Thị trưởng tới nơi này làm gì? Tôi đoán thời gian ông ta tử vong đã vượt quá năm sáu tiếng, nói cách khác ông ta nửa đêm đi vào nơi này.” Y nhìn khắp nơi. “Như hẹn với ai...”

Đáng tiếc, hiện giờ không có bất cứ ai có thể cho đáp án.

Cách đó không xa, Agatha kỳ thực sớm đã thấy Myron và Gerald, lại vì phải cùng anh trai ứng phó cảnh sát, vẫn không thể chào hỏi hai người, khó khăn lắm mới xong việc qua. “Thật đáng sợ, lại có thể có sói xuất hiện trên đất nhà tôi.” Run rẩy. “Lời Banshee ứng nghiệm, cô ấy muốn chúng tôi cẩn thận chó sói...”

Myron đang muốn mở miệng an ủi, Abbott đã trách cứ em gái. “Nói lung tung sẽ khiến cho dân thị trấn sợ hãi, trên đời này không có Banshee, cũng không có người sói.”

Agatha ủy khuất không dám nói thêm nữa, nhưng căn cứ vào ánh mắt phần hận của cô, hẳn cũng không coi lời anh trai ra cái gì.

Gerald gọi Abbott đang muốn rời đi lại, hỏi. “Sân nghiệp gia tộc Wagner rộng lớn, thậm chí bao gồm nơi hẻo lánh thế này... Thật là kỳ quái, ở đây sương dày cỏ rậm, lại vẫn hay có người chạy tới nơi này.”

“ Không thể, bác sĩ, ngoại trừ bản thân tôi cưỡi ngựa đến coi xét sân nghiệp, nơi này chưa từng có người tới gần.” Abbott nghiêm chỉnh nói.

“ Thì ra là thế, xem coi, trong cỏ dại có một con đường mòn trắng tấp thông vào trong vòng đá lớn, xem ra con ngựa của ngài Wagner tương đối có hứng thú với vòng đá, hoặc là cảm nhận được sức mạnh kỳ dị trong đó.”

“ ... Tôi sẽ nhớ hỏi con ngựa nhà tôi, coi có nhận được lời nhắn Khải Huyền hay không.” Gã lịch sự tạm biệt hai người, liền rời khỏi cùng em gái.

Gerald nhìn bóng dáng Abbott, hình như có chút suy nghĩ.

Myron lúc này kéo Gerald nhỏ giọng hỏi. “Thái độ cảnh sát thế nào?”

“Không ai nghĩ đến phương diện người sói.” Gerald nhìn linh mục cùng chấp sự trong đám người, lại nói. “Linh mục không có tính cảnh giác, hẳn sẽ không báo cáo giáo đoàn, chúng ta có thể qua loa sống tạm được một trận.”

Myron thả lỏng.

Đột ngột, Gerald thấy Villa sắc mặt tái nhợt muốn té xỉu, ngay sau đó đến gần đỡ người, hỏi. “ Cô không sao chứ?”

“ Không, không có việc gì... Tôi...” Nhìn xa về nơi thị trưởng nằm ngang và bộ dạng khóc rống của vợ thị trưởng, cô nhắm mắt yếu ớt đáp. “Tôi lần đầu tiên thấy... Tử trạng thế thảm như vậy... Rất khó chịu...”

“ Cảnh tượng này với các phu nhân mà nói, quả thực quá mức kích động.” Gerald thở dài, quay đầu nói với Myron. “Anh một mình trở về trước, tôi xem xét Villa một chút.”

Myron ngạc nhiên, Gerald hình như cố ý đuổi hắn đi, thật kỳ quái, bình thường người này không phải thích dính chặt vào mình sao?

Gerald đỡ vai Villa, diu cô đi về phía trước, Myron thấy cô yếu đuối dựa vào ngực Gerald, đột ngột nhớ tới đồng nghiệp ngày trước của Gerald, một vị Thần ngự Kỵ sĩ tên là Martina.

Tuy không hiểu nhiều lắm về Martina, bắt quá cảm giác cho ra được, người phụ nữ kia đối với Gerald quan tâm quá mức, bằng không tuyệt đối sẽ không mật báo cho kẻ địch như mình ở sân bay, cho biết Gerald chưa chết, và tên lâu đài nhốt Gerald lúc ấy.

Từ trước tới giờ đều là Gerald đơn phương bày tỏ, làm Myron đã quên, có lẽ có người khác cũng yêu người này say đắm.

Nếu vậy, nhưng... Hẳn hừ một tiếng, phảng phất như nhắc nhở mình: Vampire không nên quan tâm tới chuyện như vậy.

Myron cũng không biết sao liền về đến ngoài biệt thự nhà mình, bất ngờ phát hiện có khách đến thăm đứng ở bên ngoài.

“ Là anh!” Hẳn gọi, tâm tình vui vẻ lên một chút. “Angelo!”

Angelo ôm một túi giấy không, xem ra hôm nay là ngày y ra ngoài mua sắm, mắt màu lam phía sau mắt kính có ý cười âm áp, khiến người ta rất khó liên tưởng tới đồng tiêu bản bướm bướm trên mặt tường âm u trong nhà y.

“ Tôi đang trên đường mua sắm, muốn tiện thể thăm hỏi cậu!” Angelo giơ giơ túi giấy trống không trong tay. “Chủ tiệm cũng đóng cửa, tất cả mọi người ra ngoài thị trấn xem náo nhiệt... Thị trường đáng thương, cầu cho linh hồn ông ta có thể ngủ yên trong ngực Thượng đế!”

“ Anh cũng đi xem hiện trường?”

“ Không cần thiết, thị trường sớm hay muộn cũng sẽ vào nghĩa trang làm hàng xóm của tôi, đến lúc đó tôi sẽ biểu đạt ý thương tiếc với ông ta.”

Da gà Myron cũng nổi hết lên, dơ người ra, sau khi cái loại cảm xúc sồn tóc gáy này qua đi, mới mời người tiến vào.

“ Vào ngồi đi, lần trước được anh tiếp đãi, cũng chưa cảm ơn anh, tôi cảm thấy áy náy!” Myron chính là nói sự thật, hẳn vẫn rất muốn đến nghĩa trang một lần nữa, nhưng mỗi lần nhắc tới, đều bị Gerald ngăn cản, cũng không biết là sao.

“ Tôi rất vui lòng!” Angelo nhìn sắc trời. “Tiếc là chỉ có thể ngồi một lát, vì trong nghĩa trang thường có linh hồn không an phận ồn ào náo động, mà bản thân tôi phải phụ trách trông coi.”

Đừng trách Vampire nhát gan, thật sự mỗi khi Angelo nói ra những lời như vậy, chung quy có gió lạnh từng trận đi kèm, phảng phất như các oán linh trong nghĩa trang cũng lén theo bên người y đánh trống reo hò.

Da đầu Myron run lên dẫn người vào nhà, pha trà ngâm hoa hồng hẳn yêu thích nhất, còn đưa lên một đĩa bánh quy, đây là điểm tâm Gerald nướng cho hẳn hồi sớm.

“ Ban nãy bên ngoài, tôi cảm thấy cậu... Tâm tình không thoải mái?” Angelo hỏi.

Myron sững sốt một chút, mới nhớ ra trên đường về nhà quả thực có chút mất hồn lạc phách.

“ Không có gì, việc riêng thôi.”

“ Nếu tâm tình không thoải mái, tôi rất sẵn lòng lắng nghe.” Angelo mỉm cười. “Một đứa trẻ xinh đẹp như cậu không nên để ưu sầu chiếm giữ quanh mây, tôi hy vọng cậu càng hạnh phúc nhiều hơn.”

“Uhm...” Dù muốn nói, Myron cũng không biết nên nói từ đâu.

Angelo cũng không hấp tấp truy hỏi, thoải mái tựa lưng vào ghế uống trà, nhìn quanh căn nhà này.

“ Sạch sẽ sáng sủa, bố trí rất mềm mại, có người dùng rất nhiều kiên nhẫn cùng tình yêu sửa sang lại.” Angelo nheo mắt cười hỏi hẳn. “Hẳn không phải là cậu, bởi vì cậu là quý tộc được cưng chiều từ nhỏ.”

Mặt Myron đỏ lên. “Là Gerald...”

Cuộc sống từ nhỏ đã được cưng chiều, Myron quả thực không biết sắp xếp xung quanh, ngay cả chổi cũng chưa cầm lấy một lần, mọi thứ nơi này đều là Gerald an bài bố trí, từ bồn hoa góc nhà đến chọn màu sắc

màn cửa, Myron hoàn toàn không có xen vào, nhưng Gerald chính là có thể nắm đúng phong cách hân thích, cho hân ngôi nhà dễ chịu nhất.

Gerald luôn luôn làm tất cả trước mắt hân, tựa như đây là thiên chức Thượng đế giao cho y. Hoặc ở trong mắt y, Myron chính là một bông hồng y trồng trong vườn hoa, hoa hồng không cần ưu phiền vì việc nhỏ, chỉ cần nở rộ với tư thái đẹp nhất.

“Làm bác sĩ gia đình, cậu ta rất tận tụy với công việc, chăm sóc cậu đến mức một chi tiết cũng không sơ suất.” Angelo gật đầu.

“Đúng vậy!” Myron cũng không biết mình tại sao lại mỉm cười. “Gerald, cậu ấy... Rất tốt.”

“Cậu rất thích cậu ta?”

Myron sửng sốt, Angelo tại sao lại như Gerald độc nhất vô nhị, hỏi mình có thích đối phương không?

“Thích.” Hân đáp.

Tính toán âm trầm hiện lên phía sau khuôn mặt kính kim loại.

“Nhưng cậu ta không thích hợp với cậu. Trong khí chất cậu ta có ấn ký của Chúa, đó là sự tồn tại ánh sáng, mà mặt bóng tối của cậu lại bôi xóa không được... Cậu cho rằng đặc tính đối lập có thể cùng bình yên chung sống hay sao?”

“Vì... Vì sao nói tôi có mặt bóng tối?” Trong giọng nói Myron thêm một chút cảnh giác.

“Bởi vì tôi sở trường nói chuyện với hồn ma, cũng học được cách nhận ra một mặt sa đọa trong linh hồn. Con trai yêu dấu, bề ngoài cậu nhìn có vẻ như thiên sứ, nhưng tại sao...” Lắc lắc đầu, vẻ mặt thương xót. “Tôi cảm thấy cậu không hạnh phúc?”

“Không, tôi không có không hạnh phúc.” Myron phủ nhận, lại chợt dạ không rõ cảm xúc thật sự của mình.

“Không được tốt nhất.” Nghiêng thân về hướng Myron, giọng nói nhu hòa như khúc hát ru. “Tôi rất quan tâm đến cậu, xin nhất định để tôi chia sẻ niềm vui cùng nỗi buồn của cậu, tôi không chỉ muốn làm hàng xóm của cậu.”

Lời nói biểu đạt tình yêu rõ ràng, Myron cũng đã nghe được mấy trăm lần từ miệng một người khác, với người này hân lại một chút cũng không phản cảm, bất quá hân cũng khôn ngoan, giả vờ cái gì cũng nghe mà không hiểu.

“Anh đương nhiên có thể làm hàng xóm với bất cứ ai, chỉ là mỗi người trong thị trấn đều nói anh rất quái lạ... Tôi hiện tại ngấm lại, anh ngoại trừ trang trí vật chết có cánh trong phòng, ngược đãi chim gây cánh, nói liên miên vô tận với mấy con ma, đâu có gì khác kỳ quái nữa đâu?”

Trong lời này đã trộn lẫn châm biếm rất mãnh liệt, nhưng Angelo cũng không để ý, đẩy đẩy gọng kính mỉm cười trả lời.

“Chỗ quái lạ duy nhất của tôi là không hợp với nơi đây, hy vọng cái này không đến mức làm cậu thấy phản cảm. Được rồi, tôi nên kết thúc cuộc quấy rầy đột ngột, cũng hy vọng lúc trở về gặp may, chủ tiệm xem náo nhiệt đã trở về mở cửa, sữa trong tủ lạnh tôi đã nhìn thấy đấy.”

“À, tôi tiễn anh tới cửa.”

Myron theo y ra ngoài, tường thấp thuận tiện, Angelo dừng bước xoay người, lại có chút lưu luyến khó rời.

“Vào đi thôi, hơi ẩm ướt, buổi chiều có thể có mưa.” Y ôn nhu nói.

“Sao anh biết?”

“Các chú chim nói.” Chỉ chỉ mấy con chim riu rít gần đó. “Cậu có tin tôi ngoại trừ có thể nói chuyện với hồn ma, cũng hiểu được tiếng chim?”

Myron đương nhiên không tin mấy chuyện vô nghĩa như vậy, chỉ nói. “Lần sau lúc anh tới thăm, xin nhất định nhờ chim đến truyền tin, tôi chuẩn bị trước cho tốt.”

“ À, đây là ý kiến hay, nhưng tôi không thừa nhận cậu hiểu được tiếng chim... Chờ một chút, tóc cậu vướng một chiếc lá cây.”

Angelo đưa tay luồn vào trong tóc màu bạc của Myron, lấy ra lá khô vừa vướng bình chui vào thừa dịp gió cuốn, còn nói. “Tôi thích tóc màu bạc của cậu, tuy khiến cậu có vẻ lạnh nhạt, nhưng như vậy rất tốt, rất tốt...”

“ Rất tốt?”

“ Thật sự rất tốt, vì lạnh nhạt có thể ngăn trở rất nhiều sự vật không tốt, cậu sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức!” Angelo mỉm cười. “Nếu thật sự gặp phải phiền phức, nhớ cầu nguyện với Chúa, Chúa có mặt ở khắp nơi.”

“ Chúa đã là Đấng toàn năng, tại sao không thể thỏa mãn nguyện cầu nhân thế? Tất cả thử luyện cùng khổn khó cũng chỉ để biểu hiện chỗ bất đồng của Chúa trời cùng nhân loại.” Myron không đồng ý.

“ Cậu có cầu Chúa thứ gì rồi sao?”

“ Chưa, nhưng tôi đã thấy rất nhiều người cầu nguyện, họ cái gì cũng không có được.”

“Cậu cho rằng chỉ cần cầu khẩn với Chúa, Chúa sẽ trực tiếp dâng quà đến trước mặt cậu sao? Không đâu, Chúa sẽ chỉ cho cậu cơ hội có được quà tặng, phải làm sao đạt được ân điển chính là dựa vào bản thân cậu.” Vỗ vỗ vai hấn hởi. “Cậu mong muốn có được cái gì? Tình yêu sao?”

“ Mẹ.”

“..... Nếu cậu nói ra miệng, Chúa sẽ liền nghe thấy, cậu chắc chắn có thể được toại nguyện.” Nói xong, y hôn nhẹ một cái lên trán Myron, một nụ hôn ấm áp.

Myron ngây người, cũng không biết tại sao không tránh đi hành vi thân thiết này, có thể do hấn không bố trí phòng vệ quá mức với Angelo, cũng có thể là động tác Angelo quá tự nhiên, giống như y bắt quả là hôn một bông hoa hay một con sóc nhỏ.

Đột nhiên Myron rùng mình một cái mạnh, có ai đó phóng tới trăm ngàn mũi tên trên lưng hấn, quay đầu, bất ngờ phát hiện Gerald đứng cách hơn mười thước Anh, mày Gerald ép rất thấp, thấp đến độ như muốn nỗ lực ức chế hai đám lửa trong mắt, tránh để chúng không khống chế được bốc cháy lên.

Angelo cũng thấy Gerald, quay đầu lại xoa xoa đầu Myron, ghé vào tai hấn nói chút gì đó mới lui ra, lúc đi qua bên cạnh Gerald, quảng cho một cái mỉm cười ấm áp.

“..... Tạm biệt, tạm thời trả người lại cho cậu.” Angelo nói với Gerald.

Gerald không trả lời, y bình thường thân thiết hữu lễ với người ngoài, bây giờ ngay cả một câu chào cũng không nói ra.

Lúc bóng dáng Angelo biến mất phía xa, Gerald mới tiến nhanh tới lạnh lùng hỏi. “Anh ta tại sao lại đến?”

Myron cảm thấy được uất giận trong giọng nói Gerald, hấn không hiểu đối phương tại sao tâm tình không tốt, theo bản năng nổi lên phòng ngự, thản nhiên đáp. “Anh ta đột nhiên đến, không có lý do đặc biệt.”

Gerald nhìn cửa phòng rộng mở, quả nhiên không phải y đa nghi, Vampire bé bỏng của y không bố trí phòng vệ với quái nhân nghĩa trang, thậm chí cho phép đối phương tiếp cận khinh bạc, ngay cả một chút chống cự cũng không có.

Nhớ tới lời khiêu khích vừa rồi của Angelo, Gerald nhần nhịn hỏi. “Angelo ban nãy nói cái gì với anh?”

Myron nhúu mày không muốn nói, chỉ cẩn thận nghiền ngẫm tiếng thì thầm kỳ quái của Angelo bên vành tai.

—— Cậu ta không thích hợp với cậu, vì cậu ta là một kẻ ghen tuông nhỏ mọn.

Ghen tuông nhỏ mọn? Myron nhìn Gerald bộ dạng trách móc mình làm chuyện sai, không hiểu được, hai người bắt quả tách ra một lúc thôi, tại sao y phải ghen tuông nhỏ mọn?

Gerald thấy hắn không đáp, cảm thấy tựa như người yêu ở nơi mình không nhìn thấy dựng lên một bí mật nhỏ nhỏ với kẻ khác, gạt bỏ mình bên ngoài, làm y sốt ruột khó nhịn.

“Tại sao không trả lời tôi?” Trong giọng nói càng thêm chỉ trích.

“Không có gì đáng nói!”

Thật sự không có gì đáng nói, tuy câu “Cậu ta không thích hợp với cậu” kia của Angelo làm bản thân Myron cũng dao động lòng tin, nhưng hắn không muốn lay cảm xúc bất an này qua cho Gerald.

Gerald không hài lòng với lời đáp của hắn, hung hăng truy hỏi. “Anh tại sao không nói? Trong lòng anh có quỷ?”

Myron từ nhỏ được bảo bọc chưa từng chịu qua loại ngữ khí này của đối phương. Huống chi hắn cũng có sẵn bức bối trong người, thế là giận tái mặt. “.... Dù cảnh sát muốn hỏi, tôi cũng có quyền giữ im lặng, ngài Winter, cậu cho rằng cậu là gì?”

Lời đáp lại như vậy châm nỏ cảm giác bất an vẫn áp chế trong lòng Gerald, y liền đột ngột rống to ở ngoài cửa, “Đúng, tôi là gì? Myron Telsen, anh cho rằng tôi là gì của anh?”

Myron không ngờ y sẽ đột ngột nổi giận, chột dạ lui một bước, sau đó hình ảnh Gerald ôm Villa nổi lên trong đầu, rất nhanh, tóc vàng mắt xanh của Villa đổi thành tóc đen mắt đen của Martina, một loại bức tức vô danh chưa chút cũng cuộn cuộn dâng lên.

Hắn không chỉ trích chuyện Gerald cố ý bỏ mình thân cận người khác, hiện tại đối phương ngược lại chất vấn hắn trước, cái này cũng không có một chút đạo lý!

Hắn cũng tức giận, lên tiếng. “Cậu có thể là gì của tôi? Dù cậu luôn miệng nói yêu tôi, cũng không thể lấy chữ yêu này bức bách tôi đáp lại bất cứ chuyện gì cho cậu!”

Gerald hung hăng trừng hắn, như trừng mắt với kẻ địch căm thù tận xương tủy, nhưng cũng không che giấu được bi thương mơ hồ trong đó, làm Myron đột ngột nhớ lại, rất lâu trước kia hắn hình như cũng đã nhìn thấy ánh mắt kỳ quái, phẫn nộ, thậm chí là khấn cầu như vậy của Gerald.

Lúc nào, nơi nào, còn vì chuyện gì? Nhất thời có chút mờ mịt...

Là bên hồ Tinh Linh sao? Họ có phải cũng từng vì chuyện tương tự mà cãi vã?

Sau đó, Gerald đau xót nói. “Tôi luôn miệng nói yêu anh, nói đến lúc anh phiền chán mới thôi, nhưng đó chẳng lẽ cũng không xin được một chút khẳng định của anh sao? Trong mắt anh, tôi là một thằng hề chỉ có cái miệng nhiệt tình, bất kể đem hết tâm lực ra biểu diễn thế nào, ngay cả một chút vỗ tay cũng không có được, muốn tôi phải làm sao đây?”

“Cậu rốt cuộc muốn tôi làm thế nào?” Mặt Myron cũng nóng lên, bị lửa giận xông nóng.

“Bất quá là muốn một lời đáp ứng.” Kỵ sĩ đau khổ nói. “Dù tín ngưỡng kiên định, cũng hy vọng trong trăm ngàn lần cầu nguyện, có thể nghe thấy lời khẳng định của Chúa, đó sẽ làm tôi biết, phép màu cuối cùng sẽ xảy ra, chỉ cần tôi tiếp tục kiên trì...”

“Cậu...”

“Dù là Chúa, cũng sẽ sinh ra hoài nghi với sự tồn tại của mình, Vampire yêu dấu, tôi hoài nghi mình tới cuối cùng cũng không thể có được tình yêu toàn tâm toàn ý của anh, bởi vì anh từ trước tới giờ đều chưa nói gì với tôi cả.”

“Tôi...” Sau khi nói ra chữ này, Myron cũng nghẹn lời, không biết phải nói như thế nào.

Gerald đợi một hồi, không nghe được đối phương đáp lại nhiều hơn, thở dài, xoay người rời khỏi.

Myron kinh ngạc nhìn bóng dáng y, không hiểu, tại sao hắn phải vô duyên vô cớ chịu đựng trách móc của kỵ sĩ ngốc? Hắn chưa từng cầu xin Gerald làm gì cho mình, toàn bộ đều là đối phương đơn phương tự nguyện. Quá khứ nói yêu mình, lại nhốt mình vào lâu đài hoa hồng, sau đó đơn phương quyết định chết vì mình, tất cả những thứ này từ trước tới giờ cũng chưa từng được mình đồng ý.

“ Tôi chưa từng cầu xin cậu làm chuyện gì cho tôi, hiện tại tại sao lại giống như tôi thiếu cậu rất nhiều ân tình?”

Hắn hỏi, nhất thời cũng không ra được đáp án.

Trở vào nhà, trong phòng khách sáng sủa lại hiện ra không khí xa lạ, khắp nơi là mùi vị của Gerald, làm mình như một kẻ xâm nhập. Đột ngột, cô quạnh ập đến, ảo giác máu bị tháo cạn làm hắn mông lung, cảm giác trống rỗng vô biên vô hạn, không chỗ dựa vào làm hắn trôi nổi trong lỗ đen, hắn trở lại thời điểm cuộn mình trong lòng đất dưỡng thương ngày trước, bị cô độc mệnh mông bao quẩn.

“ Tại sao? Rõ ràng là cậu chủ động gây sự, đến cuối cùng lại như toàn bộ đều là lỗi của tôi.” Hắn lại tự hỏi. “Tôi sai chỗ nào?” Cảm thấy rét lạnh, hai tay hắn ôm lấy mình, phảng phất như mượn cái này để giữ vững lập trường.

“ Không ai cầu xin cậu ở lại bên cạnh tôi, nếu cậu hối hận, có thể trở về Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, họ sẽ rất vui vẻ tiếp nhận cậu, mà tôi cũng có thể trở lại cuộc sống ban đầu...” Mạnh miệng nói.

Nhưng, cuộc sống ban đầu liệu có tốt hơn hiện tại? Gerald vừa mới rời đi, hắn cũng đã cảm thấy trống trải, dường như đã quá quen có người kia bên cạnh.

Khó trách lúc Gerald theo Villa bảo hắn về một mình, hắn lại tràn ngập khó chịu, vì cảm thấy mình bị bỏ lại.

Rất lâu, rất lâu trước kia, hắn cũng đã trải qua cảm giác đồng dạng, lúc người mình thầm mến ở cùng với vị hôn thê, cũng cảm thấy ngực rất khó chịu, giống như ai đó nhét đầy một đồng gì đó vào trong cổ họng, nôn không nôn ra, nuốt không nuốt nổi, đau thương vô danh.

Rốt cuộc tên chính xác của cái loại cảm xúc này là gì?

—— Đừng để tôi ở địa ngục rồi, còn phải chịu ghen tị tra tấn.

“ Là ghen tị sao?” Hắn thì thào tự nói.

Từng nghe nói ghen tị là một con rắn, một khi chui vào thân thể sẽ phá hủy tâm trí con người, cho nên hắn từ trước tới giờ khinh thường cái loại cảm xúc ấy, không ngờ, không biết từ khi nào hắn cũng đã bị con rắn này quấn lấy, bất giác liền bị nó chỉ huy.

Không, không nên như vậy, hắn là Vampire, bề ngoài mị hoặc làm hắn từ trước tới giờ chỉ có được người khác ái mộ, sao có thể để thứ như ghen tị chảy vào tâm tình? Làm hắn vạn phần không được tự do.

.....

Vì yêu người đó.

“ Nhưng rốt cuộc ai yêu ai?” Hắn hỏi.

Là Gerald yêu mình, hay mình cũng yêu đối phương?

.....

“ Hóa ra...”

Hóa ra là mình làm sự việc phức tạp, rõ ràng là một việc tương đối đơn giản, một chuyện về tình yêu.

Sau đó, hắn không thể khắc chế miên man suy nghĩ, nếu Gerald cứ đi như vậy, không quay đầu lại nữa ——

Hoảng sợ, sẽ ra sao? Gerald rõ ràng nói yêu mình, ngày ngày nói nói, nói đến lúc hắn cũng nghe phiền, y như vậy không thể bỏ mình lại một mình ở đây.

Nhưng con người chung quy có lúc chán chường với một sự vật nào đó, chẳng hạn như anh Kelly, người đẹp bên cạnh Kelly đều ở không quá ba tháng, vì anh ấy nói cùng một tương mạo nhìn lâu cũng thấy bình thường.

Lúc trước Gerald hắn cũng là bị tương mạo mình hấp dẫn, cho nên nếu Gerald nhìn chán hắn, quả thực có thể yêu người khác...

Hắn có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra không? Không, hắn không muốn, cũng không cho phép.

Hắn rất cuộc hiểu rõ ý hai câu nói kia của Gerald.

Đừng để tôi ở địa ngục rồi, còn phải chịu ghen tị tra tấn.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Myron cũng không biết tại sao mình lại chạy ra khỏi cửa như gió, tóm lại có xúc động vô danh thúc giục hắn, làm hắn cuồng nhiệt kỳ dị như phù thủy bất chấp cản trở, chạy tới địa điểm họp kín với ma quỷ.

Chạy hơn nửa đường, thấy dân thị trấn đã tốp năm tốp ba trở về từ vòng đá, vừa đi vừa bàn tán tai nạn kia, hắn vội vàng lướt qua bên cạnh họ, cũng làm như không thấy với mấy người dân thị trấn chào hỏi.

Hắn chỉ nghĩ: ở đâu? Gerald ở đâu?

Vội vàng muốn gặp y.

Lúc chạy qua nhà trọ Tiên Cá, nhìn vào bên trong, tiệm đóng cửa không buôn bán, cũng không nghe có tiếng người bên trong, hắn theo bản năng thở ra một hơi, nói thật, hắn rất sợ phải thấy Gerald cùng Villa thân mật chuyện trò bên trong.

Trời tối xuống, nhớ lại Angelo vừa rồi tốt bụng nhắc nhở trời sẽ mưa, hắn ghét ẩm ướt, nhưng cũng không về nhà tránh mưa, hắn chỉ lo Gerald sau khi nổi giận sẽ không còn quay về nữa.

Trong nội tâm đương nhiên biết kỹ sĩ cũng không phải kẻ vô trách nhiệm, đã đồng ý giúp hắn tìm A.W.W. thì sẽ không nuốt lời, nhưng một khi lo lắng tiến vào chiếm giữ nội tâm, trong đầu sẽ không thể ức chế hiện lên rất nhiều suy nghĩ tiêu cực.

Có thể từ đó chia tay, từ đó kết thúc hay không? Thái độ giữ nguyên của mình chẳng lẽ thật sự thương tổn đối phương?

Hắn không phải cố ý, hắn chỉ là sợ hãi.

Yêu là cảm xúc đặc biệt, như lửa, cháy đến một mức độ thích hợp có thể cho ra ấm áp, nhưng một khi không kiểm được sẽ thương tổn tới bởi, hắn tuy không tự mình trải qua nhiệt tình khí thế hừng hực kia, nhưng ngày trước chỉ là thâm mến một người cũng đã làm hắn thân tâm đều mỗi, cho nên hắn là thật sự sợ hãi.

Nhưng, không thể trốn tránh nữa, đã tới thời khắc phải kiên cường đối mặt, hắn nghĩ như vậy.

Cũng sắp đến chân dốc, nhà thờ phía xa trong tầm mắt, ở bên đường, mấy đứa trẻ tạm thời bị quất không cho ra ngoài thị trấn nhìn thấy hắn, vui sướng hô to ầm ĩ. “Anh Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp!”

Hắn cúi người hỏi bọn nhóc có nhìn thấy “anh Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng” kia không, mấy đứa trẻ đều lắc đầu.

“Chơi với bọn em!” Bọn trẻ đòi hỏi theo thường lệ.

Myron sửng sốt, nói. “Chờ anh tìm anh Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng cho các em.”

Rời khỏi đám trẻ huyền ảo như chạy nạn, hắn rất mờ mịt, theo đường dốc lại một lần nữa xuyên qua thị trấn. Về mặt nôn nóng, tóc tai lộn xộn, và đôi má hơi nổi đỏ sau một trận chạy, có lẽ thu hút rất nhiều người lưu luyến dõi theo, nhưng những người đó cũng không phải mục tiêu hắn tìm.

Hiện tại hắn lo không tìm thấy điểm cuối của mình, bóng dáng người kia tan biến khỏi tầm mắt hắn, cho nên phải tìm được y, một lần nữa đặt y vào lại trong tiêu điểm mắt, nâng vào tận đáy lòng.

Nhưng dù đã xác nhận mục tiêu, bả vai lại càng lúc càng lỏng lẻo, bước chân cũng càng lúc càng chậm lại, hắn cảm thấy mình cũng sắp mất đi động lực, hắn rất mệt, không phải thân thể mệt mỏi.

Bầu trời bay bay mưa bụi, hắt oán hận ngửa đầu nhìn trời, đây là trò đùa của Chúa hay sao? Trừng phạt hắt bắt cóc kỳ sĩ vốn trung thành với Chúa, cho nên đánh xuống tai ương cho hắt.

Màn mưa rả rích làm đám chim trên trời vỗ cánh ẩn nấp, hắt cũng muốn tìm nơi trốn tránh, nhưng sợ mất đi tung tích Gerald, hắt cũng không dám cách xa đường, để tránh lạc dấu vết.

Cười khở, nếu hắt cũng biết nói tiếng chim là được rồi, hắt có thể trực tiếp hỏi chim trên trời, kỳ sĩ nổi giận trốn ở nơi đâu. Mới nghĩ như vậy, một chú chim nhỏ không biết tên đứng lúc hạ xuống trên bồn hoa bên cạnh cửa sổ nhà đá, hắt thở dài thuận miệng hỏi.

“ Người có thấy kỳ sĩ vóc dáng cao to mặc áo len cổ lọ đi đâu không? Hay cần ta dịch thành tiếng chim người mới hiểu được? Chíp chíp ——”

Hắt đương nhiên không biết nói tiếng chim, chỉ là quá chán nản mới học kêu chiêm chiêm chíp chíp, cái này mà để người quen trông thấy, chắc chắn sẽ nói hắt phát bệnh.

Hoặc có lẽ hắt thật sự phát bệnh, bị mầm bệnh tên là tình yêu xâm nhập, hắt chưa từng sinh ra kháng thể liền bị xâm hại hàng loạt như vậy, bệnh đến vô phương cứu chữa, mới khiến hắt làm ra hành vi trẻ con.

Chú chim lông nâu xám nhảy nhảy trên cửa sổ, chíp chíp mấy tiếng, hình như đáp lại câu hỏi của hắt, tiếp theo đập cánh bay đến đường nhỏ bên cạnh. Myron vẫn chưa cảm thấy khác thường, chim nhỏ lại trở về lượt hai ba vòng trước mặt hắt, lại hướng về con đường cũ.

“ Không thể nào...”

Hắt chỉ thấy hiếu kỳ, sau đó cảm thấy con đường này rất quen thuộc, có phải khi nào đó đã từng cùng Gerald dạo qua?

Nghi hoặc đi sâu về phía trước, trong làn mưa nhạt nhìn thấy nhà tường đá nâu vàng đứng sừng sững bên đường, nhớ ra đây là nhà bà Daisy, vì trong không khí ẩm ướt có hương hoa hồng bị chèn ép, nhưng hiện giờ hắt lại vứt bỏ hân hoan khứu giác, chỉ chăm chú nhìn lên trước, vì hắt trông thấy trong vườn hoa cạnh nhà có một bóng dáng quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn.

Tâm tình nháy mắt thoải mái phần khởi, hắt chạy đến vườn hoa như một con chim nhỏ, cũng không chú ý biến hóa kỳ quái sau lưng.

Gerald đang cầm kéo cắt đi cành bệnh, giữ cho cây mạnh khỏe, vì không muốn cành mảnh làm ướt áo len, cho nên cõi ra vắt trên tường thấp bên cạnh, sau khi nghe tiếng bước chân, quay đầu, thấy Vampire bé bỏng chạy tới, tóc bạc thấm ướt mưa không tung bay như dĩ vãng, nhưng mặt mày như táo, ngọt đến khiến ngón trở người ta động mạnh.

Sau đó y kinh ngạc, Vampire nhảy qua tường vây cơ hồ như bay, trên lưng xuất hiện thứ không nên xuất hiện, y vội ném kéo cắt trong tay, vươn tay kéo lấy áo vắt trên tường, còn chưa kịp làm động tác tiếp theo, ầm một tiếng, bị tình nhân thô lỗ vỗ ngã. Lưng đau một trận, nhưng kỳ sĩ phẳng phất như chưa tỉnh, vì trái tim y đang bùng nổ.

Myron, bông hồng lam độc nhất vô nhị của y lại trở về trong ngực, làm y vui sướng, nhưng vẫn vội vàng phủ áo len lên lưng Myron.

“ Cánh lộ ra rồi, muốn để thị trấn Stoneham xuất hiện truyền thuyết thiên sứ giáng trần, tăng thêm thu nhập du lịch sao?”

Myron nghiêng đầu nhìn lại, mới phát hiện cánh hắt di truyền từ người mẹ thiên sứ đã xuyên thủng vải áo, thoát ra một phần nhỏ, quả thực như gà con suy dinh dưỡng cánh mọc được một nửa.

Đỏ mặt, khó trách vừa rồi trên lưng có tiếng xé rách kỳ quái, thân thể cũng nhẹ như sợi bông, hóa ra là cánh phát huy tác dụng trợ lực nho nhỏ, khiến hắt bay qua tường vây.

“ Cũng may, bà Daisy không có ở đây!” Vừa nói vừa vội vàng thu khếp cánh.

“ Bà ấy bận ở bên trong. Trời mưa, anh không nên ra ngoài...”

Nằm trên người Gerald, Myron từ trên cao nhìn xuống, lông mi dày có hạt nước rất nhỏ đang lấp lánh.

“Tôi không muốn cậu rời khỏi. Tôi cũng sẽ quý trọng cậu như trái táo trong mắt.”

Gerald ngẩn ngơ, sau đó cổ họng nghẹn lại. Lần đầu tiên nghe Vampire bé bỏng nói ra thứ xấp xỉ lời yêu người tình với y như thế, trận cãi vã ban nãy kia, đối phương thực sự nghiền ngẫm kỹ lưỡng hàm nghĩa lời mình nói sao?

“Anh cũng lo mất đi tình yêu của tôi, giống như tôi sao?” Y hỏi không xác định.

“Biết ngờ vực vô căn cứ không phải chỉ có mình cậu, tôi cũng vậy.” Myron tựa đầu bên cổ y, ở đây, chỗ dựa hẳn muốn nhất. “Trừ ở bên cạnh cậu ra, tôi không muốn đi đến bất cứ nơi nào nữa.”

Hóa ra không phải ám đầu, dù hiện tại bầu trời mưa bay, trong lòng Gerald lại tràn đầy nắng chiếu.

“Vào tránh mưa đi, anh không nên làm mình bị ướt.” Y nhắc nhở, không nỡ để Vampire trong ngực bị ướt.

“Chờ một chút, lời đáp ứng cậu nói...”

“Không có gì, tôi nghĩ thông rồi, tôi nguyện ý tiếp tục nói tiếng yêu hơn một ngàn lần, một vạn lần, đến khi anh chuẩn bị xong lời đáp mới thôi...”

“Tôi yêu cậu.”

“.....” Người nằm phía dưới trầm lặng rất lâu, sau đó yêu cầu. “Xin lỗi, có thể xin anh nói lại một lần nữa không? Tôi nghĩ rằng tôi nghe lầm.”

“Tôi yêu cậu.”

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Tôi không biết bắt đầu từ khi nào, nhưng tôi biết đã bắt đầu mất rồi.”

Gerald không thấy vẻ mặt bây giờ của hắn, chỉ cảm thấy tóc bạc tán loạn trên ngực gầy y ngứa ngứa, ngứa đến trong lòng.

“Như vậy, nói cho tôi biết, tôi là gì của anh?”

“Ngài Gerald Winter, cậu là người yêu của tôi.” Nói xong, như sợ đối phương cự tuyệt, Myron vội bổ sung một câu. “Xin cậu đừng phủ nhận, tôi...”

“Hóa ra hôm nay là ngày phép màu buông xuống.” Gerald thở dài.

Tim Myron hơi co chặt, đã hiểu, khó trách Gerald lại nói như vậy, nói dù tín ngưỡng kiên định tới đâu đi nữa, cũng hy vọng có thể nghe được một lời khẳng định của Chúa, vì phép màu xuất hiện, tức là hy sinh hiến tặng trong quá khứ đều không phải hư vô.

“Tôi...” Nghĩ phải làm sao mở miệng. “Lần đầu tiên yêu đương với người khác... Không biết cái gì nên nói, không nên nói... Nếu có lời làm cậu nghi ngờ tức giận... Nói cho tôi biết...”

Gerald phấn khởi. Đúng rồi, dù Vampire ngày trước cũng từng thầm yêu người khác, nhưng thầm yêu chung quy chỉ là thầm yêu, cái gọi là tình sự thì phải có hai người tham dự trong đó mới là hoàn mỹ, mà mình chính là người đầu tiên hắn nắm tay cùng vượt bể tình, nhận thức như vậy làm y hiện tại liền muốn xiết bông hồng lam này vào tận trong lòng.

Nhưng trước đó, y muốn xin một cái chạm nhỏ nhẹ trước.

“Hôn tôi, để tôi chắc chắn đây không phải là mộng.”

“Trở về rồi...”

“Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp của tôi, tôi không khẳng định chờ tới được khi đó.” Dừng một chút lại nói. “Chấp nhận đi, anh để tôi đợi quá lâu.”

Myron lầu bầu: kỳ sĩ xấu tính cố ý thừa nước đục thả câu sao?

Nhưng, không có lý do cự tuyệt.

Cho nên hắn nâng nửa người trên lên, đối diện ánh mắt hài hước cùng mong đợi của Gerald, hắn nghĩ, trong sân nhà bà Daisy cho một cái hôn phớt cũng chẳng có sao.

Cho nên, hôn đi người yêu, hôn thật nhẹ nhàng ——

Tiếng cọt két là âm thanh đặc thù phải có lúc kéo cửa gỗ cũ, nhắc nhở hai người lời yêu qua lại trong vườn hoa, nơi này dù sao cũng là địa bàn của người khác, hại Myron cuống quýt từ trên người kỵ sĩ bò dậy, chặt vật chào hỏi bà lão vừa mới đẩy cửa đi ra.

“Chào, bà Daisy.”

Trong tay bà Daisy ôm một khối gì đó dùng báo bọc lại, nheo mắt nhìn hai người trong sân nhà, sự mờ ám này làm nếp nhăn khóe mắt bà lại tăng thêm mấy cái.

Vậy vậy thứ trong tay, giả bộ trách giận. “Cũng đã lớn như vậy rồi còn đánh nhau sao? Đánh nhau là hành vi không tốt...”

“Không, chúng cháu không có đánh nhau...” Myron chột dạ nói.

“Đánh Gerald ngã xuống đất không dậy nổi, còn nói không đánh nhau?”

Gerald từ trên mặt đất nhảy dựng lên, giải thích thay người yêu của y. “Thật sự không có, chúng cháu chỉ đang đùa giỡn. Còn nữa, bà Daisy, bà đi ra thật không đúng lúc...”

Thật sự không đúng lúc, chỉ cần chậm thêm một giây đồng hồ nữa, môi mỏng yếu ớt của người yêu sẽ chủ động in lên, chấm dứt sự đói khát của y, nhưng lại ——

“Thứ cậu xin tôi còn muốn nữa hay không? Không muốn tôi lấy lại...” Bà Daisy vậy vậy thứ trong tay, cố ý làm khó dễ.

“Muốn!” Gerald tiến lên đoạt lấy, còn nói. “Việc sửa sang lại vườn hoa cháu đã làm xong, đây là thù lao cháu xứng đáng nhận.”

Myron lúc này mới biết thì ra Gerald trao đổi điều kiện với bà Daisy, mới sửa sang lại hoa và cây cảnh ở chỗ này, nhưng y muốn trao đổi thứ gì? Mới vừa định đoán, đáp án liền công bố.

Trong báo bọc hơn mười bông hồng nở rộ, hương hoa đưa thẳng tới chóp mũi, trong hơi ẩm dày đặc của mưa, mùi hương nồng như rượu.

“Chúng ta hòa đi!” Gerald nhẹ nhàng nói. “Đây là quà hòa giải.”

Myron liếc trộm vườn hoa, quả nhiên, trên tất cả bụi thấp khóm cây dây leo hoa hồng, chỉ còn có nụ và bông nở quá lứa, còn lại đều ở nơi đây.

Đáy lòng rất nóng, ngay sau đó trả lời. “Nếu hòa giải, tôi rất sẵn lòng tiếp nhận quà của cậu, ngài Gerald Winter nhân từ lại hào phóng còn không sợ bị mưa ướt.”

Quý tộc gian xảo không quên nhắc nhở kỵ sĩ, đó là thời tiết không nên để Vampire lộ lộ ở ngoài đường.

Gerald ah một tiếng, thật sự muốn đập dẹp đầu mình, y cứ nhiên để Myron mắc mưa, làm một tình nhân, y thật sự quá thiếu tiêu chuẩn.

“Mau trở về, tôi phải châm một bồn lửa sấy khô anh!”

Kéo Myron muốn chạy, nhưng bị ngăn lại, áo mình được đưa về.

“Mặc vào đi, trừ khi kỵ sĩ muốn người dân nửa con đường đều đến thưởng thức cơ ngực của cậu.” Myron chế giễu.

Gerald tiếp nhận áo len, nhú mắt nhìn phía sau Myron, cánh đã hoàn toàn không thấy tung tích, áo trái lại rách hai lỗ to nhìn thấy ghê người, như bị vật sắc nhọn xé rách, nên y vẫn khoác áo lại lên lưng Myron.

“Cơ ngực cơ bụng rên giữa lâu ngày của tôi, ai muốn nhìn thì cứ để họ nhìn...” Phát hiện bà chủ nhà cũng nghi hoặc nhìn về nơi này, y vội thêm một câu. “Đương nhiên, bà Daisy cũng đã nhìn qua.”

Myron lại gỡ áo nhét lại vào tay Gerald. “Tôi muốn cậu biết, từ trong dạ ngực nhìn lên, hơn nữa chịu đựng ghen tị tra tấn, không chỉ một mình cậu!” Mỉm cười. “Mặc vào đi! Tôi không muốn cùng hưởng cơ ngực cơ bụng rên giữa lâu ngày của cậu với kẻ khác.”

Vampire bé bỏng quá phạm quy này! Gerald bị công khai biểu thị độc chiếm cảm động đến độ nói cũng không ra tiếng, mất một giây đồng hồ mặc lại áo, lại tốn một giây đồng hồ khiêng người yêu lên vai, thuận miệng tạm biệt bà Daisy, liền nhảy một cái qua tường vây thấp, đội mưa chạy về nhà.

Bà Daisy cũng không thêm để ý, chỉ lắc đầu nói. “Còn nói không có đánh nhau, áo cậu nhóc quý tộc cũng rách luôn rồi...”

Mưa nổi lên, bà xoay người muốn vào lại trong nhà, mắt lại nheo lại, xoay người nhặt lên một vật tỏa sáng, thứ này chưa từng xuất hiện trong vườn hoa của bà.

“Lông vũ thật đẹp...” Nhịn không được nhìn lên bầu trời, bà sống mấy chục năm, cũng chưa từng thấy loài chim nào có thể mọc ra loại lông vũ này. “Có thiên thần giáng xuống hay sao?”

Vì trời mưa, trên đường không có bao nhiêu người đi, dù có, nhìn thấy Gerald khiêng quý tộc tóc bạc mặt mày quần bách đến không chịu được, cũng đoán có lẽ là quý tộc thể chất yếu mắc mưa khó chịu, cho nên bị khẩn cấp mang về nhà chữa trị.

Trở lại biệt thự của hai người, Gerald vội vàng đặt người xuống, chuyện đầu tiên làm cũng không phải đòi lấy nệm hôn suốt chút nữa thành công, mà là tìm khăn giúp người yêu y lau tóc.

Myron đặt bó hoa qua một bên, mặc Gerald cầm khăn lau khô hơi ẩm trên đầu mình, ngửa đầu cười nghịch ngợm, kéo cổ người liền hôn tới, ngọt ngào, mang tình yêu nồng thắm.

Gerald hôm nay đã bị rất nhiều hành vi bất ngờ của Myron hù dọa, không kém một cái cọc, vừa hôn vừa vội vàng lau khô nước trên đuôi tóc hắn, sau đó nghĩ, có nên thay quần áo khô cho người yêu, sau đó đốt lửa trong lò sưởi không? Không, không cần, y lập tức có thể lấy nhiệt độ cơ thể hâm nóng đối phương.

Rất ngọt ngào, cánh môi của người yêu.

“Có hương hoa hồng, tôi đoán...” Nhẹ hỏi bên khóe miệng dập dờn hương thơm kia. “Có người thêm ăn?”

“Lúc cậu lấy khăn, tôi ăn vụng một bông... Tôi đói bụng...”

Nhẹ chọc lên môi mỏng nổi huyết sắc, kỳ sĩ nói. “Tôi cũng muốn nếm chút tư vị hoa hồng.”

“Cậu không phải Vampire, cậu...”

“Tôi chính là nói anh, Myron Telsen, hoa hồng lam độc nhất vô nhị của tôi.”

“Tôi không phải hoa hồng, nhưng tôi đã nói rất nhiều lần: thời gian và thủy triều đều không đợi con người... Cậu còn chờ gì nữa?”

Nếu lại có được một lần ngẫm đồng ý nữa, Gerald quyết định tuân thủ điều lệ kỳ sĩ y tự lập, chính là vĩnh viễn lấy mệnh lệnh của người yêu làm nguyên tắc hành sự cao nhất, cho nên tăng tăng hôn lên đối phương. Không chờ đợi, cũng không áp chế, yêu chính là hai người đồng thời để lửa nóng đốt người, đốt tim thành than, lại lấy tình yêu nồng nàn làm áp suất cao và nhiệt độ nóng, ngưng tụ trái tim này thành kim cương.

Hôn môi trần trọc, hai người ăn ý dời bước vào phòng, từng bước ngăn ngủ đi đến bên giường là quá trình kéo gỡ quần áo của nhau.

Lúc thân thể mảnh khảnh của Myron lún xuống giường, có thể cảm thấy giường là ấm áp, giường là mềm mại, mà nhiệt độ cơ thể Gerald là nóng rực, vuốt ve là mãnh liệt, nệm hôn của y cũng là mưa, mưa dung nham núi lửa, đốt xuống tóc mình, trên mặt, trên tai, trên cổ...

Thật ngứa, hắn nói.

Tôi muốn dùng nệm hôn xua tan hơi lạnh anh nhiễm ban này, thân thể Vampire không chịu nổi mưa dầm. Y giải thích.

Đúng rồi, tôi nói với cậu, cậu Angelo nói với tôi là: cậu không thích hợp với tôi.

Tôi không quan tâm Angelo nói như thế nào, ý nghĩ của chính anh thì sao?

Muốn nghe lời thật không?

Đương nhiên.

Hai chúng ta đương nhiên không thích hợp, nhưng, kệ nó đi.

Đúng vậy, kệ nó đi, Romeo và Juliet vốn cũng không thích hợp ở cùng với nhau.

Vậy, tại sao cậu đuổi tôi đi, một mình ở cùng Villa?

Anh ghen tị?

Dù sao ghen tị cũng không phải đặc quyền của kỵ sĩ.

Được rồi, tôi chỉ là cảm thấy có quá nhiều người sẽ làm cô ta phòng bị, mà tôi muốn ép cô ta nói ra sự thật nào đó.

Sự thật gì?

Chờ ngày mai rồi nói sau, hôm nay tôi chỉ muốn nhai sự thật thốt ra từ trong miệng anh, đó làm tôi không nỡ bỏ đầu óc đi suy nghĩ tới chuyện người khác.

Tôi đồng ý thỉnh cầu của cậu, kỵ sĩ háo sắc.

Gerald cười, lại một trận mưa dày đặc đánh lên thân thể trần trụi trơn mềm như trẻ con, người tiếp nhận cũng bởi vậy mà nhịp thở thô trầm, ái dục phiền nhiễu bị quăng ra, giấu cũng không được.

Kỵ sĩ hôm nay không vội xông pha chiến đấu, ngày có được lời yêu bảo đảm của Vampire là một ngày đáng kỷ niệm, cho nên y phải bỏ rất nhiều thời gian nếm thử. Phải bỏ ra một buổi chiều thêm một buổi tối để tùy hứng ôm người yêu, nhưng tuyệt đối đáng được khoan nhượng.

Trừ khi đối phương oán giận, như bây giờ.

Cậu muốn hôn tới khi nào? Đã bảo cậu đừng chờ đợi.

Người yêu dấu, tôi vẫn chưa nếm đủ cổ anh.

Cẩn cổ là quyền lợi của Vampire, không tới lượt cậu.

Được rồi, thế thì tôi đổi xuống một chút, nơi này, nơi này, còn có nơi...

Vampire đẩy người ra, nhưng bị vồ lại, hai người thiếu chút nữa lăn xuống giường, tiếng khúc khích nhốn nháo toát ra giữa giường, lại bị tiếng ôm hôn ái muội che giấu.

Chuyện kể tiếp không cần ngôn ngữ tham gia, thể nghiệm tình yêu ngoại trừ cần tâm linh giao hòa, thân thể triển miên đây đưa cũng là phương pháp tốt.

Yêu, không chỉ là danh từ, cũng chính là động từ.

Lúc thân thể và tâm hồn đều đạt được hài hòa cực hạn, các tình nhân sẽ đến thiên đường.

Khi nắng sớm ngày hôm sau dần lộ rõ, Gerald đã dậy trước, nhẹ hôn một cái lên trán Vampire bé bỏng của y.

Chào buổi sáng.

Sáng, nhưng tôi còn muốn ngủ. Vampire mông lung đáp lại.

Người yêu dấu, ngủ nhiều thêm một lát, tôi đến thị trấn tra xét mấy tư liệu, hỏi một vài sự việc.

Uhm.

Gerald nhìn tóc bạc trải đầy giường và quần đen đậm dưới vành mắt Vampire, có chút áy náy, nhưng cảm giác áy náy đó cũng chỉ duy trì trong chốc lát, vì y sẽ nhanh chóng trở về bên cạnh người này, yêu thương nồng nàn sẵn sốc hẳn.

Tựa như nguyện vọng rất lâu, rất lâu trước kia y đã từng hứa hẹn: một ngày nào đó, người yêu sẽ chỉ vì mình mà cười, vì mình mà khóc, ở trong ngực mình.

Nguyện vọng đã trở thành sự thật.

Y nắm chặt tay Vampire, như bắt lấy toàn bộ thế giới, hơn nữa lại thêm một lần khấn cầu hứa nguyện.

Lúc tôi tuyệt vọng, lúc tôi hoang mang, lúc tôi hoài nghi lựa chọn trong quá khứ liệu có phải sai lầm, xin em hãy củng cố tín ngưỡng của tôi, làm cho tôi biết chỉ cần ngược nhìn lên, em liền ở phía trước chỉ đường dẫn hướng.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Myron mơ mơ màng màng cảm thấy có ai đó hát ở bên cạnh, tiếng ca nhu hòa trong trẻo, là âm thanh thiên nhiên mê hoặc lòng người.

Cười lên đôi cánh tiếng ca, người yêu dấu,

Theo em đến bên bờ sông Hằng, đó là chốn đẹp nhất em biết được.

Hoa violet mỉm cười thỏ thẻ, ngược nhìn lên tinh tú bầu trời.

Hoa hồng thâm thì bí mật, nhả hương thơm tâm sự lẫn nhau. (1)

Giai điệu khoan thai dịu dàng là khúc ca hân thưởng nghe nhất trước khi say ngủ, người hát dùng cánh trắng bọc lấy thân thể nhỏ nhỏ của hân, hân ghé sát trong ngực đối phương, thánh giá nạm ngọc lam chỉ cách mặt hân có một tấc, màu sắc sáng ngời thường sẽ thu hút con mắt buồn ngủ khe khẽ nâng lên, nhưng cuối cùng hân vẫn không địch lại ma lực khúc hát ru, nhắm hai mắt lại.

Không có nơi nào có thể cho cảm giác an toàn nhiều hơn trong ***g ngực này, cho nên, hân vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Hân vẫn tỉnh lại, bị chim kêu vang đánh thức, dụi dụi con mắt, chim xám nâu nhảy đông nhảy tây trên cửa sổ, con mắt đen đen tròn tròn pha chút thông minh, hình như biết mình là khách không mời mà đến.

“Chào buổi sáng.” Myron nhận ra nó, con chim chỉ đường cho mình tìm thấy Gerald hôm qua.

Chíp chíp chíp. Chim kêu ầm ĩ, xin chủ nhà đồ ăn.

Gerald không có bên cạnh, nhớ lại y hình như có nói phải ra ngoài. Myron nhìn sắc trời, đoán hiện giờ đã qua giữa trưa, xem ra Gerald phải làm khá nhiều chuyện.

“Người chờ một chút, ta nhớ trong nhà bếp còn bánh quy...” Hân nói với chim con.

Thân thể mỹ lệ không mặc y phục, cũng không để ý chim con nhìn trộm, hân tự nhiên đứng dậy xuống giường, cảm thấy bước chân phù phiếm, nhắc nhở hân một trận tình sự mãnh liệt kích động trước đó.

Đương nhiên, trợn lẫn tình yêu dịu dàng.

Cúi đầu nhìn thân thể vết tích loang lổ, lại nghe thấy chú chim chíp chíp thì thầm, nhớ ra con chim này có trí thông minh, mặt nóng lên, vội vàng cầm chăn bọc lên người, lại chạy vào nhà bếp tìm bánh quy đã qua đêm, bóp nát từ cửa sổ ném tới vườn hoa.

“ Mau ăn đi, đây là quà cảm ơn người giúp ta tìm người hôm trước.”

Chim nhỏ nhảy xuống, Myron lúc này mới đến phòng tắm tẩy rửa một thân mồ hôi dính dính, mặc áo thun vào đi ra, lại từ trong nhà nhìn ra ngoài cửa sổ, chim đã không thấy bóng dáng.

Đột ngột, suy tưởng nếu mình biết tiếng chim là tốt rồi, đáng tiếc đây cũng không phải kỹ năng Vampire sinh ra đã có, mà hân đương nhiên cũng không được di truyền xảo ngôn thuật thiên sứ, có thể giao tiếp với bất cứ sinh vật nào có ngôn ngữ.

Đến nhà bếp pha hồng trà, tìm một quả táo găm trong nhà bếp, ngọt, đúng như Gerald từng nói, hương ngọt của táo cũng quá nhiều chua chát, tình yêu cũng vậy. Cho nên hắn hiện tại lớn mật ném thử hương thơm trái táo, ném thử tình yêu.

Ở trong phòng khách đọc tiểu thuyết kinh dị Mỹ Gerald thích xem nhất, lại cảm thấy không tập trung, vì Gerald vẫn chưa trở về. Hắn còn muốn nôn nóng hơn nhóc tỳ mới biết yêu, lòng tràn đầy xúc động muốn đến bên cạnh người yêu mình, ngây ngô cười, vui đùa âm ỉ, tóm lại chỉ cần ở cùng nhau, làm cái gì cũng được.

Đúng rồi, ra ngoài đi dạo, nếu ở trên đường nhìn thấy y, có thể cùng nhau đi về. Quyết định không trì hoãn, ném sách mang dù, tránh lại bị mưa thường xuất hiện buổi chiều đánh hồng hứng thú.

Cơ hồ đi đến nhà thờ cuối đường cũng không thấy Gerald, nghĩ người hắn sẽ không lại đến nhà bà Daisy nữa chứ? Không có lý do, hoa hồng trong vườn hoa không còn thừa nhiều lắm.

Nghĩ nghĩ đi tới, phát hiện mình đã ra ngoài thị trấn, có dân thị trấn kết quần kết đội đi qua, tay cầm gậy gộc cảnh giác nhìn bốn phía, hắn là tiểu đội săn sói tạm thời thành lập của thị trấn. Hắn liền chọn một con đường nhỏ khác muốn trở về, ám ảnh từng bị xem như quái vật truy bắt làm hắn không có hảo cảm với hành động săn sói.

Vùng này hắn cũng không quen, cho nên hắn chọn hướng có thể trông thấy nóc nhà thờ đi tới, thấy cây cối bốn phía san sát, đột ngột cảm thấy bất an, có mùi tanh hôi đang tiếp cận.

Dừng bước lắng nghe, quả nhiên không phải ảo giác, tiếng cành lá dày đặc bị gạt ra hay bẻ gãy từ xa tới gần, có thứ gì đó đuổi theo hắn. Vampire vốn không phải sợ bị truy đuổi, nhưng hơi thở mãnh liệt thô bạo kia, hắn cũng không xa lạ gì với cái mùi đó, buổi tối đầu tiên đi vào thị trấn Stoneham, hắn liền bị quái vật phát ra mùi thối kia tấn công, mà hắn cũng bất ngờ đâm trúng đối phương.

Đúng, là người sói thú hóa kia, mà người sói chết tiết nổi danh là thù hận tình yêu.

Gerald không có bên người, Myron không nắm chắc khả năng có thể đánh thắng con sói đó, cho nên hắn bước nhanh hơn, cúi người tìm vật che chắn, muốn nhanh chóng thoát khỏi khu hẻo lánh thừa thớt không người này, nhưng càng đi càng hoảng loạn, vì tiếng chân bò của con thú càng lúc càng tới gần, hắn thậm chí có thể nghe thấy người sói thở dốc.

Ngay lúc sắp rời khỏi đường đồng hoang, con thú phía sau không kiềm được nhào lên, Myron nhảy ra bên cạnh, cũng bất chấp hiện tại là ban ngày, có thể có người trông thấy, móng tay vươn dài như lưỡi dao sắc bén, mực nước nhuộm lên hai mảnh trời xanh.

Gió tanh từ mặt thở ra, bóng đen thân hình lớn gấp đôi người thường tràn đầy sát khí, răng nhọn dày đặc trắng sáng trong mõm sói nhìn chuẩn cổ tấp tới, định một đòn dồn người vào chỗ chết. Lực công kích của Myron không bằng người sói, thân hình lại linh hoạt có thể sánh ngang ma quỷ, cúi người lúi qua chỗ ngực mở rộng của người sói, móng vuốt đâm tới ***g ngực hắn từng đánh trúng một đòn trước kia.

Người sói lúc này cũng không ngốc như vậy, lần trước khinh địch, cho rằng Myron gây yếu bất quá là một nhân loại bình thường, mới có thể sơ suất trúng chiêu, lúc này có cảnh giác với hắn, mỗi vuốt cong đủ để xé rách sắt thép cào xuống đều bức ép chỗ hiểm, xoẹt xoẹt, áo Myron cũng bị kéo rách thành mảnh vụn, máu ngọt hương hoa hồng rơi rụng khắp không trung như mưa xối.

Chỗ bị thương lan đau đớn đến tim phổi, móng vuốt đen bắn ít nhiều cũng mang độc tính địa ngục.

“Người đặc biệt tới giết ta?” Myron chật vật la hét.

“Người không thể sống! Sự việc nên có một kết thúc!” Người sói gầm gừ.

“Kết thúc gì? Ta và Gerald không khai với cảnh sát là người giết thị trưởng!”

“Đó không liên quan!” Trong ánh mắt màu đỏ của người sói tràn đầy ánh quang tàn nhẫn. “Người phải chết!”

Myron đoán đối phương là ghi hận chuyện mình gây thương tích cho gã trước kia, hắn cũng biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của người sói, lướt ra bên ngoài, mới nhảy lên vài thước, trên chân liền cảm thấy đau

nhức, hóa ra người sói nhảy lên theo cấn chân trái hắn, crack một tiếng, răng bén cơ hồ cấn xuyên xương ống chân, làm hắn té nhào chập vật không chịu nổi.

Chân trước người sói đè ngực Vampire lại, răng lớn dày đặc trộn lẫn máu và nước bọt lại hướng đến cổ Vampire, định cắn đứt một cái. Đột ngột, gã kinh ngạc, vì dị trạng trên người Vampire mà kinh ngạc.

Có cái gì phá lũng Vampire mà ra, như cánh tay kỳ quái từ lòng đất nảy lên bầu trời, mà cái tay kỳ quái tuyệt tình xé rách áo cao cấp kia, thậm chí —— phủ kín lông vũ.

Đó là cánh, cánh trắng sáng thuần khiết, không hợp với hiện trường máu tanh bây giờ.

Myron chú ý thấy người sói kinh ngạc, nhân lúc gã thất thần, trở tay cào loạn ra sau, trên mặt người sói bị kéo ra mấy vết máu.

Người sói càng phần nộ khó nén, lớn tiếng tru gào, Myron lại trốn không thoát, đáy lòng nổi lên sợ hãi thật sự, chuyện thoát chết trong đường tơ kẽ tóc ngày xưa đột ngột hiện lên trước mắt.

Bảy mươi lăm năm trước, hắn tránh được đạn bạc ăn mòn, năm năm trước lại để Gerald cứu cho một mạng, không lâu trước đó hắn còn được cứu đi trước mắt Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, chẳng lẽ kết quả cuối cùng lại là gặp trúng miệng sói chết thảm?

Hắn không muốn rơi vào kết cục như vậy, mạng của hắn là Gerald đã hai lần trao cho, không thể cứ rời đi như vậy, hắn còn muốn cùng nhau trải qua cuộc sống rất lâu rất dài với Gerald, cùng khóc, cùng cười, cùng nhau đi qua phong cảnh cuộc đời hai bên, cho đến khi Gerald rời khỏi mới thôi. Khi đó dù mình cũng phải chết, cũng chết đến cam tâm tình nguyện, không còn tiếc nuối.

Nhưng, không kịp nữa rồi...

Đỉnh đầu đột ngột truyền đến tiếng kêu lộn xộn, Myron hoàn hồn, cố gắng ngẩng đầu, thấy bầu trời bị một đám gì đó che đầy, nhìn kỹ, đó kỳ thực là một đàn chim lớn đang bay vòng vòng, sau đó chúng dường như đồng thời tiếp nhận được tin tức thần bí nào đó, lao xuống lấy mỏ chim dài nhọn hướng tới đỉnh đầu, trên lưng người sói, thay phiên đâm mổ.

Tuy lông người sói dày, có thể giảm được đau đớn, nhưng bị mấy trăm con chim đồng thời vây đánh, cũng làm gã luống cuống, bàn chân đè Myron chuyển qua xua đuổi đám chim không mời tự tới kia.

Myron biết cơ hội chạy trốn tới, hoảng loạn lấy hai khủy tay dùng sức ghì đất bò dậy, người sói còn muốn kéo người trở về, đám chim lại không buông tha gã, từng con hết mổ lại đâm.

Myron kéo chân bị thương nặng bò ra sau mấy thước, dùng một cái chân khác không bị thương chống đỡ bản thân, lại thử đập cái cánh chỉ mọc ra một nửa trên lưng, đó làm thân thể nhẹ hơn, tốc độ chạy trốn cũng nhanh thêm một chút, nhưng vẫn vì mất máu mà choáng váng, cơ hồ không thấy rõ con đường phía trước. Lúc lão đảo muốn ngã, có người đỡ lấy hắn.

“Cố lên!” Âm thanh dễ nghe. “Tới chỗ tôi trước!”

“Anh...” Anh tại sao lại ở đây?

Angelo liếc nhìn cánh trên lưng Myron, biểu tình gì cũng không có, cúi thân công người lên lưng. Y phải công người, nhưng tốc độ chạy lại tương đối nhanh, tức khắc chui vào trong bụi cỏ, cũng không biết rẽ qua rẽ lại sao liền lách tới nhà thờ, nghĩa trang trong tầm mắt.

Người sói phía sau vừa xua chim vừa đuổi theo mùi máu Myron chảy xuống.

“Hắn đuổi theo!” Myron nhin đau vội nhắc nhở. “Đến nghĩa trang là vô dụng, anh bỏ tôi xuống đi cầu cứu! Tìm Gerald...”

Angelo không để ý, vượt qua đường mòn lát đá nghĩa trang, người sói lại chỉ gầm gừ nóng nảy ngoài đám cây mộ, không thể tiến vào. Chim nhỏ bay vào nghĩa trang theo, quanh quẩn bên cạnh Angelo, một con trong đó Myron không xa lạ, vừa rồi hắn còn dùng bánh quy qua đêm cho ăn.

“Đám chim đó... Là anh nuôi?”

“Chúng thường đến nghĩa trang, lâu dài cũng thành quen. Ban này cũng là chúng nói cho tôi biết cậu bị tấn công, tôi mới ra ngoài xem thử tình hình.” Angelo thần nhiên giải thích.

“Cho nên, anh thật sự biết tiếng chim?”

“Hiểu chúng cũng không khó, cậu có thể thử xem, cậu nhìn cũng giống một con chim.” Chỉ chỉ đôi cánh chưa hoàn thành trên lưng Myron. “Đáng tiếc, nếu làm một thiên sứ, cái cánh này quá quái dị...”

“Anh không tò mò về cái cánh này?” Myron hoài nghi hỏi.

“Cậu đã quên, tôi sở trường nói chuyện với hồn ma, cho nên tôi có thể nhận ra mặt bóng tối trong linh hồn cậu, cũng giống như vậy, đặc tính ánh sáng trong cơ thể cậu cũng đồng dạng rõ ràng, cùng bóng tối chia đều một nửa tâm hồn.”

“Tôi nhớ... Lần trước anh nói tôi là bóng tối, không thể cùng bình yên chung sống với phần ánh sáng kia của Gerald...”

“..... Tôi bắt quá có tâm cơ đùa giỡn một chút, không muốn cậu quá thân cận với cậu ta.” Angelo nói như vậy, cũng không chút chột dạ do lời nói dối bị chọc thủng.

Myron bực mình, người này giống thiên sứ hơn mình, lại càng giỏi tiểu xảo chia rẽ ly gián ma quỷ.

Không muốn quanh quẩn ở đề tài này, hắn nhìn người sói chùn bước ngoài nghĩa trang, cảm thấy rất khó nghĩ, cũng không chú ý dưới chân vẫn còn chảy máu, hỏi. “Hắn tại sao không tiến vào?”

“Cậu xem bên ngoài nghĩa trang tôi trông cái gì?”

Lần trước lúc đến thăm, Myron không chú ý tới cây cỏ cố ý trồng quanh nghĩa trang phía dưới cây tùng, hiện tại mới nhìn đến từng cụm hoa tím bên dưới đám tùng, bông hoa như tu sĩ đội khăn trùm đầu, làm hoa có biệt danh “Tu sĩ trùm đầu”, nhưng cỏ ô đầu (2) mới là tên được biết đến nhiều nhất của chúng.

“Cỏ ô đầu? Anh sớm đã biết nơi này có người sói...”

Chẳng trách Myron hỏi như vậy, vì cỏ ô đầu có thể sử dụng để xua đuổi người sói.

“Lúc vừa chuyển đến tôi không biết, sau đó con sói kia mấy lần tìm tôi làm phiền, tôi không chịu phiền nể, trồng cỏ ô đầu cầu được yên tĩnh.”

“Hắn cũng tìm đến anh gây phiền phức, tại sao?”

“Tôi đến bây giờ cũng nghĩ không ra, lúc ấy tiểu thư Agatha còn thường xuyên đến thăm hỏi tôi, tôi đành xin cô ta đừng tới đây nữa, tránh bị sói hoang tấn công.”

Angelo nhún nhún vai, dùng chân đá cửa nhà ra tiến vào, cẩn thận đặt người bị thương lên giường trong phòng ngủ.

“Đừng động đây, tôi giúp cậu xử lý vết thương trước.”

Angelo chuẩn bị nước ấm cùng khăn, cắt ống quần Myron, nhìn thấy cái chân máu me đầm đìa, sắc mặt u ám khó coi.

“Con sói này...”

“Đừng lo, tôi, tôi thể chất đặc biệt, vết thương bình phục rất nhanh, chỉ cần một chút thời gian...” Myron chính là nói sự thật, vết thương Vampire lành rất nhanh, đặc tính này làm cho bọn họ trở thành quái vật khó có thể bị bất cứ vũ khí nào giết chết trong truyền thuyết.

“Tôi tin, nhưng đừng cậy mạnh, cậu hiện tại ngay cả nói chuyện cũng rất yếu ớt, tôi biết cậu đang lâm vào suy nhược, mặt cũng tái nhợt ra như vậy.” Rất tự nhiên xoa xoa mặt Myron, cũng không cảm thấy kinh ngạc đối với cảm giác lạnh lẽo.

“Tôi...”

“Chờ xử lý xong vết thương, yên tâm ngủ một giấc ở đây, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Angelo cẩn thận rửa sạch vết thương, bôi thuốc mỡ cầm máu làm từ cỏ roi ngựa (3), lại dùng băng gạc sạch băng bó vết thương. Trong lúc này, Myron dựa vào cửa sổ nhỏ bên giường nhìn ra bên ngoài, thấy người sói quanh quẩn qua lại ngoài nghĩa trang, cuối cùng rời đi.

Angelo nhanh chóng làm súp nóng cho hắn. “Phải uống, loại trừ độc sói.”

Myron ngoan ngoãn tiếp nhận, vừa uống vừa nói. “Có thể giúp tôi báo cho cậu ta... Gerald, nói tôi ở đây không?”

“Chờ sói thật sự rời xa, tôi liền đi!”

“Cám ơn...”

“Đừng nói cảm ơn với tôi, bởi vì tôi quan tâm cậu, muốn chia sẻ không chỉ là niềm vui và nỗi buồn của cậu.”

“Tôi... Tôi có người yêu rồi.” Myron cẩn thận nói, tuy hắn thích Angelo, nhưng cái này cũng giống như hắn thích ba anh Blake, Ryan và Kelly, cảm thấy bất đồng với yêu Gerald.

“Tôi biết! Nhưng cậu ta không thích hợp với cậu, tôi đã nói rồi!”

“Anh biết cậu ta là ai?”

“Nhìn một cái là biết ngay, không phải sao?” Angelo mỉm cười. “Tôi lại muốn nhân cơ hội này nói với cậu chân lý tình yêu.”

“.... Anh muốn nói cho tôi biết: yêu là mãi mãi kiên trì, lại có hảo tâm, yêu là không ghen tị?” (4)

“Không, tình yêu là kết quả từ tâm tính ích kỷ nhân loại, là một loại cảm xúc lấy sinh sản làm điều kiện tiên quyết mà diễn tiến, nếu có người nói yêu cậu, hắn bắt quá là vừa ý ghen tốt đẹp của cậu, muốn pha lẫn ghen kia với mình, sinh ra một bản thân mình càng ưu tú hơn.”

Myron nhú mày. “Tại sao tôi cảm thấy luận điệu này của anh thật sự quá chính xác, chính xác đến độ tôi nghĩ phải đồng ý với anh một trăm lần?”

“Vì đây là sự thật, con trai yêu dấu của ta.”

“Nhưng tôi sẽ không nói ra lời này với người yêu, vì cậu ta toàn tâm toàn ý yêu tôi, không một chút nghi hoặc.” Dừng một chút, lại nói. “Tôi cùng cậu ta cũng không thể có con cái.”

“..... Được rồi, tôi cảm thấy cậu nên nghỉ ngơi một lát, ban này cậu chịu quá nhiều sợ hãi.”

“Nhưng tôi...”

Myron muốn nói hắn không mệt, hắn chỉ muốn mau chóng báo cho Gerald tình trạng của mình, tránh để y về đến nhà không nhìn thấy mình lại lo lắng.

“Không ngủ được? Đừng lo, tôi rất giỏi hát ru, đến bây giờ vẫn chưa có ai nghe tôi hát ru mà vẫn có thể giữ được tỉnh táo.”

“Tôi không...”

Angelo tự nhiên ngồi ở đầu giường hắn hát lên.

Cười lên đôi cánh tiếng ca, người yêu dấu,

Theo em đến bên bờ sông Hằng, đó là chốn đẹp nhất em biết được.

Hoa violet mỉm cười thỏ thẻ, ngược nhìn lên tinh tú bầu trời.

Hoa hồng thăm thì bí mật, nhả hương thơm tâm sự lẫn nhau.

Myron vốn muốn ngăn y hát, nhưng lúc vừa nghe thấy tiếng ca trầm mềm giống như âm thanh tự nhiên kia, lại im lặng. Bản thân âm sắc nói chuyện của Angelo cũng đã chứa ý vị sâu xa, một khi được giai điệu uyển chuyển tôn lên, liền thêm sức mạnh chấn động linh hồn, làm người nghe cảm động từ đáy lòng.

Thiên thần giáng xuống cũng là như vậy, mà khúc ca Angelo chọn lại khuấy động cái gì đó của Myron, hắn từng nghe qua bài hát này... Hình như... Trong giấc mộng hôm nay?

Trùng hợp bất ngờ quá mức hoàn mỹ, Myron không đành lòng đánh vỡ không khí này, hắn chuyên tâm nghe, thâm sâu đắm chìm trong tiếng ca, như ngã vào một khối bông vải mềm mại.

Hắn cười đối cánh tiếng ca đến với mộng đẹp, dưới tàng cây cọ nhâm nhi yên tĩnh, thể nghiệm cảnh mộng hạnh phúc.

Angelo thấy hắn khoan thai ngủ, giúp hắn đắp mền giữ ấm, lại xoa nhẹ gò má tái nhợt, và cái cánh không thuộc về thế gian này, bản thân cũng cười nhẹ vì thực hiện được mưu tính.

“.... Đứa trẻ khiến người ta yêu thương này, nói xem, sao ta có thể trao cho người khác? Thật lòng không nở...”

Cúi đầu hôn nhẹ một cái lên trán Myron, người này vốn đã là một phần của mình, không ai cướp đi được.

Gerald buổi chiều về nhà không thấy Myron, nhìn xung quanh nhà, táo thiếu một quả, Vampire bé bỏng hẳn là lấy để dùng bữa. Phòng tắm có người tắm qua, trong tủ áo thiếu một chiếc áo thun lụa thường ngày đối phương thích mặc nhất, cho nên người đã ra ngoài tản bộ. Thật đáng tiếc, hai người nhất định là lỡ mất nhau ở nơi nào đó trong thị trấn.

Y quyết định nghỉ ngơi một chút nhân lúc chờ người yêu trở về, tiện thể làm rõ thông tin có được sáng nay.

Trước khi đến công sở thị trấn, đi qua nhà trọ Tiên Cá, ngoài cửa tiệm treo bảng nghỉ bán, nhưng y vẫn đẩy cửa vào, trong góc tiệm âm u nhìn thấy Villa ngồi mất hồn lạc phách, bề ngoài trang điểm sơ sài làm cô già hơn bình thường mấy phần.

“Villa, cô từng nói thiếu nữ vì xúc động nhất thời mà rơi vào địa ngục cũng có khối người, tôi phát hiện thăm trạng bây giờ của cô không khác gì ở trong địa ngục.”

Villa ngẩng đầu, vẻ mặt trống rỗng, hình như có ai đó đã hút cạn cảm xúc của cô.

“Tôi không thể thoát ra khỏi cảm xúc bi thảm... Không ai cứu tôi được...”

“Cô căn bản không muốn thoát ra.”

Villa cười, mặc dù nụ cười kia trống rỗng.

“.... Lúc sa lầy vào địa ngục ngọt ngào của tình yêu, cậu sẽ hận không thể mau mau trốn thoát, đừng bao giờ trở lại nữa... Sau đó cậu lại nhịn không được sợ hãi, sợ mất đi cảm xúc ngọt ngào như vậy, cậu không thể toàn vẹn như trước nữa...”

Gerald thở dài, đi thẳng vào vấn đề hỏi. “Cái chết của thị trưởng đã kích cô rất lớn, phải không?”

“Không, tôi thân thể khó chịu, muốn nghỉ ngơi một ngày.” Villa mệt mỏi phủ nhận.

Gerald kéo ghế dựa ngồi xuống đối diện Villa, cúi lưng nghiêng về trước hỏi. “... Trước khi ông ta giữ chức thị trưởng thị trấn này, từng ở thủ phủ quận Norfolk (5) hai năm. Cô quen ông ta khi đó sao? Cô căn bản không phải từ nam Wales tới, mà là từ Norwich của đông Anglia (6).”

Villa khấn trương lên, muốn chạy trốn từ trên chỗ ngồi. “Cậu, cậu là thám tử vợ ông ta mời đến?”

“Không phải, nhưng tôi có thể giữ bí mật cho cô, chỉ cần cô nói sự thật.”

“... Đúng, tôi là tình nhân của ông ấy.” Villa liệt người lại trên ghế, hỏi. “.... Cậu còn muốn biết cái gì nữa?”

“Thị trưởng trước đêm hôm kia có phải có hẹn gặp với ai không? Hơn nữa, liên quan tới sói?”

“... Ông ấy chỉ nói phát hiện một bí mật, có thể lấy được một số tiền đáng kể... Ông ấy nói muốn dẫn tôi đi nước ngoài chơi một chuyến...”

“Bí mật gì?” Gerald vội truy hỏi. “Ai lại cho ông ta tiền?”

“Tôi, tôi không biết... Ông ấy nói đối phương chắc chắn sẽ cho ông ta tiền, số tiền đó với người kia mà nói chỉ là số lượng nhỏ... Buổi tối hôm các cậu từ nơi này trở về, ông ta sau đó chính là đến nơi hẹn, sớm biết... Sớm biết tôi liền ngăn cản ông ta...”

Villa che mặt thối thức bi thảm, vì thân phận tình nhân bí mật, cô không có đặc quyền khóc gào quanh xác như của dân thị trấn, chỉ có thể lén trốn trong tiệm đau thương, một mình nuốt xuống đau khổ.

Gerald đợi cô khóc xong, vỗ vỗ vai cô.

“Villa, cô là một cô gái tốt, hãy tìm một người đàn ông thật sự thuộc về mình, đi qua nửa đời còn lại!”

“.... Chẳng hạn như cậu sao?”

“Thật không may, tôi đã thuộc về người khác.”

Rời khỏi nhà trọ Tiên Cá, y tiếp đó hỏi thăm hơn phân nửa thị trấn, sau khi loại trừ nghi phạm Villa, hiện giờ người bí ẩn nhiều nhất chính là Abbott W Wagner và người quản lý nghĩa trang Angelo.

Abbott bí ẩn ở chỗ tuy diện mạo gã không khác gì ba năm trước, nhưng đại bộ phận dân thị trấn đều nói, sau khi từ Birmingham trở về, tính tình gã thay đổi một trăm tám mươi độ, từ thiếu niên cởi mở ngày trước biến thành u ám khó hiểu hiện giờ, nhưng tất cả mọi người đều nói hẳn là do cha mẹ bất ngờ qua đời ảnh hưởng.

Mà tên viết tắt của gã cùng em gái Agatha cũng đều là A.W.W..

Còn Angelo, dân thị trấn đối với người quái dị như y cũng coi như nhìn không thấy, nhưng không ai có thể xác định y xuất hiện ở thị trấn khi nào, có người nói là ba năm trước, có người nói là năm năm trước, thậm chí có người nói là mười năm trước, không ai biết y từ nơi nào đến, cũng không có bất cứ người thân bạn bè nào từng đến thăm hỏi y.

Gerald vốn định đến công sở thị trấn thăm dò tư liệu nhân sự, đáng tiếc vì thị trường xảy ra bất trắc, cả công sở thị trấn loạn thành một núi, không ai rảnh rỗi quan tâm yêu cầu của Gerald, ngay sau đó Gerald quyết định chờ thêm mấy ngày nữa lại đi xem thử.

Sau khi về đến nhà cứ suy nghĩ bấn khoăn như vậy, mấy tiếng trôi qua, Myron vẫn chưa trở về, Gerald cũng bắt đầu lo lắng, cũng không biết người yêu y có bị cô nhóc Agatha ôm tâm tư khác vò lấy nói chuyện, hoặc ở trên đường gặp phải Angelo không có hảo tâm, bởi vậy về trễ hay không.

Tuy y đã không còn nghi ngờ tình cảm của Myron đối với mình, nhưng con đường tình từ xưa tới giờ cũng chưa từng nghe qua là bằng phẳng, y lại biết Myron có thiện cảm đặc biệt với Angelo, làm y hoảng loạn, quyết định vẫn tìm người mang về nhà sớm một chút.

Đạo một vòng thị trấn, không thấy người đâu, y lại đặc biệt chuyển hướng nhà bà Daisy, bà Daisy cũng trả lời người nọ không có tới, Gerald ngay sau đó lại trở lại đường lớn, gặp một đám quỷ con, kêu la đòi anh Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng chơi với chúng.

“Anh Gerald đẹp trai phóng khoáng lại cường tráng bây giờ không rảnh, bạn tìm anh Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp. Các em có thấy anh ta không?”

Cô nhóc nói. “Em thấy hướng anh Myron dịu dàng ôn hòa lại xinh đẹp đi, chỗ đó mẹ nói có sói bự...”

Gerald tức đến độ đầu cũng choáng, người yêu y sao cứ thích chạy loạn? Ngoài thị trấn bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện người sói thú hóa, mà không khéo là người yêu lại từng đánh thương đối phương, hai bên thật sự thù hằn khó bỏ, phải làm sao đây?

Chạy ra hướng ngoài, gặp phải dân thị trấn tuần tra, lại hỏi có gặp quý tộc bệnh hoạn không ngoan ngoan kia không.

“Mấy tiếng trước có trông thấy, chúng tôi có nhắc nhở anh ta tận lực đi đường có nhiều người, anh ta lại một chút cũng không thấy bóng.”

Gerald nghe nói thế, càng hạ quyết tâm sau khi tìm người dẫn về phải lải nhải một phen, vì tâm phòng bị của Vampire bé bỏng luôn quá yếu, khó trách từ trước tới giờ chính là thể chất gây ra phiền phức.

Chuyển về phía đường nhỏ, chung quy cảm thấy bất thường, phát hiện một khoảng cây cỏ trong đó đều hỗn loạn, cần thận xem xét, có dấu chân thú và dấu chân người, mấy cành cây bị gãy mất tự nhiên, y thậm chí trông thấy chút máu khô.

Xảy ra chuyện gì?

Thấp thỏm truy tìm theo máu, chỗ cuối cùng đứng là nghĩa trang, y gõ cửa mở của Angelo.

“Xin chào! Xin hỏi Myron có lạc đường đến nhà anh không?” Gerald hỏi, hai mắt nhanh chóng đảo qua phòng khách phía sau Angelo.

Phòng khách không khác với lúc đến thăm trở về lần trước, tiêu bản bướm bướm treo đầy vách tường, chim trắng gãy cánh trong ***g ở góc nhà vẫn ủ rũ, trừ mấy thứ đó ra, không có mùi người khác.

Angelo tự nhiên mặc Gerald nhìn, nhưng cũng không mời người đi vào, chỉ đáp. “Myron? À, cậu ta bị thương, tôi băng bó xong vết thương mới thả cho về. Bác sĩ à, cậu không phải chuyên phụ trách chăm sóc cậu ta sao? Lúc này chính là không làm tròn bổn phận.”

Mở miệng một cái liền chỉ trích đối phương không tấn trách, mới có thể để người ta bị thương.

Gerald cũng lười biện bạch. “Anh ta bị thương thế nào? Vết thương có nghiêm trọng không?”

“Hắn là gặp con sói cắn chết thị trưởng kia. Cảm phiền cậu lúc trở về thị trấn báo cho đội phòng bị nói sói lại xuất hiện, tôi rất lo mình sống một mình sẽ trở thành đối tượng cho sói hôn kế tiếp.”

“Tôi sẽ báo, nhưng...” Gerald nhìn một vòng hoa cỏ màu tím ngoài nghĩa trang, lại nói. “Tôi cảm thấy anh sớm đã có chuẩn bị phòng ngừa sói, cỏ ô đầu trồng đến mức này.”

“Mấy ngày nay hồn ma trong nghĩa trang đặc biệt không an phận, đều nói sói dưới đêm trăng hung tàn nhất, tôi đang lo phương pháp đuổi sói truyền miệng dân gian này vô dụng.”

“Bên cạnh chính là nhà thờ, tôi đề nghị anh cầu nguyện Chúa cứu chuộc. Tôi còn muốn nhắc anh một việc, quý ngài quản lý nghĩa trang.”

“Mời nói.”

“Không ai thích hợp với anh ta hơn tôi, lần sau xin nhất thiết phải nói năng cẩn thận.”

Angelo cười thấp, nói. “Tôi sẽ nhớ! Nhưng tình yêu là trò đùa của ma quỷ, lỗi người ta cùng đi xuống địa ngục, tôi chỉ hy vọng có thể kéo cừu con đáng thương về ngay trước cửa địa ngục, tôi không hy vọng có người thương tổn cậu ta.”

“Nếu anh tình nguyện làm người truyền đạo, cũng đừng tiếp tục sống lẫn với hồn ma trong nghĩa trang, mau mau rời khỏi nơi này, vì người chết sẽ không nói với anh chân lý tình yêu.”

“Bác sĩ, cái cậu gọi là chân lý tình yêu là gì?”

“Yêu là mãi mãi kiên trì, lại có hảo tâm, yêu là không ghen tị (3).”

Angelo sững sốt một cái, sau đó cười lên ha hả, nhưng cười cái gì, chỉ có trong lòng y biết.

Đây là một bài thơ Đức lãng mạn tựa là Auf Flügeln des Gesanges (On wings of song/ Cưỡi đôi cánh tiếng ca), viết bởi Heinrich Heine, thường được biết như một bài hát, người đặt nhạc là Felix Mendelssohn (lời thơ tiếng Đức: .recmusic.org/lieder/get_text.html?TextId=7567). Bài hát này được dịch sang nhiều ngôn ngữ khác và đặc biệt nổi tiếng ở Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc.

Vocal: soundcloud.com/meongao/auf-fl-geln-des-gesanges-voice

Various artists: soundcloud.com/meongao/auf-flugeln-des-gesanges

Lời dịch tiếng Anh:

On wings of song

On wings of song, my love, I'll carry you away, to the fields of the Ganges. Where I know the most beautiful place. There lies a red-flowering garden, in the serene moonlight, the lotus-flowers await. Their beloved sister. The violets giggle and cherish, and look up at the stars. The roses tell each other secretly. Their fragrant fairy-tales. The gentle, bright gazelles, pass and listen; and in the distance murmurs. The waves

of the holy stream. There we will lay down, under the palm-tree, and drink of love and peacefulness. And dream our blessed dream.

Tạm dịch dựa trên bản tiếng Trung:

Cười đôi cánh tiếng ca

Cười lên đôi cánh tiếng ca, người yêu dấu. Em mang người bay lượn. Đi đến bên bờ sông Hằng. Nơi đó tươi đẹp nhất. Một vườn hoa hồng nở rộ. Ánh trăng lặng yên bao phủ. Hoa sen đợi ở phía kia. Các cô gái thân mật. Violet cười khê thì thầm. Ngẩng đầu nhìn tinh tú. Hoa hồng mang mùi thơm đồng thoi. Lén nói khê bên vành tai. Linh dương thông minh lương thiện. Nhảy qua trong lắng nghe lắng lặng. Âm ỉ ở nơi xa. Nước sông thánh khiết cuộn sóng. Chúng ta hãy ở đây nằm xuống. Phía dưới tán cọ kia. Gội rửa tình yêu cùng yên tĩnh. Say mê trong mộng ảo hạnh phúc.

Ô đầu thuộc loại cỏ, mọc hàng năm, cao 0,6 – 1 m, rễ phát triển thành củ hình nón, mọc thành chuỗi, có củ cái, củ con, thân thẳng ít có cành, lá so le. Hoa lưỡng tính, không đều, có màu xanh lơ thẫm hay tím mọc thành chùm ở ngọn thân. Có năm cánh, một trong đó khum thành hình mũ. Ô đầu mọc hoang và được trồng ở Châu Âu, Trung Quốc, cây ô đầu mọc ở vùng núi cao lạnh, những khe suối. Ô đầu là một vị thuốc rất độc thuộc bảng A.

Cỏ roi ngựa là loại cỏ nhỏ, sống lâu năm, mọc thẳng, cao từ 10cm – 1m, thân có 4 cạnh. Lá mọc đối, có rãnh. Hoa mọc thành chùm ở đầu ngọn, màu xanh. Vì thân cây mọc thẳng, có đốt như roi ngựa, nên có tên gọi là cỏ roi ngựa. Cây mọc hoang ở khắp nơi, miền núi, trung du và đồng bằng đều có; thường gặp ở bờ rào, bờ ruộng, ven đường, chân đê và trên các bãi hoang. Toàn cây được dùng làm thuốc. Dùng tươi hoặc sấy khô. Thời trước dân châu Âu rất hay dùng vị thuốc này, coi như có khả năng chữa được bách bệnh, nhưng hiện nay chỉ còn dùng làm thuốc xoa bóp.

Câu này nằm trong Kinh thánh, sách 1 Corinthians (1 Cô-rinh-tô) đoạn 13, từ câu 4 đến câu 8.

Nguyên văn:

“Love is patient, love is kind. It does not envy, it does not boast, it is not proud. It does not dishonor others, it is not self-seeking, it is not easily angered, it keeps no record of wrongs. Love does not delight in evil but rejoices with the truth. It always protects, always trusts, always hopes, always perseveres. Love never ends. As for prophecies, they will pass away; as for tongues, they will cease; as for knowledge, it will pass away.”

Tạm dịch:

Tình yêu là kiên nhẫn, tình yêu là hảo tâm. Nó không có ghen tuông, nó không có kiêu ngạo, nó không có tự hào, nó không bôi nhọ kẻ khác, nó không có tư lợi, nó không dễ giận dữ, nó không ghi lại sai lầm. Tình yêu không vui mừng trong cái ác, nhưng hân hoan trong sự thật. Nó luôn luôn bảo vệ, luôn luôn tin tưởng, luôn luôn hy vọng, luôn luôn kiên trì. Tình yêu không bao giờ mất đi. Nhưng ở đâu có lời tiên tri, chúng sẽ phải chấm dứt; ở đâu có tiếng nói lạ, chúng sẽ bị tắt lụi, ở đâu có những tri thức, chúng cũng sẽ cũ đi.

Norfolk là một khu vùng trung của Đông Anh.

Đông Anglia (East Anglia) là một khu vực của Liên hiệp Vương quốc Anh và Bắc Ai-len, là một trong ba bộ phận cấu thành Đông Anh, gồm bốn khu vực của chính quyền địa phương: các quận Norfolk, Suffolk, Cambridgeshire và khu vực không phân quyền của thành phố Peterborough.

Norwich nằm trên sông Wensum, là trung tâm hành chính khu vực Norfolk, cách thủ đô London 2 tiếng tàu hỏa. Norwich có lịch sử lâu đời, từng là thành phố lớn thứ 2 ở Anh vào thế kỷ 11 và gắn với sự đổ bộ của người Anglo-Saxons vào nước Anh.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Myron ngủ rất lâu, rất lâu, mơ một giấc mơ rất dài, mơ cái gì lại hoàn toàn không nhớ, chỉ cảm thấy sau khi tỉnh dậy, toàn thân dễ chịu, tựa như có người nhân lúc hắn ngủ, thả một cái lưới mộng may mắn ở đầu giường, bắt giữ mộng đẹp tiến vào, ngăn cản ác mộng bên ngoài.

Thấy hướng nắng chiếu bên ngoài khác hẳn với lúc ngủ, có thể nào đã là ngày hôm sau? Cái này thật sự làm hắn kinh hãi, vội bò dậy từ trên giường.

“ A!” Chỗ chân trái có cảm giác nóng cháy bị lửa đốt, đau thấu nội tâm, hắn xốc chân nhìn, chân trái vẫn là bộ dạng lúc được Angelo băng bó.

Hoang mang, với thể chất Vampire, ngủ đủ một ngày, vết thương sớm phải có dấu hiệu lành lại, kết quả hiện giờ chẳng những không chuyển biến tốt, ngược lại càng nghiêm trọng hơn, chẳng lẽ vì độc tố trong nước bọt người sói không bình thường?

Angelo ở phòng khách nghe tiếng kêu đau trong phòng ngủ, đi vào.

“ Tôi ngủ bao lâu?” Myron chịu đau hỏi.

“ Một ngày.”

“ Anh, anh liên lạc với Gerald chưa? Tôi...”

“ Nhà cậu không có ai, cho nên tôi để lại tờ giấy, cậu ta trở về sẽ biết cậu ở chỗ tôi.”

Myron thả lỏng, nhưng lo âu mới lại dâng lên, Gerald đi đâu? Có phải vì mình mất tích cho nên sốt ruột ra ngoài tìm người?

Angelo cúi người mở băng vải ra, kiểm tra vết thương ở chân Myron, hỏi. “Rất đau sao?”

“Không động dậy thì không đau.” Đầu lông mày nhăn lại, Myron âu sầu nói. “Khi nào tôi mới có thể đi được?”

“ Thể chất cậu thật sự đặc biệt, vết thương đã sinh cơ, nhưng vẫn không nên cử động, thời gian là thuốc tốt chữa trị mọi thứ, biết không?” Y ân cần khuyên bảo.

Myron cúi đầu không nói, Angelo còn muốn nói cái gì, chim tước ngoài cửa sổ đột ngột xông xao lên, cơn gió quỷ dị cuốn xoáy hoa cỏ lá rơi trong nghĩa trang, thổi lên bầu trời, tiếng gió xào xạc như hồn ma đang bị ai khóc lóc.

Angelo tập trung lắng nghe, phảng phất như thật sự có thể nghe ra tin tức từ tiếng chim tước và tiếng gió. Mây y càng nhíu sâu, hai mắt lại sáng ngời chăm chăm nhìn lối vào nghĩa trang ngoài cửa sổ.

“ Ai tới?” Y thì thào tự hỏi, mặt mang bất an.

Myron cũng tò mò nhìn ngoài cửa sổ, có một người đàn ông cao lớn đang xuyên qua nghĩa trang, đó là một người đàn ông trung niên tóc xám, lưng đeo một túi gậy đánh golf, rất hợp với áo khoác thường ngày mặc trên người, bước chân vô cùng vững vàng đạp lên đường mòn trải đá, trang phục cẩn thận tỉ mỉ lộ ra tính cách nghiêm túc của hắn.

“ Victor Sayles!” Myron kinh hoảng kêu, lập tức cúi người trốn tránh, lại nhỏ giọng giận dữ hỏi Angelo. “Anh, anh mật báo!”

“ Tại sao tôi phải mật báo?” Angelo phủ nhận, hỏi. “Cậu biết ông ta?”

Myron đang muốn mở miệng, Angelo đã đoán được đáp án. “Rất giống người của Thần ngự Kỵ sĩ đoàn... Kỳ quái, hắn tới làm gì?”

Myron lúc này đã sinh ra cảm giác không tín nhiệm với Angelo, hung hăng nói. “Giả vờ cái gì? Victor Sayles là tổng quản Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, anh báo lên giáo đoàn chuyện tôi và Gerald trốn ở đây, cho nên hắn tới bắt tôi!”

“ Tôi không biết Thần ngự Kỵ sĩ đoàn muốn bắt cậu.” Angelo lúc này khấn trương lên, thấy Victor Sayles đã đến gần nhà, vội nói. “Tôi sẽ đuổi hắn đi, cậu đừng gây ra tiếng động.”

Myron tức giận trừng y, cũng không biết bây giờ có nên tin tưởng người này hay không.

Angelo hồi phục về mặt tự nhiên, xoa xoa đầu hắn, nói. “Tin tôi, tôi tuyệt đối sẽ không hại cậu.”

Myron cắn môi, hiện giờ chân hắn bị thương không thể chạy trốn, cũng không thể đối đầu với Victor, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Angelo.

Chỉ hy vọng Angelo sẽ không giống Gerald ngày trước, sau khi hắn giao phó tất cả tín nhiệm, ngay lúc quay người lại, liền trở thành kẻ địch.

Victor Sayles có chút kinh ngạc với Angelo đến mở cửa, trước đó hắn chưa từng thấy người này.

“Xin chào, tôi là Victor Sayles, tổng quản Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, theo phân công của Đại đoàn trưởng đến đây thăm hỏi người canh giữ Angelo.” Nói xong, đưa ra nhẫn quyền sáng rực trên ngón tay, đó đại diện cho thân phận Kỵ sĩ tổng quản của hắn.

Angelo sau khi nghiệm chứng, hoài nghi hỏi. “Tôi là Angelo! Trước giờ đều là Đại đoàn trưởng tự mình đến, lần này tại sao lại phái ngài?”

“Luân Đôn tình hình căng thẳng. Đại đoàn trưởng phải tự mình trấn thủ, hơn nữa vẫn chưa tới thời gian ông ấy tự mình đến cho máu bắt Ám Đế ngủ say, tôi chỉ được căn dặn đến đưa thư, tiện thể hỏi một việc.” Lấy ra một phong thư có dấu mặt niêm phong bằng sáp đưa cho đối phương.

Angelo tiếp nhận, xác nhận ấn sáp là con dấu nhẵn của Đại đoàn trưởng – người chỉ đạo cao nhất Kỵ sĩ đoàn, lúc này mới mời Victor vào nhà.

Lúc Angelo đưa lưng pha trà cho khách, Victor Sayles chú ý thấy dưới đất có một thứ tỏa sáng, nhặt lên, là một chiếc lông vũ xinh đẹp. Hắn hoài nghi nhìn bốn phía, trên một bức tường bày đầy tiêu bản bướm bướm, chim trắng trong góc phờ phạc, chỗ cánh bị cột băng vải, phía trên có máu.

Chim chính là chủ của lông vũ sao? Chung quy cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, ngay sau đó hắn để lông vũ vào trong túi.

Angelo pha xong một ấm hồng trà, lại đưa lên trà bánh, lúc này mới ngồi vào chỗ mở thư, nhìn mấy câu ít ỏi bên trong, y ngẩng đầu hỏi. “Đại đoàn trưởng nói, ngài có mang lệnh mệnh?”

“Vâng, về chuyện một trăm năm trước.”

“Chuyện đó đã kết thúc hoàn mỹ, mà Ám Đế cũng do tôi chặt chẽ trông coi, một trăm năm qua không xảy ra bất cứ bất trắc gì, tôi còn định kỳ cung ứng máu hắn cấp cho Trung tâm nghiên cứu Alpha, còn có cái gì nghi vấn?”

“Không phải Ám Đế, là con trai út của Ám Đế, Jean Telsen.”

“..... Tôi chưa từng nghe qua cái tên này.”

Victor quan sát biểu tình Angelo không bỏ sót một điểm, lúc cái tên Jean Telsen lướt qua không khí, ánh mắt sau mắt kính của y ngay cả một chút gợn sóng cũng không dâng lên.

Victor giải thích. “Jean Telsen là huyết tộc trẻ tuổi, đổi tên hai lần, lúc bị Thần ngự Kỵ sĩ đoàn truy nã trước kia, tên dùng là Myron Telsen, tên đầy đủ hiện giờ hắn là Ernest Myron Telsen.”

“Vâng! Nhưng đây có liên quan gì với tôi? Ngoại trừ bảo hộ Ám Đế, xung đột giữa Kỵ sĩ đoàn cùng huyết tộc hắn không nằm trong phạm vi quan tâm của tôi.”

“Tôi cũng không biết Đại đoàn trưởng muốn có được đáp án gì từ chỗ ngài. Ông ấy muốn tôi hỏi ngài: Jean Telsen là con lai của thiên sứ và huyết tộc, ngài hắn là biết vị thiên sứ kia, hy vọng ngài nói ra sự thật với tôi.”

“Tôi cho rằng không có thiên sứ nào lại sinh con cho huyết tộc, vì trong cơ thể huyết tộc có tồn tại yếu tố bóng tối cùng phản nghịch, mang đứa trẻ của họ không khác gì làm bẩn máu huyết bản thân thiên sứ.” Angelo lạnh lùng đáp. “Thiên sứ sẽ không ngốc như vậy.”

“Nhưng Jean Telsen thật sự tồn tại trên thế gian, nói cách khác, có vị thiên sứ nào đó phạm vào tội thông *** với Ám Đế...”

Angelo ngắt lời hỏi. “Tôi muốn biết, tại sao qua một trăm năm mới có người tới hỏi tôi vấn đề này? Kỵ sĩ đoàn làm sao nhận định Jean Telsen là bán huyết tộc bán thiên sứ?”

“Jean Telsen mọc ra cánh thiên sứ. Ngoài ra, Trung tâm nghiên cứu Alpha cũng từng xét nghiệm máu hắn, thần thánh và tội ác cùng tồn tại, đúng vậy, hắn là con lai của thiên sứ và huyết tộc, hơn nữa do trước đó giết người bình thường, đang bị Kỵ sĩ đoàn truy nã.”

Mắt Angelo rớt cuộc cựa quậy, trầm lặng một lúc lâu.

Victor Sayles tạm thời ngưng thúc ép chất vấn, im lặng uống trà, người trước mắt hắn hoàn toàn xa lạ, trước khi xuất phát từ Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, Đại đoàn trưởng cũng không nói quá nhiều về hoàn cảnh người này, hắn chỉ biết, Angelo một trăm năm qua gánh vác nhiệm vụ canh phòng thân thể Âm Đế, hành tung của y trước giờ được liệt vào cơ mật.

Trước khi đến, hắn thậm chí cho rằng Angelo phải là một người già.

“... Một trăm năm qua đều do ngài tiếp nhận công việc phiền phức này, nhưng trông ngài vẫn trẻ tuổi như thế, thời gian tựa hồ mất đi hiệu lực trên người ngài.”

Quả thực là một công việc phiền phức, suốt ngày ẩn thân một mình canh giữ kẻ khác, bất cứ lúc nào cũng phải cảnh giác huyết tộc rình mò, có chút động tĩnh gì phải lập tức dọn đi, Âm Đế tuy bị nhốt bên cạnh người này, mất đi tự do, nhưng ngược lại y cũng đồng dạng bị nhốt bên cạnh Âm Đế, từ bỏ tất cả quá khứ cùng tương lai.

Phải nói là hai bên trở thành tù nhân của nhau nhỉ? Nhưng người này xem ra vui vẻ chịu khổ.

Angelo đẩy mắt kính, đáp. “Chúng tộc bất tử không chỉ là huyết tộc, ngài Victor Sayles.”

Quả thực không nhiều lắm, nhưng ngài là loại nào? Victor Sayles tuy muốn hỏi, nhưng biết dù có hỏi, người này chắc chắn cũng sẽ không trả lời.

“Nếu ngài sống tương đối lâu, chắc chắn biết tường tận chuyện một trăm năm trước, Đại đoàn trưởng tương đối tin tưởng ngài, nhưng hiện giờ ông ta nổi lên nghi ngờ với lòng trung thành của ngài.” Tạm dừng, làm nghi vấn này thêm một giây tạm nghỉ, mới hỏi. “Ai là mẹ của Jean Telsen?”

“Có lẽ chờ Âm Đế tỉnh lại, Đại đoàn trưởng có thể tự mình hỏi hắn... À đúng rồi, hắn bị Đại đoàn trưởng hạ lời nguyên ngũ say, nếu Đại đoàn trưởng sẵn lòng bắt chấp nguy hiểm sau khi hắn tỉnh lại...” Ý cười gian xảo tràn lên trong ánh mắt màu lam của Angelo.

Sắc mặt Victor nghiêm túc, vì Âm Đế tuyệt đối không thể tỉnh lại, một khi tỉnh lại, huyết tộc lại có địa vị ngang với Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, cố gắng của Kỵ sĩ đoàn trong quá khứ đều là uổng phí.

Hắn biết Angelo giấu giếm gì đó, Victor Sayles từ chuyện y cố ý né tránh vấn đề nào đó liền có thể xác định, Angelo chắc chắn biết mẹ Jean Telsen là ai, lại muốn kín miệng như bưng, như vậy căn cứ chỉ thị của Đại đoàn trưởng, hắn quyết định nghỉ ngơi mấy ngày ở đây, quan sát nhân vật thần bí này nhiều hơn.

“.... Tôi sẽ truyền đạt câu trả lời của ngài cho Đại đoàn trưởng.” Hắn đứng dậy, lại nói. “Tôi hiện giờ ở nhà trọ Tiên Cá thị trấn, nếu ngài nhớ ra được gì, qua bên đó tìm tôi.” “Tại sao ở lại nơi này?” Angelo kiểm xuống bắt an, giả vờ vô tình hỏi.

“Tôi từ chỗ bà chủ nhà trọ nghe được sự kiện sói cắn người, người chết bị xé xác tàn nhẫn, làm tôi lo ngại xuất hiện người sói.” Cười. “Bảo vệ nhân loại khỏi bị yêu ma quấy nhiễu là chức trách của Thần ngự Kỵ sĩ đoàn chúng tôi.”

“Tôi ở đây ba năm, chưa từng thấy qua người sói.” Angelo nói.

“Ba năm này không thấy, nhưng ba trăm năm trước đã từng có.” Victor từ trong túi lấy ra một quyển vở rất dày, phía trên đều là chữ viết tay của hắn. “.... Kỵ sĩ đoàn ba trăm năm trước bắt giết một người sói thú hóa ở đây, người sói trước khi chết nguyện rửa đại gia tộc vùng này... Linh hồn mang oán hận cùng nguyện rửa rất có thể sống lại, tôi phải xác nhận việc này, giải quyết trước khi sự việc khuếch trương.”

“Hy vọng chỉ là ngài nghĩ quá nhiều.”

“ Tôi cũng hy vọng như thế, ai cũng không mong muốn thấy cái ác đâm chồi.”

Tiến Victor Sayles đi, Angelo tâm thần bất định trở lại phòng ngủ bên trong, thấy Myron nằm đưa lưng lại, y tiến đến muốn gọi người, đột nhiên chỗ ngực đau đớn, cúi đầu nhìn, vết máu thấm ra từ áo rách.

Sâu hơn một phân sẽ bị vỡ ngực, nhưng Angelo lại không chút tức giận, ngược lại ngồi xuống bên giường, nhìn Myron đã bị mực đêm nhuộm đen, đó là lần đầu tiên y nhìn thấy nửa bóng tối của đối phương được thể hiện ra, không còn thánh khiết như thiên sứ, hằn vệt mặt gian tà vằn vẹo như dơi, mà móng tay dài nhọn của hắn đang nhỏ máu.

Về ngoài khủng khiếp vẫn chưa dọa Angelo sợ, vì đây là một sắc đẹp dã tính ác liệt khác.

Thân thể Myron vẫn đang run, một đòn tấn công ban nãy kia động đến vết thương, đau nhức chạy thẳng ngực, nhưng tất cả những thứ này đều không bằng chân tướng hắn cách tường ngăn suy đoán ra được, Angelo chính là người hắn và Gerald cực khổ tìm kiếm.

“ Anh là A.W.W.!” Hét to vừa kinh hãi vừa tức giận.

“A.W.W.?” Angelo sửng sốt một chút, một hồi lâu mới cười khở, thấp giọng nói. “Hóa ra họ gọi tôi như vậy.”

“ Nếu anh là người của Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, tại sao không giao tôi cho Victor Sayles? Anh tính cái gì?”

Angelo bất chấp vết thương trên ngực mình, lại lấy khăn tay ra dịu dàng lau mồ hôi lạnh bốc ra trên trán hắn vì đau đớn, nói. “Tôi đã nói, tôi tuyệt đối sẽ không hại cậu.”

“ Tôi không tin, Thần ngự Kỵ sĩ đoàn đều là một đám heo!” Myron chán ghét đẩy y ra.

“À, con trai yêu dấu, tôi không thể gạt bừa với cậu.” Angelo mỉm cười nói. “Cậu đang sỉ nhục heo.”

Bị lời này dội cho một cái, Myron mắng không nổi nữa, cũng không biết là nên cười hay nên hối lỗi vì mình bôi nhọ heo toàn thế giới.

“ Tôi, tôi sẽ tìm cơ hội xin lỗi heo.” Tức giận một lần nữa trở về. “Ám Đế bị nhốt ở đâu?”

“ Hắn không quan trọng, tôi chỉ muốn biết tại sao cậu phải giết người, để bị Thần ngự Kỵ sĩ đoàn truy bắt?” Nhìn vết thương kỳ thực không sâu trên ngực. “Bản tính cậu cũng không tàn nhẫn.”

“ Tôi là huyết tộc, huyết tộc chỗ nào không tàn nhẫn?” Myron hừ một tiếng nói.

“ Những Vampire khác có lẽ sẽ tàn nhẫn, nhưng trong thân thể cậu có một nửa là thiên sứ, đó làm cậu yếu đuối.” Trầm trầm thở dài. “Đúng vậy, yếu đuối, cho nên sẽ dung túng người khác tổn thương mình, đồng thời mình cũng tổn thương người đó.”

Lúc nói lời này, biểu tình luôn u lạnh kia quét thêm một chút yếu đuối, tựa như y cũng không phải nói với Myron, mà là nói với bản thân mình. Cho nên một trăm năm nay, y cố gắng học kiên cường, y không muốn để cho người khác tổn thương mình nữa, y cũng có người mình yêu cần phải bảo vệ. Chẳng hạn như...

Myron có lẽ cũng bị những lời này khuấy động gì đó, đúng, vì yếu đuối, hắn rước lấy rất nhiều phiền phức cho bản thân và người nhà, nhưng bây giờ tuyệt đối không phải lúc để mình hối hận.

“... Nếu biết trong cơ thể tôi có máu thiên sứ, anh phải biết tại sao tôi đến đây.”

“ Cậu muốn cứu người cha Ám Đế ra?”

“Tôi muốn cứu ông ta, nguyên nhân thật sự là vì mẹ tôi.” Dừng một chút, hắn hỏi. “Từ cuộc nói chuyện của anh cùng Victor Sayles ban nãy, anh có lẽ biết mẹ tôi là thiên sứ nào? Bà ấy... Bà ấy còn sống không?”

Nói, trong lời giấu không được hy vọng thiết tha, bà ấy còn sống không? Hắn còn có thể gặp mặt bà ấy nữa hay không?

“Trên trái đất đã không còn thiên sứ tồn tại, tội cô ta phạm đủ để cô ấy ở địa ngục ngàn năm, vạn năm, cho đến khi tận thế.”

“Tôi không tin! Tôi muốn gặp bà ấy, tôi phải gặp bà ấy.” Myron lại run lên, mấy tháng qua hắn vẫn hy vọng có thể tìm ra Âm Đế, từ trong miệng ông ta nghe được chuyện về người mẹ thiên sứ, vì thiên sứ là sinh vật vĩnh hằng, không thể dễ dàng chết đi.

“Bình tĩnh một chút, hiện tại không phải lúc nóng nảy, Kỵ sĩ tổng quản vừa mới đi, cậu cũng nghe rồi đấy, hắn sẽ ở lại thị trấn Stoneham một khoảng thời gian, nếu cậu hành động thiếu suy nghĩ, chắc chắn sẽ bị mang về Kỵ sĩ đoàn.”

Lời nói tựa như tảng băng dội xuống đầu Myron, nhắc nhở hắn tính nghiêm trọng của sự việc, đúng, hắn phải bình tĩnh, không thể bị Victor Sayles phát hiện hành tung của mình, còn có Gerald...

“Xin anh, tìm Gerald, nói với cậu ấy chuyện Victor Sayles đến thị trấn, cậu ấy không thể bị bất cứ ai trong Thần ngự Kỵ sĩ đoàn nhìn thấy.” Hoảng loạn cầu xin, màu đen trong mắt vì kinh hoàng mà thối lui toàn bộ.

“Cậu ta cũng phạm tội?”

“Cậu ấy, cậu ấy vốn là Thần ngự Kỵ sĩ, bởi vì tôi mà phản bội Kỵ sĩ đoàn, cho nên...”

“Con trai yêu dấu, năng lực hiện giờ của tôi chỉ đủ bảo vệ cậu, không lo được cho cậu ta, nếu cậu ta phạm tội, phải tự ném hậu quả.” Thản nhiên nói. “Mà tôi rất thích ý tưởng để cậu ta đánh một trận song phương thiệt hại với Kỵ sĩ tổng quản, như vậy cậu có thể có nhiều cơ hội chạy trốn hơn!”

Ánh mắt lộ lãnh quang, xem ra y là nghiêm túc tính toán như vậy, để Gerald làm chó bảo vệ chủ, đấu một trận sống chết với chó nghiệp vụ phụ trách tra xét.

“Bất quá là trở bàn tay thôi, anh có thể.” Trong lời nói càng thêm vẻ cầu xin, quý tộc kiêu ngạo vì người yêu, nguyện ý ăn nói khép nép.

Yếu ớt trong mắt có lẽ làm Angelo cảm động, y hỏi. “Cậu yêu cậu ta?”

“Đúng, tôi yêu cậu ấy, toàn tâm toàn ý.”

“Tôi cũng yêu cậu, yêu cậu nhiều hơn cậu biết.”

Myron từ sâu trong đáy lòng run một cái, nhìn đôi mắt xanh lam phía sau mắt kính của Angelo, có màu sắc giống với mình, nơi đó là hải dương ấm áp, nhìn một cái tựa như có thể khiến người ta chết chìm, nhưng...

“Tôi không yêu anh, tình yêu không thể ép buộc.” Hắn nhẹ giọng đáp.

“Cậu không thể cự tuyệt, vì tình yêu tôi đối với cậu là thâm căn cố đế.” Y cúi người, lại hôn trán Myron, nhượng bộ. “Tôi sẽ đến thị trấn giúp cậu tìm Gerald, nhưng cậu cần phải ở lại đây, tránh sói hoang và Thần ngự Kỵ sĩ quấy rầy.”

“Tôi sẽ nghe lời, sau đó...” Nhìn một mảnh hỗn độn trước ngực Angelo, hắn cúi đầu nói. “Xin lỗi.”

“Tôi từng chịu vết thương nghiêm trọng hơn cái này mấy chục lần, so với cái kia, cậu chẳng qua là móng vuốt mèo con tinh nghịch mà thôi.”

“Anh cũng là chủng tộc bất tử... Anh rất cuộc...”

Angelo không đáp, đứng dậy rời khỏi, không bao lâu sau, Myron nghe tiếng mở đóng cửa, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Angelo đi ra, Myron vẫn lòng tràn đầy nghi hoặc, rốt cuộc có nên tin tưởng y không?

“Tôi hối hận, tôi thật sự nên mua điện thoại di động, có thể lập tức liên lạc với cậu.” Tức tối nói, đối tượng tức giận lúc này lại là mình. “Tôi sẽ, chờ chân có thể đi, liền mua một cái di động chức năng đầy đủ nhất, bao nhiêu tiền cũng được.”

Dù bởi vậy mà về sau sẽ bị Blake, Ryan, Kelly, thậm chí là Gerald mỗi tiếng tra xét một lần cũng không sao.

Sau khi rời khỏi nghĩa trang, Victor Sayles đến cục cảnh sát địa phương trước, thân là thành viên cao cấp của Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, giáo đoàn cho họ quyền ra vào cục cảnh sát cả nước, cũng có thể kiểm tra tư liệu.

Thuận lợi lấy được hình hiện trường án mạng, tử trạng bị xé xác tàn nhẫn của thị trưởng làm hấn sầu lo, từ vết thương liền nhận định là người sói hình thể cao lớn lắm.

Cái gọi là người sói chia làm rất nhiều loại, người sói có thể căn cứ vào ý chí bản thân hóa thân hình sói, Chiến binh Cuồng loạn nhờ vào đồ vật biến thành sói, nhưng đáng sợ nhất lại người sói thú hóa, là ác ma bị nguyên rửa, cực kỳ tàn bạo, trong đêm trăng có dự vọng giết chóc mãnh liệt.

Trong quá khứ, Thần ngự Kỵ sĩ đoàn từng vây bắt người sói thú hóa vô số lần, nhưng chỉ thành công có hai lần, đều là hấn cùng với học trò cưng Gerald mỗi người một lần, sau đó, hai người bị thương nặng nằm ba tháng trong bệnh viện ngấm của Kỵ sĩ đoàn, mà hai người sói kia đều vẫn chưa tiến hóa thể thú hóa hoàn toàn.

Nhớ tới Gerald, nhin không được lắc đầu thở dài, mất đi y là một tổn thất lớn của Kỵ sĩ đoàn, căn nguyên đều là do huyết tộc đáng hận kia làm hại, lấy thuật quyền rũ cảm dỗ môn đồ ý chí không kiên định, chuyển qua thể lực ác ma lớn mạnh.

Tay phải ấn lên ngực trái mình, chỗ tim, bên trong y phục có một dấu ấn thánh giá.

“ Phải tỉnh giấc cầu nguyện, tránh lâm vào cảm dỗ. Tâm linh các ngươi tất nhiên nguyện ý, thân thể lại là yếu đuối.” Hấn thì thảo đọc lời kinh thánh, trấn áp một trận đau đớn ở ngực.

“ Tung tích sói thì sao?” Hấn hỏi cảnh sát tiếp đãi.

“ Đội tuần tra đang tuần tra vùng núi gần đây, dân thị trấn cũng tự tổ chức nhóm nhỏ lục soát. Hiện giờ vẫn chưa tìm thấy sói.”

“ Đó không phải sói bình thường, tính tấn công mạnh mẽ lại hung tàn, người thường đi lòng bắt sẽ có vấn đề. Để đội tuần tra trang bị súng ống đi theo, tránh gặp nguy hiểm.” Thành khẩn nhắc nhở. “Nhớ đấy, đêm có ánh trăng phải ngưng tuần tra, nó là giống đặc biệt, dễ phát cuồng trong đêm trăng.”

Victor thành khẩn nhắc nhở, nhưng khôn ngoan không nói kẻ hành hung người là người sói, thứ nhất để tránh gây hoảng sợ, thứ hai, thiếu suy nghĩ nói ra từ người sói, ngược lại sẽ bị liếc xéo, mà hấn sẽ lập tức báo lên chuyện người sói thú hóa hiện thân, xin Kỵ sĩ đoàn lập tức phái nhân viên tới bắt người sói.

Cảnh sát lúc này nói với hấn. “Ngài Sayles nói giống y như bác sĩ, cũng miêu tả chó sói thành người sói.”

Victor lại để tâm, chẳng lẽ nơi này sớm đã có người cảnh giác?

“ Bác sĩ là ai?” Hấn thử thăm dò.

“ Bác sĩ Winter, tới nơi này định cư cùng quý tộc trẻ tuổi, à, vị quý tộc tóc bạc kia cũng thật thanh tú...”

“ Tóc bạc? Tôi nghĩ họ hấn là đến từ Luân Đôn? Biết tên quý tộc không?” Trầm giọng hỏi.

“ Nếu tôi nhớ không nhầm, hấn là Ernest Myron Telsen...”

Victor cười lạnh, có loại kinh ngạc khi trúng độc đắc, lại nhin không được nghi hoặc: nếu hai người kia thật sự là hai người hấn nghĩ, tại sao họ tới nơi này? Nguyên nhân duy nhất coi như là Ám Đế, nhưng hành tung A.W.W. làm sao để lộ ra ngoài?

Xem ra thời gian nán lại thị trấn Stoneham phải lâu hơn, ngay sau đó, hấn về đến nhà trọ Tiên Cá, vì nếu muốn nghe tin tức, tìm bà chủ quán ăn hỏi, thông thường luôn có thể có được nhiều tin hành lang hơn.

“ Ernest Myron Telsen? Tôi biết, thanh tú lại có khí chất, nghe nói là quý tộc.” Bà chủ Villa tuy tâm tình không tốt vì tình nhân tử vong, nhưng ngày vẫn trôi tiếp tục, xốc lại tinh thần tiếp đãi khách khứa.

“ Bên cạnh anh ta còn một vị bác sĩ nữa phải không, tôi nghe các cảnh sát miêu tả lại, cô cũng quen cậu ta sao?”

“ Bác sĩ là người rất tốt.” Villa hỏi. “Ngài Sayles là bạn cậu ta?”

“ Bạn rất tốt, đáng tiếc mọi người công việc bận rộn, mất liên lạc một khoảng thời gian.” Victor bày ra vẻ mặt tiếc nuối. “Nếu có thể gặp lại ở đây, nhất định là Thượng đế an bài. Cô biết họ ở nơi nào không?”

Villa báo chỗ ở, Victor cáo từ đi ra ngoài, theo sườn dốc đường lớn thị trấn hướng lên trên. Nơi này ngày thường khách du lịch cũng đông, thêm một người lạ như hắn cũng không đến mức gây ra quá nhiều chú ý.

Phía xa trông thấy biệt thự nhỏ kia, sạch sẽ gọn gàng, vườn hoa mặc dù được cẩn thận chăm sóc, nhưng xét thấy cây cỏ bên trong đều yếu gốc, hoa nở rộ không nhiều lắm, cũng bởi vậy mà thiếu một chút sắc màu.

Đợi rất lâu, lại đi một vòng quanh biệt thự, cũng không phát hiện bên trong có người, hắn quyết định đi xem hiện trường thị trường chết, có thể tra được manh mối người sói thú hóa. Cầm bản đồ cảnh sát vẽ tạm cho hắn, tìm đến di tích vòng đá, qua lại gần đó, ngoại trừ gặp phải mấy dân làng cầm gậy gộc đi qua, không có thu hoạch khác.

Mấy tiếng sau trở lại ngoài biệt thự Myron cùng Gerald ở, trời đã tối xuống, bên trong sáng lên ánh đèn, có thể thấy được người đã trở về, Victor đứng nép ở một khoảng không xa không gần, muốn xác nhận lần cuối cùng.

Nếu người bên trong thật sự là phản đồ Gerald Winter của Kỵ sĩ đoàn và Myron Telsen do vận may liên tiếp mà thoát được Kỵ sĩ đoàn đuổi bắt, như vậy hắn sẽ lập tức liên lạc tới Luân Đôn truy bắt hai người.

Dù Gerald từng là học trò cưng ngày xưa của hắn, nhưng trước mặt Chúa, tội ác không được phép tồn tại.

Đợi một hồi lâu, cửa rốt cuộc mở ra, chủ nhân biệt thự lười nhác đi ra, thân thể mảnh khảnh được bọc trong áo ngủ rộng tơi tằm, tóc bạc mang chút hỗn loạn, xem ra vừa mới tỉnh lại từ trong ổ chăn ấm áp.

Đồng tử màu lam xám của Victor bỗng chốc giãn ra, người này...

Chủ nhân nhàn nhã qua lại trong vườn hoa, tìm mấy nụ hoa hồng phấn, lắc lắc đầu từ bỏ hái ngắt, lại vươn người, động tác vô cùng bình thường này lấy thân thể tao nhã của y làm ra, lại tỏ vẻ hấp dẫn cực hạn, tựa như người mẫu dưới ánh đèn huỳnh quang, nhấc tay nhấc chân đều đã trải qua tính toán chi li, phải thể hiện ra được góc độ hoàn mỹ nhất trước ống kính.

Nhưng trong mắt Victor, người này là ác ma mắt lục không hơn không kém, chung quy quấy nhiễu giấc mộng ban đêm của hắn, hắn hiện tại có xúc động muốn rút trường kiếm bên trong túi gậy golf ra tiêu diệt tội ác, nhưng hắn vẫn nhịn xuống, vì nóng nảy thông thường đi đôi với phạm sai lầm.

Chủ nhà qua lại một lúc muốn về trong phòng, Victor lúc này mới gọi y lại. “Vampire Kelly Telsen đại gian đại ác, chúng ta lại gặp mặt.” Victor đứng trước cửa gỗ thấp, nghiêm túc chào hỏi.

Người này quả thực là Kelly, cũng chính là anh trai Myron, đôi mắt lục của y như hồ nước bị gió thổi động, lộ ra gợn sóng xảo quyệt lấp lờ.

“À, đây không phải tổng quản Kỵ sĩ đoàn sở trường đổi màu nguy trang như bạch tuộc sao? Sao, tới đây muốn lừa gạt ma quỷ đáng thương này nữa à?” Mỉm cười, nhưng trong nụ cười có ngàn vạn cây kim đang đâm.

Victor ngày thường đã quen nghe các huyết tộc gọi kỵ sĩ là heo, không ngờ hiện tại lại bị tặng thêm một danh xưng bạch tuộc mới, không khỏi có chút khó chịu.

“Người không nên ở đây.” Tăng thêm âm lượng, nhắc lại một lần nữa. “Người không nên ở đây, dân thị trấn đều nói chủ nhà này là Ernest Myron Telsen, sao hiện tại lại biến thành người?”

Kelly nghiêng người dựa vào cửa thấp, một trong cửa, một ngoài cửa, hai người chỉ cách nhau không đến một thước Anh.

“Biệt thự là lấy danh nghĩa gia tộc Telsen ta mua, người họ Telsen thích đến thì đến, thích đi thì đi. Heo Kỵ sĩ đoàn sao có thể quản xem nhà cửa ruộng đất danh nghĩa của ta nên do ai đến giữ?” Mày nhạt nhếch một cái, đồng tử xanh lục đầy tà ý độc chất cùng thổi rửa.

“Đừng giả ngốc, Myron Telsen và phản đồ Kỵ sĩ đoàn Gerald Winter hắn là ở đây, giao bọn họ ra đây.”

“Lần trước nhận được tin tức của họ, nói đang ở Tây Ban Nha xem đấu bò.” Nhún nhún vai, lại hỏi có ý. “Trái lại nhà người, kỵ sĩ hỗn hợp bạch tuộc và heo, người lại làm gì ở đây? Chẳng lẽ... Theo dõi ta?”

“Người quá đa nghi, ngài Telsen, trừ khi người phạm vào tội ghi trong điều lệ Thánh Ma bạch hội, ta mới có thể đuổi giết người chân trời góc biển.”

“Nghe ra thật khiến người ta mong đợi, để Kỵ sĩ tổng quản vĩ đại đuổi bắt, sẽ tăng thêm tiếng tăm của ta trong huyết tộc.” Nét cười kéo khóe miệng thành độ cong mỉa mai. “Chỉ hy vọng người đủ may mắn, theo ta chạy khắp múi giờ quốc tế, không gặp phải tai nạn đột ngột mà chết, vì đó sẽ làm ta thiếu mất rất nhiều niềm vui.”

Victor không đáp, quan sát từ trên hướng xuống, áo choàng tẩm thối lại trên eo Vampire, từ cổ áo hình chữ V rộng rãi hỗn loạn mở xuống có thể dễ dàng nhìn đã mất thân thể yếu đã hơn người thường kia, cùng ***g ngực trắng ngang cảm thạch, quả mâm xôi hồng nhạt như ẩn như hiện.

Trên người y còn hương ngọt trộn lẫn giữa hoa hồng và máu, thay thế nước hoa phụ nữ thích dùng, lấy cách thức không dấu vết xâm chiếm khứu giác hắn, trực tiếp xâm nhập đầu óc, làm hắn dao động ý chí.

Bởi vậy có thể nghiệm chứng, Vampire trời sinh sở trường mị hoặc, ngay cả chiến binh từng trải đối chiến với yêu ma nhiều năm như Victor cũng cơ hồ thất thủ, hắn ngay sau đó hơi chuyển nửa người trên ra sau, giảm bớt uy hiếp.

Hắn sớm nên giết người này, để tránh có một ngày bị người này làm hại.

Kelly chú ý thấy động tác nhỏ của hắn, cười khinh thường, lại khiêu khích. “Muốn vào ngồi không? Ta đang cần bạn nói chuyện.”

“Người không mang bữa tối bên mình?” Lúc nhắc tới bữa tối, Victor chính là liên tưởng đến người đẹp các quốc gia trong dinh thự Luân Đôn của Kelly, đám phụ nữ này toàn bộ đều được nuôi dưỡng để cung cấp máu cho Kelly dùng bữa.

“À, hôm qua vừa tổng Victoria đi, cô ta theo ta một tháng, xinh đẹp tới đâu đi nữa cũng sẽ chán. Rita lại phải đợi mấy ngày sau mới có thể đến...”

Victor hừ một tiếng, nói. “Nghe ra mấy ngày tới có người sẽ lâm vào nguy cơ hết lương thực, hy vọng người đừng xuống tay với người dân thị trấn chất phác nơi đây, ta bất cứ lúc nào cũng sẽ dán mắt vào người.”

Hai khủy tay Kelly tựa vào cửa, cố ý nghiêng thân về phía trước, một lần nữa kéo gần khoảng cách giữa hai người.

“Ai, thật đáng tiếc, nếu máu ngài tổng quản không phải là kịch độc với ta, ta lại muốn ném thử.” Liếm liếm môi, lại nói. “Quên đi, máu của người tràn ngập mùi thối của Chúa, ta cứ kiên nhẫn chờ mỹ nhân phương đông Rita, cổ cô ta sẽ non mềm ngọt ngào hơn so với kỵ sĩ...”

Victor nhìn chăm chăm cánh môi y nói chuyện, bắt đầu tưởng tượng cảm giác môi răng kia ma sát thân thể mình, sau đó kinh ngạc phát giác Vampire ghé tẩm cư nhiên lại cố ý cắn dỗ hắn, hắn ngay sau đó nghiêm túc cảnh cáo.

“Đừng ép ta giết người, Kelly Telsen, tông đồ của Chúa không cho phép ma quỷ cố tình dò xét.”

Kelly hất hất tóc bạc, y biết động tác này vô cùng gợi cảm, dù là Kỵ sĩ tổng quản cũng không thể làm như không thấy, đúng vậy, y chính là cố ý đánh ra lực hấp dẫn, y đã phát giác nội tâm Victor thiên nhân giao chiến.

“Sợ bị mê hoặc, chứng tỏ tín ngưỡng của người còn chưa đủ vững vàng, ma quỷ có lẽ đã chui vào trong lòng người, đúng không, ngài Kỵ sĩ tổng quản?”

Victor chờ y xoay người quay lại vào nhà, bản thân cũng đưa tay ấn lên ngực, cầu Chúa ban cho hắn sức mạnh chống lại ma quỷ, hơn nữa thẩm đọc lời trong kinh thánh.

Chúa là chỗ lánh nạn của tôi, là chốn tôi dựa vào, nhất định cứu tôi thoát khỏi lưới bắt chim, cùng bệnh dịch độc hại.

Hắn sẽ kiên định tín ngưỡng, hắn sẽ không bị cám dỗ, lấy dấu ấn chữ thập trước ngực chứng giám.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Quay ngược thời gian sớm hơn một chút, lúc Victor Sayles chưa trở lại thăm hỏi quanh nhà nhỏ của Myron mà đang lẫn lẩn ở bốn phía di tích vòng đá, Kelly Telsen con người xanh lục, giơ tay nhắc chân đều trần đầy tà mị đang khoan thai tiến vào nhà trọ Tiên Cá, dưới ánh nhìn chăm chăm kinh ngạc của Villa, uống một ly rượu, thấy Gerald chạy đến ngoài cửa sổ.

Gerald vội vàng chào hỏi Villa, ngồi vào đối diện Kelly, tiếp nhận ánh nhìn lom lom khó hiểu của đối phương.

“ Myron đâu?”

“ Mất tích.” Ngón cái Gerald dùng sức xoa đầu lông mày, cho rằng như vậy có thể xoa tan ưu sầu chính giữa. “Có người sói thú hóa tấn công anh ta. Tuy anh ấy được người quản lý nghĩa trang ở đây cứu, nhưng sau đó lại bất vô âm tín, tôi đi khắp thị trấn cũng chưa tìm được người.”

Kelly giận dữ. “Quý tha ma bắt cậu còn không mau đi tìm cho tôi, ở đây làm cái gì?”

“ Tôi đang muốn đi thăm hỏi người sói, anh liền gọi điện thoại nói đưa kiếm đến.” Bản thân Gerald cũng nóng như lửa đốt trong lòng, nói. “Anh chưa từng thấy người sói kia, không có kiếm, tôi tuyệt đối không phải đối thủ của hắn. Hiện tại kiếm đến rồi, tôi vừa vận đánh thẳng ổ sói.”

Kelly ném một vật dài bọc da bên cạnh cho Gerald.

“ Cầm đi, đây là do thầy đúc kiếm mệnh danh tay nghề bậc nhất trong người lùn lửa tạo ra, hoàn toàn căn cứ kích thước và sức nặng cậu cho, dùng sắt thiên thạch mấy vạn năm trước đi sâu vào trong lòng đất làm chất nền, tuyệt đối không thể thua kém Thương thiên kiếm.”

Bởi vì nơi này là chỗ công cộng, ngoài cửa sổ bất cứ lúc nào cũng có người đi đường đi ngang qua, Gerald cũng không lấy ra nhìn kỹ ngay tại chỗ, chỉ nói. “Rất cảm ơn!”

“ Không cần cảm ơn, lấy thanh kiếm này chém người sói ra chín mươi khúc là được rồi.” Oán hận nói. “Tôi còn cho rằng cậu có thể chế ngự được đặc tính chuyên môn gây rắc rối của nó, không ngờ... Quên đi, tôi đi theo cậu, người sói thú hóa cũng không phải là sư tử hòa nhã múa diễn trong đoàn xiếc thú.”

Hai người đang muốn đứng dậy, Villa vừa vận đưa trà tới, hỏi. “Quý ngài này rất giống ngài Telsen, là anh em?”

“ Phải.” Gerald tiện thể hỏi. “Vấn đề cũ, có thấy Myron không.”

Villa lắc đầu. “Không! Bác sĩ, cậu gặp gỡ người bạn kia chưa?”

“ Bạn nào?”

“Ông ta ở trọ chỗ này, tên đăng ký là Victor Sayles, có hỏi tôi chuyện ngài Telsen cùng bác sĩ, nói là bạn bè đã lâu không liên lạc của bác sĩ.”

Gerald cùng Kelly khẩn trương nhìn nhau, hỏi. “Ông ta bây giờ đang ở đâu?”

“Nói muốn đi thăm hỏi cậu.” Villa đáp xong, gật đầu chào một người đi đường, lại nói. “Người quản lý nghĩa trang mua hoa hồng, là muốn theo đuổi ai sao?”

Kelly tuy mới từ trong miệng Gerald nghe người quản lý nghĩa trang, nhưng y đối với người kia một chút hứng thú cũng không có, chỉ tùy ý liếc nhìn ngoài cửa sổ, có chút giật mình với diện mạo cùng tuổi tác của người quản lý nghĩa trang, nhưng đây cũng không phải chuyện liên quan đến y.

Angelo đương nhiên cách cửa sổ cũng thấy Gerald, nhưng chỉ thản nhiên mỉm cười, ngực ôm hoa hồng tươi mới mua từ cửa hàng bán hoa góc đường, nhưng những bông hoa này kém xa đóa hoa sinh động tươi mới trong vườn bà Daisy.

Gerald không nghĩ quá nhiều, y còn bị sự thật thấy mình đã tìm tới nơi này làm kinh hãi.

“Hắn tìm được các cậu, chẳng lẽ là hắn mang Myron đi?” Kelly cũng bất an, thậm chí bắt đầu cắn ngón tay, vẻ mặt còn tái nhợt hơn giấy.

“Nếu đã bắt được Myron, thầy ấy không nên tiếp tục ở lại nơi này, sẽ lập tức chuyển người đến Trung tâm nghiên cứu Alpha.” Gerald nháy mắt tỉnh táo lại. “Có lẽ là vì Âm Đế mà đến, việc cấp bách bây giờ là chuyển lực chú ý của thầy đi, trước khi thầy ấy tìm thấy Myron.”

“Làm thế nào?”

“Thầy đối với anh...”

“Hắn đối với tôi?”

Gerald vốn định nói ra thầy mình có tình cảm đặc biệt với huyết tộc mất lực trước mặt, nhưng lời đến bên miệng vẫn quyết định thu hồi, không hy vọng Kelly sẽ mượn điểm này làm ra chuyện bất lợi với thầy mình. Bất quá, lợi dụng mị hoặc trời sinh đặc thù huyết tộc, nhiều loạn Victor Sayles trước giờ lãnh tỉnh cũng có thể là một ý không tồi.

“Anh đến trước mặt thầy qua lại mấy cái đi, làm thầy không rõ ở nơi này rốt cuộc là Myron hay anh, tôi nhân cơ hội này đi thăm hỏi gia tộc Wagner trong vùng, tôi hoài nghi chủ nhà chứa chấp một con sói.”

Cho nên Kelly chạy đến biệt thự ôm cây đợi thỏ, lúc cách cửa sổ trông thấy Victor Sayles lén lén lút lút, liền cố ý ra ngoài diễn một màn kịch, che mắt bịt tai.

Y không phải kẻ ngốc, từ thái độ và biểu tình của Victor Sayles liền biết đối phương dao động, hơn nữa y cũng rất tự tin đối với sức quyến rũ bản thân, dù đối phương là Thần ngự Kỵ sĩ có thể chất miễn dịch cũng vậy.

Kết thúc trận đấu vô mồm với Victor trong vườn hoa, để đảm bảo, Kelly quay về nhà thay đồ đen theo dõi đối phương, y phải biết Victor rốt cuộc đến thị trấn Stoneham làm cái quỷ gì, nếu có liên quan tới việc Myron mất tích, y có thể chờ thời nghĩ cách cứu viện.

Còn Gerald, sau khi dẫn Kelly đến biệt thự liền rời khỏi, để tránh gặp thầy, Gerald vòng qua vòng lại lách tới lách lui trong đường cỏ ra khỏi thị trấn, lúc trời tối xuyên qua được đám cây dễ rậm rạp tới biệt thự đá xây cổ xưa.

Agatha nhìn thấy y, tim đập mạnh như gặp được cứu tinh, nhưng trước tiên vẫn hỏi Myron sao không cùng đến?

Gerald thấy cô vẻ mặt hoảng sợ, hắn là không thấy Myron, ngay sau đó nói. “Anh ta một mình ra tản bộ, đến bây giờ vẫn chưa trở về, cho nên tôi đi tìm người. Anh cô vẫn mạnh khỏe chứ? Tôi đến chỗ gần đây, sẵn tiện chào hỏi hai vị.”

“Đúng rồi, Abbott.” Agatha lại tỏ ra lo lắng. “Bác sĩ, có thể phiền anh xem tình hình của anh ấy không? Anh ấy nhốt mình trong phòng không ra, cũng không cho tôi đến thị trấn mời bác sĩ, tôi thật sự lo lắng...”

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Hôm qua, sau khi trở về từ bên ngoài, anh ấy cứ như vậy, trong phòng không cho bật đèn, cũng không cho bất cứ ai vào xem, cái gì cũng không ăn, tính tình nóng nảy...”

“Tôi đến xem...”

Để Agatha dẫn đường đến phòng Abbott, lại kiên trì bảo Agatha trở lại phòng khách, không cho cô theo vào.

Tiến vào phòng Abbott, bật đèn lên trước tiên, quả nhiên nghe gào lớn. “Tắt đèn! Ra ngoài!”

Gerald tìm thấy Abbott trên giường gỗ kiểu cũ, gã nằm sấp quay lưng về phía cửa, thân thể khô gầy cuộn thành một khối, như đã thú bị thương một mình chữa trị.

“Ngài Wagner, tôi là Gerald Winter, em anh rất lo cho tình trạng của anh, mời tôi tiến vào khám bệnh...”

“ Ra ngoài!” Không chút lưu tình lên tiếng đui người, sức thở to khỏe cùng thân thể gầy gò của gã đối lập nhau.

“ Tâm sự không? Ngài Wagner, tôi cho rằng anh có tâm sự.”

“Cút!”

“ Muốn tôi cút, được thôi.” Trầm giọng chất vấn. “Quý ngài người sói, Myron ở đâu?”

Abbott lúc này không hô quát lại, nhưng lưng cong lên, cổ họng tràn ra tiếng vang gừ gừ đáng sợ, tựa như một loại ra oai trước khi tấn công của dã thú.

“Cậu nói gì?”

“Tôi nói, quý ngài người sói, Myron ở đâu?”

Abbott rút cuộc nâng đầu nhìn y, đôi mắt trống rỗng không có bất cứ cảm xúc gì bên trong.

“... Uổng cho cậu tốt nghiệp y khoa, được khoa học chỉ dạy, lại có thể tin trên thế giới này có người sói.”

Gerald kéo ghế dựa bên cạnh tới, lấy tư thái thoải mái ngồi xuống.

“ Khoa học không nói có, là vì còn chưa tìm đủ chứng cứ, mà có vài thứ cũng sẽ không vì bị số đông phủ nhận mà mất đi chỗ đứng của họ.” Lấy tay chỉ người sói phía xa. “Vết máu trên mặt anh càng chứng minh anh từng đấu với anh ta, đó là vết vuốt Vampire.”

Abbott sờ sờ mặt mình, phía trên có bốn vết máu dài, nhìn có vẻ giống bị móng tay phụ nữ dã man cào rách hơn.

“Xin trở về, ngài Winter, tôi thân thể khó chịu, không thể tiếp tục tranh cãi lý trí với cậu.”

Gerald mặc kệ gã, tiếp tục nói. “Căn cứ vào ghi chép, ba trăm năm trước tổ tiên anh giao người sói thú hóa cho Kỵ sĩ đoàn chuyên truy bắt ma quỷ, người sói trước khi chết nguyện rửa nhà Wagner, theo kết quả cân nhắc của tôi sau này, hẳn là nguyện rửa con cháu Wagner cũng trở thành người sói, ném hết khổ sở hẳn từng chịu qua.”

“ Truyền thuyết rất thuận tai, nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, không có nghĩa là nhà Wagner tôi chắc chắn sẽ xuất hiện người sói.”

“ Không, đã xuất hiện, ở ba trăm năm sau.” Gerald vừa chú ý động tĩnh Abbott vừa giải thích. “Banshee trường kỳ trú ở nhà Wagner phát hiện, cho nên muốn báo cho thành viên nhà này.”

Abbott không nói một câu.

“ Banshee mà Agatha thấy lúc ấy, ngoại trừ dự báo cái chết của cha mẹ anh, còn muốn nhắc nhở cô ta, người sói sắp thức tỉnh... Đúng, chính là anh, ngài Abbott W Wagner, anh chính là người sói thú hóa bất hạnh gặp quả đấm lời nguyện, ở Đại học Birmingham còn có ghi chép về chuyện anh không kiềm được, đêm trăng tròn leo lên sân thượng trường, ném mấy thầy trò vào trong hồ nước...”

“ Đừng nói nữa!” Abbott kêu to.

Gerald còn chưa nói xong. “Cho nên anh nghỉ học, mượn danh trở về tiếp quản gia sản. Đêm trăng tròn là thời khắc anh khó ức chế dục vọng giết chóc nhất, nhưng anh còn lý trí, sẽ không tìm người thân xuống tay, gặp họa chính là Banshee tận tâm với công việc.”

“ Banshee nói gì với cậu?”

“ Không có, tự tôi phỏng đoán, mà anh chính là người sói thú hóa một tháng trước tấn công chúng tôi ngoài thị trấn, hơn nữa còn giết thị trưởng. Đêm đó, anh bị Myron yêu dấu của tôi đâm bị thương, cho đến khi chúng tôi tới đây làm khách, vết thương kia cũng còn chưa lành, anh lại gạt em gái nói là ngã xuống từ trên ngựa...”

“ Sao cậu biết?”

“ Vốn không chú ý, nhưng sau đó anh lại đặc biệt cẩn thận mời Myron tiến vào nhà, lúc ấy tôi liền đoán, anh có phải đã biết anh ta là Vampire? Vì Vampire không được chủ nhà mời, rất khó tiến vào trong nhà.”

“ Đó cũng có thể chỉ là lời mời thiện ý của chủ nhân, tôi tự nhận giáo dưỡng cũng không kém.”

“ Đúng, cho nên trước khi rời khỏi, tôi cố ý vỗ lưng anh, dựa vào xúc cảm xác nhận chỗ áo ghi lê anh quả thực có thương tích.”

“..... Thì sao? Có thương tích cũng không thể chứng minh tôi là người sói, còn giết thị trưởng.”

“Thêm nữa, buổi tối một ngày trước khi tử vong, thị trưởng có nói với tôi muốn tới nhà Wagner nói chuyện, bởi vì vào đêm trăng tròn chúng ta đánh nhau, ông ta nói thấy thứ gì đó quái dị, tôi đoán ông ta trông thấy anh...”

“Lão không có tới.”

“Ông ấy đương nhiên không có tới, vì ông ta hẹn anh ở di tích vòng đá gần đây.” Gerald cười lạnh. “Anh không biết ông ta có tình nhân sao, ông ta nói với tình nhân có thể vợ vét được một số tiền lớn. Trong thị trấn này, có thể cung cấp tiền tài cho ông ta, ngoại trừ nhà Wagner, còn có thể có ai?”

Abbott rốt cuộc có động tác mạnh. Thân thể gã kéo căng nửa quỳ nửa ngồi xổm, tựa như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị bật lên từ trên giường, tay Gerald nắm bao dài tinh xảo Kelly cho y, sẵn sàng ứng chiến.

Gerald tiếp tục nói. “Trên hiện trường án mạng ngày hôm sau, anh còn nhớ đã nói cái gì với Agatha không? Anh nói: nói lung tung sẽ khiến cho dân thị trấn sợ hãi, trên đời này không có Banshee, cũng không có người sói... Căn bản không có ai nhắc tới người sói, nhưng anh lại khẳng định như vậy, bởi vì anh biết đáp án thật sự.”

Abbott thấp giọng gầm gừ, xem ra thẹn quá hoá giận. “Cậu còn muốn biết cái gì?”

“ Angelo nói anh chạy tới tấn công Myron. Tại sao? Chúng tôi cũng không tính dồn ép anh...”

Cuồng dã cùng bức bối dần đan xen trên khuôn mặt hốc hác của Abbott, gã ma sát răng dày đặc nói. “Agatha, vì Agatha, Agatha không thể thích bất cứ kẻ nào, bất kể là người quản lý nghĩa trang hay Vampire kia của người. Không được, tuyệt đối không được!”

Lý do này thật sự làm Gerald khó hiểu, chẳng lẽ Abbott có chứng Sister complex (*) rất mạnh với em gái?

“Tại sao?”

“Gánh vác lời nguyên mà sống quá đau khổ, máu chịu nguyên rửa đến đời ta là được rồi, Agatha tuyệt đối không thể sinh con, không thể truyền xuống lời nguyên người sói!”

Gerald từ trong mắt Abbott, ngoại trừ thấy dã tính càng lúc càng nồng nặc, cũng có một loại bi thương không thể thay đổi vận mệnh, nhưng Gerald lúc này không thể thương hại gã.

“Tôi bất kể anh nghĩ thế nào, nhưng liên lụy tới Myron, dù vận mệnh của anh bi thảm, tôi cũng phải đứng ra đối đầu anh. Người sói thú hóa, giao Myron ra đây!”

Răng Abbott nháy mắt kéo dài thành răng nanh, mặt gã cũng vì cảm xúc bản năng nguyên thủy mà hung tợn, đầu cùng mặt thô thiển lúc này phát cuồng, thân thể bắt đầu phình to gấp đôi Gerald, áo ngủ trên người bởi vậy nứt rách, sát khí ngày thường ẩn nấp dưới da thịt toàn bộ phóng ra, trong mắt có lửa than đang bùng hực thiêu đốt.

Một trận hú dài phát ra từ cái miệng mở to, gã đánh tới.

Gerald sớm đã dự liệu cuối cùng chính là loại tình huống này, nhảy lên trở tay rút kiếm mới ra, kim loại phản xạ ánh đèn chiếu vào mắt người sói, mắt người sói bị ánh sáng làm đau đớn, phản xạ quay đầu đi, Gerald thừa cơ giờ kiếm chém vào chỗ hiểm người sói, người sói chính là đối tượng tốt nhất để dùng thử kiếm mới.

“Myron ở đâu?” Hét lớn.

Người sói trước khi bị mũi kiếm tiếp xúc, nhảy lên tủ gỗ bên tường, ba chân có vuốt nhọn ghim vào trong gỗ, một vuốt khác cào bắt theo động tác nhe răng trợn mắt của gã ở không trung.

“Hắn mạng lớn, trốn trong kết giới làm thành từ cỏ ô đầu! Người quản lý và các người đều không phải thứ tốt, tên đó còn gian trá hơn ma quỷ!”

“Người sau đó không gặp lại anh ta?” Gerald chậm chậm nhìn con mắt thiêu đốt như lửa than của người sói.

“Nếu có, ta sẽ rất vui vẻ ăn hắn vào trong bụng, làm hắn không thể mê hoặc Agatha nữa!”

Xem ra không giống như dọa người, Gerald khó hiểu. “Nếu không phải, Myron sẽ ở đâu?”

“Ta không quan tâm, ta trước hết phải giết người, ta không thể để người đi ba hoa khắp nơi nói nhà Wagner có người sói, danh dự nhà Wagner không thể bị phá hư!”

Người sói ác độc muốn cắn chết Gerald, cánh tay lông mao dùng lực mạnh muốn bóp cổ đối phương, Gerald bị công kích thô bạo này làm cho hốt hoảng lẫn hướng xuống, vuốt to của người sói tiếp tục cào bắt về trước, Gerald đột nhiên bật lên, mũi kiếm kim loại rạch qua thân thể lồm chồm.

Vô số hạt máu phun ra bắn tung tóe lên vách tường cổ xưa, đòn tấn công đủ để cắt gân chặt cốt cũng chỉ tạo thành tổn thương da thịt trên người người sói. Gerald âm thầm kêu khổ, y từ trong mắt người sói thú hóa thấy được sự điên cuồng càng nhiều hơn mấy phần so với lúc trăng tròn lần trước, tính sói đang dần bao trùm nhân tính Abbott.

Nếu hiện tại không giải quyết người sói, chờ thời gian tăng dần, tính sói chung quy sẽ chiếm lĩnh thân thể kia, đến lúc đó gã sẽ chỉ là một quái vật khát máu, làm càng nhiều người chết hơn. Gerald âm thầm tính toán xác suất thành công giết người sói, không cao, nhưng bản tính kỵ sĩ làm hại, y vẫn muốn thử xem sao.

Người sói lúc này lại lớn tiếng tru lên. “Người không giết ta được, người không giết ta được!”

Thân thể gã lại to ra mấy phần, lần thứ hai biến hình làm gã không giống người nữa, mà hoàn toàn là một con quái vật đối thịt, coi Gerald là món ăn kế tiếp của mình.

Táp tới cổ Gerald, Gerald chặn răng nanh, mũi kiếm cùng răng nhọn ma sát ra tia lửa, chấn đến cổ tay kỵ sĩ phát đau, lui ra sau mấy bước, tháo mở lực đánh tới của quái vật, ngực lại mơ hồ đau âm ỉ, đây chứng tỏ ngay cả nội tạng cũng chịu thương tổn.

Người sói đương nhiên biết mình chiếm thế thượng phong, giương nanh múa vuốt tấn công mãnh liệt, Gerald đỡ trái hờ phải, đột ngột từ cạnh cửa truyền đến tiếng phụ nữ hét chói tai thê lương, pha lẫn hoảng sợ cùng tuyệt vọng, đó là Agatha.

“AHHHHH!”

Cô từ trong phòng khách nghe thấy sói gầm, rất lo lắng, cùng hầu gái đến nhìn trộm xem chuyện gì xảy ra, vừa đến cạnh cửa liền thấy Gerald chiến đấu cùng quái vật đáng sợ, kinh hãi trước nay chưa từng có làm cô thắm thiết kêu lên.

Người sói vừa ném được niềm vui chiến đấu liền bị cắt ngang, khá khó chịu, lửa giận dấy lên trong con mắt cuồng dã, chuyển qua muốn đến giết Agatha, Gerald vùng kiếm chém, chắn lấy đường gã.

“Không nhận ra sao? Cô ấy là em gái Agatha của người!” Gerald hét to.

Người sói hình như nổi lên phản ứng với cái tên Agatha, một chút nhân tính còn sót lại làm gã ngậy ra, bỗng nhiên điên cuồng hét lên, như tiếng khóc.

Tiếng loảng xoảng lạnh lạnh nổ ra, thủy tinh vỡ rơi khắp trong ngoài, người sói từ cửa sổ duy nhất của phòng chui vào mảnh đen được đan thành từ cây dẻ. Phía xa chim kêu không dứt, ngay cả chúng cũng cảm nhận được hơi thở ác độc lúc ác ma chạy trốn.

Gerald đuổi tới bên cửa sổ, đột nhiên phát giác không hay, đêm nay là trăng tròn, khó trách người sói thú hóa hung bạo như thế. Đang muốn nhảy ra cửa sổ truy đuổi, đầu bếp phía sau hoảng loạn gọi y lại.

“Bác sĩ, xin thương xót, tiểu thư ngất xỉu...”

Ngất xỉu không chỉ là Agatha, còn có hầu gái, hai người bọn họ đều tận mắt thấy quái vật trong đêm đen, đầu bếp là sau đó mới đến, không trực tiếp thấy người sói, mặc dù không yên lòng với tiếng sói kêu, nhưng vẫn rất bình tĩnh.

Gerald không dám nán lại đây quá lâu, chỉ có thể thô lỗ đánh tỉnh Agatha, chờ tới khi cô từ từ hoàn hồn tỉnh lại, câu đầu tiên nói chính là hỏi về người sói.

“Ôi! Thượng đế ơi, quái thú đáng sợ kia làm sao tới? Abbott đâu? Chẳng lẽ anh ấy...”

Gerald đề bả vai cô lại, lực tay nặng khơi dậy tác dụng trấn an, Agatha ngưng hỏi, nhưng sợ hãi vẫn cứ quanh quẩn trong mắt.

Gerald trầm giọng dặn dò. “Làm theo lời tôi, tiểu thư Wagner. Mang mọi người nhà Wagner đến nhà trọ Tiên Cá thị trấn tìm vị Victor Sayles, nói với ông ta người sói thú hóa xuất hiện, bảo ông ấy cảnh giác, các cô cũng đến quán trọ ở mấy ngày, cho đến khi người sói chết.”

“Người sói... Bác sĩ, thật sự có người sói? Ôi không, Abbott bị nguy hiểm sao?” Agatha khẩn trương lên.

“Có người sói, nhưng đừng nói ra ngoài, tránh làm dân thị trấn hoang mang. Tiểu thư Wagner, sau này tôi sẽ giải thích mọi thứ với cô, bao gồm cả anh cô...” Liếc ngoài cửa sổ, quay đầu lại nói. “Mau đi đi, trước khi hấn trở lại.”

Agatha cùng hầu gái chân cơ hồ cũng tê liệt, chỉ có thể để đầu bếp và người hầu dúi, lại mang theo người thân già mất mớ tai diếc hoảng loạn rời khỏi nhà, gió thổi cỏ lay dọc đường đi cũng làm cho bọn họ nghĩ lầm là người sói đuổi tới, lấy tâm tình sợ hãi như vậy xông vào nhà trọ Tiên Cá, trong ánh nhìn chăm chăm kinh ngạc của dân thị trấn và du khách đang dùng bữa tối, Agatha chỉ đích danh muốn tìm Victor Sayles.

“Không may rồi, ngài Sayles vội vã đi ra ngoài, không nói khi nào trở về.” Villa lo lắng nhìn Agatha. “Các vị khách thân ái, sắc mặt các vị quá kém, xảy ra chuyện gì? Trước tiên ngồi xuống uống chút rượu đỏ ổn định cảm xúc.”

Agatha bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi trong nhà trọ Tiên Cá cùng các người hầu vừa vội vàng ra khỏi nhà, chờ Victor trở về.

Một giờ trước khi đám người Agatha đến nhà trọ Tiên Cá, Victor đang dùng bữa tối trong tiệm, hấn cố ý chọn vị trí ngồi dựa vào cửa sổ, vì trên nóc nhà phố đối diện, có ác ma mắt lục tóc bạc đang lặng lẽ rình mò.

Huyết tộc trời sinh đi đứng nhẹ nhàng như ma, là kẻ theo dõi tốt nhất, nhưng nếu đối tượng theo dõi là kỵ sĩ đứng đầu Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, có cao siêu tới đâu cũng sẽ lộ ra dấu vết.

Victor làm bộ không hay không biết, lúc cắn nhai cá tuyết nướng phết húng quế thơm hương, lại cảm thấy lòng tràn đầy vui vẻ, dù sao mình ở trong chỗ ấm áp có ánh đèn ăn ngon ăn ngấu, hậu duệ quý tộc Kelly Telsen đáng thương lại phải ở trên nóc nhà cao lạnh chịu đựng cô độc cùng gió rét.

Để chúc mừng thắng lợi bất thành văn này, Victor thậm chí tính hủy bỏ lệnh cấm rượu tự đặt, ném một ly rượu Ale đặc sản vùng này mà bà chủ Villa đặc biệt giới thiệu.

Lúc đang chờ đưa rượu lên, hấn lại lấy sổ tay tùy thân ra muốn ghi chép, một sợi lông vũ nhẹ nhàng rơi ra, hấn bắt lấy, bắt giác lâm vào trầm tư.

Chiếc lông vũ kỳ dị hấn nhặt được trong phòng Angelo tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết, hấn chưa từng thấy loài chim nào có lông vũ như vậy. Đương nhiên, chim trên thế giới có hơn chín ngàn loại, hấn không thể thấy hết toàn bộ, cho nên không dám phỏng đoán chiếc lông vũ này không thuộc về giống chim.

Dù trong phòng khách Angelo có nuôi một con chim trắng bị thương, nhưng cái lông vũ này hấn là thuộc về thứ càng thần thánh hơn, có lẽ là huyền thú, hoặc là giống loài thiên giới, hoặc có lẽ...

Chẳng lẽ chính là.... Thiên sứ, hoặc là sinh vật bán huyết tộc bán thiên sứ.

Đoán ra đáp án, Victor cười lên, xem ra cần phải lập tức thăm hỏi Angelo, A.W.W., người canh giữ Âm Đế.

Để không cho ác ma mất lục tóc bạc làm hỏng chuyện, Victor hỏi bà chủ hướng ra cửa sau nhà trọ Tiên Cá, lấy cách thức không dấu vết rời khỏi, nương theo bóng tối nhà cửa cùng cây cối che chắn, cẩn thận lách qua nhà thờ cuối đường, chuyển vào nghĩa trang ào ào gió lạnh.

“Chào buổi tối.” Nói với Angelo đến mở cửa. “Tôi nghỉ ngơi vẫn chưa ngủ, có chút thắc mắc đến xin chỉ bảo.”

Về mặt Angelo không thân thiện giống như ban ngày, cau mày. “Muốn hỏi gì?”

“Không mời tôi vào ngồi?”

Angelo chần chờ một lát, tiếp theo nói. “Mời vào.”

Victor lại tiến vào phòng khách, tình trạng nơi này không khác với ban ngày bao nhiêu, chỉ có một bất đồng nho nhỏ, chỗ bất đồng là thêm một bó hoa hồng đỏ trang trí bên trong căn phòng u ám.

“Nói chung, nếu nam giới đặt hoa hồng trong bình hoa nhà mình, đều là để đón tiếp người đẹp tới chơi.” Victor lễ độ hỏi. “Tôi quý rầy cuộc hẹn của ngài?”

“Đúng, tôi có hẹn với quý cô.” Angelo cười âm hiểm, chỉ chỉ bên ngoài. “Cho phép tôi giới thiệu với ngài tiểu thư Emily, chết vì dịch hạch thế kỷ mười bảy, là linh hồn cổ xưa nhất thị trấn này, cô ấy chưa kết hôn liền chết đi, cho nên thường quần lấy tôi muốn tôi chuẩn bị hoa tươi đóng vai người yêu cô ấy, dưới đèn trăng uống trà tâm sự...”

“Tôi chỉ muốn hỏi một vấn đề, nếu ngài có thể cho tôi câu trả lời hợp lý, tiệc trà xã giao của tiểu thư Emily có thể tiếp tục.”

Bên ngoài gió lạnh cuốn loạn xạ, lá cây trong nghĩa trang từ đỉnh cây xoay tít rơi xuống, Angelo giơ tay để bên vành tai chuyên tâm lắng nghe, một hồi lâu mới nói. “Emily không thích ngài.”

“Đó thật sự đáng tiếc!” Victor cũng không biết Angelo làm cái quỷ gì, nhưng hắn đã thấy nhiều quái nhân, cũng không kém người này.

Angelo tiện tay kéo ghế dựa mời hắn ngồi, trà cũng lười pha, nói. “Có thắc mắc gì xin mời hỏi, để quý cô chờ đợi thì không lịch sự.”

Victor lấy lông vũ ra vẩy vẩy trước mặt chủ nhà, nói. “Tôi hôm nay nhặt được chiến lợi phẩm này ở đây, xem ra ngài có chứa chấp thiên sứ.”

Sắc mặt không thay đổi, Angelo tùy tiện liếc chiếc lông vũ kia, đáp. “Nơi này đương nhiên sẽ có lông vũ, xem đi, chỗ tôi có nuôi một con chim nhỏ.”

“Đây không phải lông chim bình thường, mà thuộc về vật chủng thiên giới, nơi này có thiên sứ. Jean Telsen Kỵ sĩ đoàn truy nã gần đây, chính là con lai của thiên sứ và huyết tộc, có người tận mắt thấy hắn biến hóa bay lên.”

“Ngài Kỵ sĩ tổng quản, tôi cho rằng người của Thần ngự Kỵ sĩ đoàn càng lúc càng không biết lịch sự, thậm chí nổi lên tính trộm cắp, lấy đi đồ vật chỗ tôi cũng không cho hay biết, tổn hại danh dự kỵ sĩ.”

Victor không lãng phí thời gian biện luận với y, mặt sầm xuống trực tiếp yêu cầu. “Để tôi kiểm tra phòng của ngài, nếu nghi vấn chưa được làm rõ, tôi tuyệt đối không rời khỏi nơi này.”

“Dù ép buộc cũng phải xem?”

“Đúng!”

Angelo thở dài, tự nhiên mở cửa thông đến phòng y ra. “Mời vào.”

Thấy y thẳng thắn như vậy, Victor có lẽ cũng đoán được mình sẽ thấy cái gì. Tiến vào, phòng trống trơn, nhưng trên giường chần nệm hỗn loạn, đương nhiên có người từng nằm, dra giường đã lạnh, chắc chắn người nọ đã rời khỏi một khoảng thời gian, hoặc chính là Angelo quen thói xấu, buổi sáng thức dậy không xếp chăn mền.

Angelo nhún nhún vai, nói. “Hy vọng bên trong hỗn loạn sẽ không ảnh hưởng tới cảm nhận của ngài với tôi, tôi từ nhỏ đến lớn cũng chưa học qua xếp chẵn mền.”

Victor rời khỏi phòng, trực tiếp đi đến bên cửa nhà nói. “Quấy rầy.”

“Không tiễn.”

Xuyên qua bên cạnh một bia mộ nghiêng sứt mẻ trong nghĩa trang, tiếng gió quỷ dị cuộn quanh Victor, như có ai ghé vào tai hắn thì thảo lẩm bẩm, sau đó hắn nhìn thấy trên bia mộ viết: Nơi này chôn cất trinh nữ Emily thuần khiết, nàng mang giấc ngủ vĩnh hằng vào trong lòng Chúa.

Hắn đột ngột nhớ tới một chuyện: thiên sứ trời sinh có xảo ngôn thuật, có thể giao tiếp với sinh vật có ngôn ngữ, mà trong này bao gồm cả hồn ma.

Tim động một cái, quay đầu nhìn lại, Angelo còn đứng ở cạnh cửa, ánh trăng thấu qua mắt kính y, chiếu vào trong con ngươi xanh lam của y, đó là màu sắc lấy từ bầu trời, tóc vàng mềm mại đong đưa theo gió đêm, là mặt biển nhấp nhô của trời chiều, người này thật sự đẹp không thể tưởng tượng.

Danh hiệu của y là A.W.W., đây không phải rõ ràng chỉ ra...

Victor cảm thấy mình đã hiểu ra cái gì đó, có xúc động muốn quay lại hỏi rõ, đột ngột, mấy tiếng súng vang lên gần đó, chim đêm tán loạn hướng lên trời, lúc lướt qua ánh trăng cắt ra hình ảnh kinh hoàng, ám chỉ có chuyện không bình thường xảy ra.

Hình ảnh đội tuần tra mang theo súng ống tìm kiếm người sói chợt lóe lên rồi biến mất trong đầu, chẳng lẽ người sói thú hóa xuất hiện? Có thể, đêm nay là trăng tròn, là thời khắc người sói điên cuồng nhất, đội viên đội tuần tra tuyệt đối không phải đối thủ của người sói.

Từ trong túi gậy golf rút ra trường kiếm quen dùng, chạy như điên đến hướng súng vang, hắn là kỵ sĩ, đánh giết ma quỷ là thiên chức.

(*) Sister complex: việc anh (em) trai yêu thương bảo vệ và có tính chiếm hữu em (chị) gái quá mức bình thường.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Kelly vốn theo dõi ở đường đối diện, thấy Victor rời khỏi chỗ ăn, cho rằng là trở lên lầu nghỉ ngơi. Vì biết phòng Victor ở đâu, y lại kiên nhẫn chờ đợi, năm phút đồng hồ, phát hiện phía trên quán trọ không có bất cứ một căn phòng nào sáng đèn, không khỏi nghi ngờ.

Xem ra người không trở lên lầu, chẳng lẽ trốn rồi? Mà trốn là vì biết có người rình, cho nên che giấu vết tích, muốn đi xử lý chuyện không muốn để người khác biết?

Cho nên...

Thanh niên huyết tộc hiện lên nụ cười mỉa hoặc đặc thù. Muốn cắt đuôi ta cũng không dễ đâu, Victor Sayles, trên đời này có rất nhiều người đã không có bề ngoài xinh đẹp, nội tâm lại còn thối nát, nhưng Kelly Telsen không phải một trong số đó.

Hơi cân nhắc một chút, trước lui lên mái nhà quán trọ Tiên Cá trông ngóng, nhìn thấy cuối đường phía xa có mèo hoang bị kinh động tán loạn, ngay sau đó phán đoán Victor đi về phía nhà thờ cuối phố, y lập tức phóng trên nóc nhà, ham muốn đuổi bắt con mồi rục rịch.

Y trời sinh phản cảm với nhà thờ, cuối cùng nhảy lên thánh giá trắng lớn phía trên cổng chính nhà thờ, biểu tượng thần thánh khiến lòng người tôn kính bị ác ý giẫm dưới chân, ở điểm cao như vậy, y có thể nhìn thấy rõ ràng đồng bằng rừng núi quanh đây.

Đương nhiên, bao gồm nghĩa trang phía sau nhà thờ.

Nhìn thấy Victor nói chuyện với ai đó trong nhà của người quản lý nghĩa trang, y nhớ tới chuyện Gerald đã đề cập, nhìn không được hoài nghi quan hệ của Victor cùng người quản lý, hay là Myron mất tích là do hai người này liên thủ làm? Đang muốn xuống nghe lén, đột ngột lại bị cảm giác khác thường nào đó khuấy động, ngay sau đó nhìn về phía ngược lại.

Trong chủng tộc ma quỷ, Vampire sở trường rình rập, lắng nghe cùng leo trèo bí mật, y dựa vào nhánh cây lay động, tiếng gió khác giống, tiếng sâu chim khác biệt, tiếng người nói chuyện và tiếng bước chân dưới màn đêm, có thể phán đoán gần đó xuất hiện sự vật kỳ quái loại nào. Y nhận định có quái vật cỡ lớn ẩn nấp gần đây, nhưng rốt cuộc là cái gì?

Mở ra cảm quan cực đại, phát hiện chính giữa rừng có điểm sáng, phản xạ ánh trắng như gương hay kim loại màu nhạt, y nheo mắt nhìn kỹ, đó hình như là một con chim to, có cánh, nhưng có chim lớn như vậy sao? Hay là người...

Kinh hãi, từ nóc nhà thờ nhảy xuống lao nhanh, Vampire hành động vốn vô cùng mau lẹ, không bao lâu sau liền tìm thấy người y mong đợi trong rừng.

“Em hai ngày nay quỷ tha ma bắt đi đâu vậy?” Vừa tiếc thương vừa tức giận gầm lên, lại lập tức thay đổi sắc mặt. “Chân sao thế? Có cánh sao không bay?”

Chống gậy gỗ, lại nhờ vào cánh mọc ra một nửa giảm bớt gánh nặng chân đau để đi, người này đúng là Myron, hẳn mặc dù có cánh trợ giúp, nhưng vì vết thương ở chân vẫn rất nặng, mỗi động tác đều động đến chỗ đau, đành phải từng bước một chậm rãi đi, lúc này nhìn thấy anh trai lâu ngày không gặp, cảm xúc căng thẳng đột ngột tìm được lý do buông lỏng, cả người cũng an tâm.

“Kelly!” Vút bỏ gậy gỗ trong tay, ôm lấy ông anh nhào tới gọi. “Em lên ra khỏi nghĩa trang... Lại sợ gặp phải heo Kỳ sĩ tổng quản, cho nên muốn tránh đường...”

“Nghĩa trang? Người quản lý nghĩa trang quả nhiên là kẻ địch?” Kelly bắt lấy Myron lớn tiếng hỏi. “Hắn làm gì em?”

“Hắn chính là A.W.W., nhưng không giao em cho heo tổng quản, rất kỳ quái...”

Myron giải thích, không dám nói hẳn hoài nghi Angelo động tay động chân trong thuốc trị thương, nếu không, với thể chất Vampire của hắn, sao vết thương chân đến bây giờ vẫn chưa lành? Đây cũng là nguyên nhân chính làm hắn quyết định rời khỏi nhân lúc Angelo ra ngoài, nhưng nếu nói ra, hẳn sợ Kelly sẽ lập tức đi tìm người tính sổ.

Hắn không hy vọng Angelo bị tổn thương, chung quy cảm thấy y không có ác ý, điểm ấy có thể thấy được từ chuyện y che giấu mình không cho Victor Sayles phát hiện.

“Quên đi, việc này tối nay nói sau, anh mang em trở về trước, em bị thương rất nghiêm trọng.”

“Gerald đâu?”

“Cậu ta đi đánh thẳng hang sói, vì vẫn không tìm thấy em, sợ em bị người sói bắt đi.”

Kelly mặc dù nhìn có vẻ mảnh khảnh, nhưng y thuộc về chủng tộc ma quỷ, muốn dẫn em trai rời khỏi cũng không phải việc khó, cúi người ra hiệu cho em trai nằm sấp lên lưng, đột ngột gió tanh đánh tới lay động cành lá, y ngẩng đầu, kinh hãi thấy quái vật mắt đỏ cực đại có lông mao lấy tư thái chạy kiểu chó lao tới.

“Thứ chết tiệt đó là gì?”

Kelly chưa từng thấy qua quái vật như vậy, hình thể to hơn y mấy lần, lông mao màu xám đen rất dày xoắn bện toàn thân, vẻ ngoài hung ác xấu xí, răng nhọn đầy miệng phát ra ánh sáng, ám chỉ tính hủy hoại còn mạnh hơn dao sắt.

“Là hắn!” Myron kinh hãi. “Người sói thú hóa!”

Tiếng gầm giận dữ bắn ra từ cổ họng căng nứt, không khí cũng như muốn bị xé rách, người sói toàn thân giật giật, ngưng tụ sức mạnh toàn thân, muốn thôn tính hai Vampire tóc bạc xinh đẹp trước mắt vào bụng, vì trong trí nhớ còn sót lại của gã, vẫn bảo tồn ấn tượng giết chết người tóc bạc, cho nên vừa thấy họ, chỉ muốn giết thật nhanh.

Kelly lấy súng ngắn tự động ra, bắn pằng pằng pằng về phía ngực người sói, tiếng súng đinh tai nhức óc vang vọng phía chân trời. Người sói lui về phía sau mấy bước, lông mao trước ngực bốc khói vì trúng đạn, mùi khét nhật tràn ngập, gã căng người, đạn văng ra từ chỗ da hơi lõm, chỗ đó lưu lại một vết tròn cháy sém.

Hai anh em nhà Telsen kinh hoàng nhìn nhau, người sói không sợ đạn!

Kelly cắn răng tiếp tục bắn, lần này lấy mắt người sói làm mục tiêu, pằng pằng pằng một hơi dùng hết tất cả đạn trong băng đạn, ngoại trừ viên đầu tiên trúng giữa trán, đạn còn lại đều bị người sói lấy tay ngăn cản. Đau đớn đạn tạo thành làm người sói vô cùng cảm phẫn, rống giận kêu to chộp tới cổ họng Kelly.

Kelly trước khi cổ bị cắt liền công Myron lui ra sau, đó là một cách thức lui ra phía sau quý dị, đầu gối không cong bật thẳng ra sau, như có ai buộc dây thừng trên người họ đột ngột kéo ra sau. Rời khỏi phạm vi tấn công, Kelly xoay người chạy gấp.

“Tôi nghĩa trang, chỗ đó có kết giới cỏ ô đầu!” Myron hỗn loạn nhắc nhở.

Kelly nhìn chuẩn phương hướng chạy, nhưng người sói hình thể to lớn mỗi bước đều hơn mười thước Anh, đủ để sánh ngang với Vampire lướt như ma, tiếng gầm uy hiếp như xa như gần, hai người trước sau vẫn không thoát được người sói truy đuổi, cuối cùng bị bóng đen hung tợn của người sói bao trùm.

Người sói nhảy vọt, ngay lúc vuốt nhọn sắp bắt được hai người, bên cạnh lao thẳng tới một người, mũi kiếm chém vào lòng bàn tay người sói, tia lửa bắn ra. Một kiếm này tuy không chém đứt móng vuốt sói, nhưng người sói lại vì đau nhức mà thu hồi chân trước, chuyển qua gào thét điên cuồng với kiếm sĩ.

Kelly và Myron xem như thoát trong đường tơ kẽ tóc, lại chạy mấy bước về trước mới dừng lại quay đầu nhìn xem là ai cứu họ.

“Sao lại là người!” Kelly chật vật hô to kinh ngạc, lại có thể là Victor Sayles y chán ghét nhất.

Victor không rảnh hàn huyên với Vampire bị hấn phân loại vào vùng ác, toàn bộ tinh thần đều đặt trên người người sói thú hóa, thể với danh Chúa, người sói thú hóa này to lớn hung ác hơn tất cả người sói thú hóa hấn từng thấy qua, con mắt màu đỏ chứng minh nhân tính trong đó đã mất đi, đây là một con ác ma biến hình hoàn toàn.

Nếu không tiêu diệt lúc này, sợ rằng dân thị trấn gần đây sẽ rơi vào tay quỷ, nhưng bây giờ hấn cũng không kịp yêu cầu Kỵ sĩ đoàn phái người đến trợ giúp, chỉ có thể một mình chiến đấu anh dũng.

Người sói lúc này coi Victor thành kẻ địch số một, gã chỉ muốn giết chóc nên không chút sợ hãi tử vong, đối mặt thân kiếm chém ngang cũng không tránh không đỡ, trực tiếp lấy da lông rất dày tiếp nhận. Lúc mũi kiếm kẹt trong da dày, gã thừa cơ bắt lấy Victor quăng ra phía ngoài, Victor ngã thẳm xuống đất, cảm chịu chấn động làm trong miệng hấn đầy máu tươi.

Victor kinh nghiệm đối chiến phong phú biết lần tấn công này còn chưa kết thúc, cho nên sau khi vừa tiếp xúc với mặt đất, lập tức lấy tay chống thân thể lăn ra bên cạnh mấy thước Anh! Cát bụi bay lên, một đám của người sói làm chỗ Victor rơi xuống ban nãy thêm một hố nhỏ.

Victor phun máu trong miệng ra, đầu choáng mắt hoa, lại có giác ngộ sẽ chết ở đây, cũng không sao, thân là Thần ngự Kỵ sĩ, hấn đã sống quá lâu, chỉ tiếc...

Bất tri bất giác, hấn quay đầu lại nhìn Kelly Telsen cũng chật vật ngồi thở gần đó.

“Cẩn thận!” Kelly đột ngột mở to mắt hét lên.

Victor xoay người gỡ kiếm đỡ, lần này người sói bắt được thân kiếm hấn, triển khai đánh giằng co cùng địch thủ.

Kelly thả Myron đến chỗ xa hơn một chút, nói. “Anh đến hỗ trợ.”

Con người xanh lục nháy mắt bị màu mực tử vong nhiễm đen, ngay cả tròng trắng mắt cũng không may mắn thoát khỏi, móng tay tao nhã nháy mắt dài ra, đó là vũ khí sắc nhọn có thể sánh với kim loại. Sau khi biến hóa thành Vampire hoàn toàn, y gia nhập chiến cuộc phía trước, vuốt nhọn đồng loạt vung ra, từ bên cạnh đâm vào cánh tay bắt kiếm của người sói.

Da cứng trường kiếm chém không đứt, đạn bắn xuyên không thủng, lại đánh không lại móng tay nhảy mắt tập trung áp lực phá vào, cổ họng người sói vang khè khè, thả kiếm Victor ra, một tay kia bắt lấy móng tay Kelly kéo ra, đập bay người.

Victor vì phản lực cũng ngã ra bên cạnh, đụng vào Kelly.

“Tại sao không thừa cơ chạy ra xa?” Hấn trách giận.

“Người cứu chúng ta một lần, ta cũng phải cứu người một lần, huyết tộc cao quý không nợ ân tình kỳ sĩ heo.” Kelly thở hổn hển mĩa mai lại.

Myron gần đó muốn kêu hai người dừng lãng phí thời gian nói chuyện, việc cấp bách là phải trốn, phải giết người sói, đang muốn mở miệng, bụi thấp phía sau vang lên một tiếng xoạt, có người từ sau chạy tới, hấn hoảng sợ, quay đầu lại nhìn, lại là Gerald.

“Cậu...”

“Tôi đang muốn đến nghĩa trang cứu anh, anh làm sao chạy ra được?”

“Sao biết tôi ở đó?”

“Hoa hồng, tôi nhớ Angelo ôm một bó hồng đỏ to. Là anh đối bụng, yêu cầu anh ta mua đúng không?”

“Không có, tôi không yêu cầu anh ta mua.” Myron lúc này mới biết được Angelo đi ra là vì chuyện gì, lại là sợ mình đối bụng. Nói đi thì phải nói lại, Angelo tại sao biết mình thích ăn hoa hồng hơn Vampire bình thường?

“Tôi nghe thấy tiếng súng vọng vàng đến...” Gerald nhìn tình hình chiến đấu của người sói cùng hai người khác, lại nhìn Myron bị thương, lo lắng hỏi. “Chân bị thương có chuyển biến xấu không?”

Myron thu hồi suy đoán với Angelo, lắc đầu, hấn hai ngày nay chính là ngày đêm mong nhớ người này, từ chỗ nghĩa trang đi ra, cũng là hy vọng có thể sớm một ngày trở lại bên cạnh y, hiện giờ nhìn thấy người, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, chỉ ngồi dưới đất vươn tay về phía y, như đứa trẻ ủy khuất, gấp gáp cầu xin ôm ấp an ủi từ vòng tay ấm áp.

Gerald quỳ xuống ôm hấn vào trong ngực, lúc này hận người bị thương không thể là mình, trong lòng vừa khó chịu vừa áy náy, nhưng Myron hoàn toàn không nghĩ quá nhiều, hấn ngửa đầu hôn lên Gerald, muốn mượn cái này khẳng định người này thật sự đã đến bên cạnh.

Gerald vốn muốn lập tức gia nhập chiến cuộc, nhìn ra được thầy liên thủ cùng Kelly cũng không phải đối thủ của người sói hung mãnh, nhưng môi người yêu là chất độc chí mệnh, y lập tức liên choáng váng.

Cho nên, xin Chúa cho phép y tạm thời trầm luân, đứng, cũng chỉ trầm luân một chỗ, trước để y nếm thử hương ngọt bông hồng này, như chiến binh trước lúc xuất chinh, nhất định phải uống một ngụm rượu thần trước hết, cầu lấy được lời chúc cùng vận may của nữ thần.

Hôn một cái, cắn một cái, lại một cái, dừng không được...

“Gerald! Kỳ sĩ heo chết tiệt này! Qua giúp coi!” Kelly hổn hển kêu, bả vai y vừa bị móng vuốt người sói cào qua, máu nhuộm dần trên áo sơ mi tơ lụa của tiệm quần áo cao cấp trên đại lộ Montaigne ở Paris (1).

“Mau đi!” Myron đẩy người ra, gấp gáp kêu, hấn kỳ thực chỉ muốn hôn nhẹ một cái là được, đều là Gerald không nỡ thả người, hại Kelly bị thương.

Gerald rút kiếm chạy về phía chiến trận, Victor vừa thấy y đến gia nhập, mừng rỡ, học trò mình tự tay huấn luyện mạnh đến bao nhiêu Victor biết rõ, cái này không khác gì hổ thêm đôi cánh, hai thanh thần kiếm hơn nữa có Vampire mơ hồ tập kích bất ngờ, cuối cùng có thể tạm thời duy trì cân bằng với người sói thú hóa.

Cũng chỉ là tạm thời, vì bản tính hung tàn của người sói từng bước bị khơi ra trong chiến đấu, cuồng bạo nhổ một gốc cây thấp vung loạn, mặt đất cơ hồ muốn bị thể tấn công uy mãnh của gã扯 đứt ra.

Myron không ngừng lo lắng, hận mình bị thương chẳng những không giúp được gì, không khéo còn có thể liên lụy mọi người, đang lâm vào trong cảm xúc hối hận, đột ngột cây cối phía sau lại xoạt một tiếng tách ra thêm lần nữa, hấn khẩn trương quay đầu lại, lúc này ngay cả Angelo cũng xuất hiện.

Angelo cũng sớm nghe được tiếng súng, nhưng y đi lại chậm hơn Victor, cho nên bây giờ mới đuổi tới.

Nhanh chóng quét qua chiến trường hỗn loạn, ánh mắt trở lại trên người Myron, y bất đắc dĩ nói. “Cậu lại trốn đến nơi đây.... Tại sao phải trốn? Tôi sẽ không làm hại cậu, tôi yêu cậu nhiều hơn cậu biết...”

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này! Anh có súng không? Đưa tôi, tôi phải bắn chết con sói kia!” Myron thét.

“Các cậu không giết được con sói kia đâu... Hắn đã là thể hoàn thành, không sợ độc tố cùng ma thuật, lực hồi phục còn cao hơn Vampire mấy lần... Không, tôi mang cậu chạy trốn, cậu không thể chết được...”

Myron đỏ mắt hất cánh tay muốn đến ôm hắn, nổi giận dùng dưng nói. “Anh trai và người yêu tôi đang đánh cùng người sói, tôi không chạy, tôi chết cũng phải ở cùng họ.”

Angelo trầm lặng lại, trong mắt có u ám khó nói bằng lời, gào diên thét loạn từ trận chiến cùng gió xoáy đầy lên bên cạnh đường như cũng không ảnh hưởng đến y, y lâm vào trong cảm xúc bản thân.

Tức khắc, y hồi hồn về, nói. “Chờ tôi!”

Vội vàng trở về hướng nghĩa trang, Myron suy đoán y hẳn là trở về tìm vũ khí, tốt nhất là súng ống, kỹ năng bắn súng của hắn cũng không kém hơn Kelly, nhưng trong nhà người bình thường sao có thể chuẩn bị sẵn súng ống? Hồi tưởng tình trạng chỗ Angelo ở, y có thể mang đến công cụ cắt sửa bãi cỏ hay gậy gộc gì cũng đã tốt lắm rồi.

Angelo dùng hết toàn lực chạy băng băng, tuy một trăm năm qua y đã quen sử dụng hai chân, nhưng vẫn không nhanh bằng ngày trước, y biết lời Myron ban nãy cũng không phải do quá tức giận mà buột miệng, nếu Vampire tốc bạc mắt lục hay Gerald xui xẻo bị sói nuốt, đứa trẻ đó chắc chắn sẽ đi theo.

Cái tính cố chấp này rốt cuộc giống ai đây? Y biết hiện tại căn bản không có thời gian bận tâm những thứ đó, y từ đáy lòng yêu thương đứa trẻ Myron Telsen kia, vì cứu nó, y hạ quyết tâm phải mở cánh cửa cấm kỵ đó ra.

Xông vào ngôi nhà đã ở ba năm, xách ***g chim sắt lên lại đi ra, chim đang ngủ bị sợ hãi, bất an nhảy qua nhảy lại trong ***g, phát ra tiếng kêu như trẻ con khóc.

Angelo sắc mặt kiên cường, không để ý tới chim bị hoảng sợ, băng qua thảm cỏ tới trước bia mộ tiểu thư Emily, bên cạnh có một bia mộ khác dựng nghiêng, chính giữa được khảm đá cẩm thạch, phía trên có chữ viết.

Nơi này an nghỉ tình yêu đích thực của ta, hẳn là kẻ không tên không tuổi.

Angelo ba năm trước tự tay khắc hai hàng chữ này xuống, hiện giờ lại có chút chần chừ, y sớm đã có thể thả đối phương ra, nhưng vẫn ở trong do dự. Y sợ sệt, y khó xử, họ từng thương tổn lẫn nhau, nhưng mọi thứ toàn bộ đều dựng trên cơ sở tình yêu.

Y từng nói với Đại đoàn trưởng Thần ngự Kỵ sĩ đoàn, y là lựa chọn tốt nhất để giam giữ Âm Đế, vì trên thế giới này không có người như y, hận một người đến như vậy.

Đúng, y hận hắn, nhưng cái hận này toàn bộ đều chỉ đến từ tình yêu.

Người của Thần ngự Kỵ sĩ đoàn tin y, vì y bị tổn thương nghiêm trọng như thế, thậm chí bị tước đoạt quyền trở lại thiên đường, “hận” là đương nhiên, do đó lúc Thần ngự Kỵ sĩ đoàn đang cân nhắc xem Âm Đế nên sống hay chết, đề nghị giữ lại mạng người, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy máu để nghiên cứu mà y đưa ra được chấp nhận.

Tất cả mọi người cho rằng, nỗi hận của y có thể làm y tình nguyện giám thị tù nhân, mấy chục năm mấy trăm năm cũng như một ngày.

Hơn nữa, Đại đoàn trưởng lấy máu của mình và bùa thánh ức chế ma quỷ làm Âm Đế lâm vào giấc ngủ thâm trầm, cường độ của thuật ngủ này không thể dễ dàng phá giải, ngay cả Angelo cũng không có khả năng.

Nhưng ——

“Cũng không phải không thể!” Angelo u ám nhìn bia mộ, nói. “Tuy tôi sợ gặp anh, nhưng để cứu nó, cũng chỉ có thể đối mặt với anh!”

Không chần chừ, mở ***g sắt bắt chim trắng ra, dùng sức vặn cái cánh bị thương rướm máu.

“Oa oa ——” Chim mất lam bằng mập máy rên rỉ, tiếng kêu thê lương phát ra từ trong thân thể nhỏ nhỏ của nó, như bé gái dùng hết sức lực hướng lên bầu trời la khóc.

“Khóc! Dùng sức khóc cho ta!” Tàn nhẫn ra lệnh cho chim. “Dùng tiếng khóc của cô phá bỏ thuật ngủ thâm sâu nhất, khóc! Khóc đánh thức anh ta từ trước cửa tử vong, Banshee!”

Chim trắng bị gọi ra thân phận thật, khóc càng thương tâm hơn, nàng đêm trắng tròn lần trước bị thương nặng, chỉ có thể hóa thân thành chim chạy thoát thân, lại để Angelo nhặt về. Tiếng khóc của nàng chính là một phương pháp truyền thuyết có thể phá giải lời nguyền ngủ say của Đại đoàn trưởng, bí mật này ngay cả Đại đoàn trưởng cũng không biết, ngoại trừ một số chủng tộc thiên giới.

Tiếng khóc của Banshee có thể nhiễu loạn trật tự đã định, xuyên thấu lá chắn thuật ngủ, chui vào ý thức tối tăm vô mộng, làm người ngủ say thức tỉnh.

Nàng khóc một hồi, nghĩa địa cũng chưa có biến hóa, Angelo sốt ruột, tay dùng nhiều lực hơn, bản thân cũng mất thăng bằng muốn nứt ra.

“Khóc! Đánh thức anh ta! Ngủ một trăm năm cũng đủ rồi, làm anh ta tỉnh lại!” Trong tức giận lại có cảm hận ai oán khó có thể kể ra.

Vết thương của Banshee lại nứt bắn ra máu, đau nhức làm nàng ngứa cổ họng kêu chói tai, mắt đỏ như bị máu tẩm, sức mạnh linh hồn run rẩy nhập vào mây xanh, gào thét nỗi đau thân xác, ngay cả gió đêm cũng cùng nàng gào khóc.

Tiếng âm vang từ dưới chân nổ lên, như ác ma ngâm nga sâu trong núi lửa, chấn động kịch liệt từ mặt đất làm Angelo đảo đảo, đồng thời bãi cỏ bằng phẳng phía sau bia mộ vỡ ra, có đá vụn bắn ra từ trong đất.

Angelo biết bên trong sẽ xuất hiện cái gì, ma quỷ đêm đen một khi thoát dây cương, ngay cả y cũng khó chế ngự, nhưng chuyện quá khẩn cấp, dù tận thế giáng xuống y cũng đành phải làm như vậy, việc cấp bách bây giờ là cứu Myron.

Dưới đá có cái gì phát nổ, nắp quan tài đá thật dày nháy mắt hóa thành bột phấn bay ra, trong khói bụi tràn ngập, một bàn tay tái nhợt tựa như thân ma lộ ra, tiếp theo là một cái tay khác, bóng ma từ từ dâng lên từ lòng đất, chấn động cường đại từ chỗ bóng ma bắn ra phía ngoài.

Angelo bị sóng chấn động kia hất ngã ra sau hơn mười thước, mắt kính rớt xuống đất vỡ thành mảnh vụn cũng phẳng phất như chưa phát giác, chim trắng trong tay thừa cơ đào thoát, biến trở về hình người giữa không trung, vẫn là thiếu nữ khoác trang phục cũ nát, khuôn mặt còn tái nhợt hơn ánh trăng, trên lưng nhiễm đầy máu tươi, làm quần áo nhìn giống như lá cờ màu máu.

Angelo không quan tâm đến nàng, nhiệm vụ của nàng đã xong, đi chỗ nào cũng không quan trọng, y chỉ nhìn cái người đã lâu rồi không gặp.

Ám Đế huyết tộc.

Ám Đế trôi nổi phía trên quan tài, áo da đen bó chặt thân hình cao lớn mạnh mẽ của hắn, đôi mắt cũng bị màu đen phủ kín, trên người phát tán sát khí tà ác, liên tục thổi bay áo choàng sau lưng kêu phân phật, tóc màu bạc cùng màu đen trên người đối lập mãnh liệt, không nhìn ra tuổi thực tế của hắn, tà mị anh tuấn vượt khỏi khả năng tưởng tượng của người trần.

Dường như vì ngủ một trăm năm, động tác quay đầu của Ám Đế hơi chậm chạp, xoay từng chút từng chút như người máy, cho đến khi ánh mắt đối diện Angelo bụi đất đầy mặt.

Dù trên người đều là bụi đất, nhưng tóc màu vàng cùng mắt màu lam vẫn chiếm trọn vị trí quan trọng ở trong lòng hắn, đầu óc Ám Đế tuy còn nửa tỉnh nửa mê, nhưng theo bản năng vẫn muốn hướng qua đối phương.

“.... An...” Hắn cố gắng nhớ lại tên người này. “..... An...”

Đó hình như là tên giống loài bay lượn trong thiên đường, hẳn đã quên, nhưng hẳn tin chỉ cần có thể bắt lại người này, hẳn cái gì cũng nhớ ra được, cho nên hẳn lướt về phía trước, vươn tay, hẳn phải có được y, dù hẳn vẫn không hiểu tại sao lại có khát vọng này.

“..... Ange...”

Angelo lui ra phía sau, ngửa đầu nhìn, thiếu mắt kính che đây, trong đôi mắt sáng trong như biển rộng có sóng lớn mãnh liệt nổi lên, vừa bi thương vừa phần nộ, y kêu to gấp gáp.

“Mau đi cứu nó!” Lãnh lót cao vang như âm thanh thiên nhiên ca hát. “Cứu nó, cứu con trai chúng ta, Jean!”

Ám Đế đương nhiên bị từ ngữ y chọn dùng làm cho kinh ngạc, mơ hồ phảng phất như hẳn đã nghe qua cái tên Jean này, nhưng kinh ngạc mà cái tên này gây cho vẫn thua xa vẻ mặt người dưới đất, sát khí tà ác chậm rãi nhạt bớt, hẳn đang nghi hoặc.

Angelo thấy hẳn vẫn không nhúc nhích, thẳng thắn bật dậy chạy về hướng người sói hỗn loạn đối chiến với kỵ sĩ và Vampire, ban nãy bị hất ngã làm bước chân y vấp vấp, nhưng vẫn bước thấp bước cao cố gắng lao đi. Ám Đế ngậy ra, giẫm lên mặt đất đuổi theo, cảm thấy có chút không thích hợp.

Trên người người này thiếu một chút gì, nhưng hẳn nghĩ không ra.

Angelo thấy hẳn theo tới, càng cố gắng đi về trước, nghe tiếng người sói kêu phía trước chắn đến cành lá nơi này run run, khí tức thô bạo hỗn tạp vị máu nồng nặc, đương nhiên lúc y vắng mặt vừa rồi, ác chiến đã dẫn tới tổn thương của người nào đó.

Đúng như dự đoán, y thấy trên người Victor, Gerald cùng Kelly vết thương tích to to nhỏ nhỏ, trên người người sói cũng có vết thương, nhưng vì hoàn toàn ma hóa, gã căn bản không quan tâm đau đớn, khát vọng chiến đấu làm gã hưng phấn, ham muốn cắn giết cùng mùi máu kích thích bản năng hung tàn của gã, gã phải gặm hết những kẻ này, ngấu nghiến xương cốt máu thịt của chúng đến ngay cả mẫu vụn cũng không thừa!

“Tình hình bất lợi, trước tiên rút lui!” Kelly kêu, y thương tích đầy mình, sinh lực bị tổn thất nặng.

“Nếu chúng ta chạy, hẳn sẽ đi tấn công dân thị trấn, ít nhất phải cầm cự đến khi ánh trăng biến mất, hẳn sẽ không còn là đối thủ của chúng ta!” Lòng bàn tay cầm kiếm của Victor cũng chảy máu, nhưng vẫn cùng Gerald hỗ trợ tấn công.

Gerald nghĩ tới gì đó, sau khi tránh thoát một vuốt của người sói, kêu lên. “Gần đây có vòng đá cổ xưa, dẫn hẳn vào, dùng vòng pháp thuật nhốt hẳn lại!”

“Tại sao không nói sớm?” Victor cùng Kelly đồng thời chỉ trích.

Gerald cũng là vừa mới nhớ ra, vòng đá có hiệu quả của vòng pháp thuật, có thể hình thành trường lực, vây nhốt ma quỷ có thân thể, đây đương nhiên cũng bao gồm người sói.

Angelo vừa đến, lập tức chạy vội tới bên cạnh Myron ôm lấy hẳn, dường như muốn mượn cái này xác nhận Myron cũng không bị người sói tổn thương lúc mình vắng mặt, Myron đang muốn đẩy y ra, đột ngột cảm ứng được gì, ngẩng đầu, Ám Đế màu đen cũng nhìn hẳn, và cái cánh bốc ra phân nửa trên lưng hẳn.

Ám Đế tương đối nghi hoặc, đây là giống loài thiên giới? Tóc màu bạc hình như quen quen, còn đôi mắt xanh lam cùng loại với thanh niên tóc vàng, tướng mạo hai người thậm chí có mức độ tương đồng khá lớn, mà cái cánh kia...

Cái cánh kia không nên đặt trên thân người tóc bạc, mà là phải thuộc về thanh niên tóc vàng.

Khó trách hẳn cảm thấy người tóc vàng thiếu cái gì đó.

“An... Angelo...” Ám Đế rốt cuộc hoàn chỉnh gọi ra tên này.

“Đúng, tôi là Angelo!” Angelo chỉ vào người sói lạnh lùng bảo. “Giết hẳn, hẳn muốn ăn một đứa con trai khác của anh, sau đó là Jean, còn thêm tôi!”

Myron nghe xong lời này, rốt cuộc ngẫm hiểu người đồ đen tóc bạc này là ai, đó lại có thể là Ám Đế cha mình.

Ám Đế chuyển qua nhìn mấy người đang trong ác chiến, sự cuồng bạo cùng tàn ngược của người sói cũng kích động bản tính huyết tộc của Ám Đế, đó là loại bản tính khát máu tàn khốc, mà Ám Đế còn chưa hoàn toàn tỉnh táo cũng đồng dạng bị bản năng chi phối, hẳn phải chiến đấu để đầu óc tỉnh táo lại.

Đấu khí mãnh liệt trong cơ thể hắn tuôn ra, xung quanh nổi lên gió lớn, cuốn lên trời tất cả những thứ không vững chắc xung quanh, đây bao gồm bụi cỏ, cành gãy, cát đá vụn, ngay cả cây cối trong vùng cũng mạnh mẽ lung lay, mà đám người Angelo Myron càng muốn bị gió thổi bay khỏi mặt đất.

Angelo kéo Myron lui ra phía sau, muốn tận lực tránh gió lốc, còn đám người Victor chiến đấu đến một nửa, phát giác phía sau có tà khí mãnh liệt hơn, trong lòng âm thầm kêu khổ, một người sói đã làm bọn họ luống cuống tay chân, ở đâu lại nảy ra thêm một ác ma cường đại nữa chứ?

Kelly thấy rõ diện mạo người mới gia nhập, kinh ngạc đến độ miệng cũng mở lớn.

“Cha!” Không thể tin được kêu ra, ngay cả động tác trong tay cũng ngừng lại. “Cha!”

Đây hoàn toàn ngoài dự đoán của Kelly, vừa mới xác nhận Angelo là A.W.W., Ám Đế cũng đã được tự do. Khóe mắt Kelly nhìn Angelo, là kẻ đó làm sao? Cũng đã đảm nhận chức cai ngục một trăm năm nay, tại sao chọn ngay lúc này mà thả tù nhân ra?

Victor cùng Gerald thì nhìn nhau, biết xảy ra chuyện gì. Với lập trường của Victor mà nói, Ám Đế không nên được thả ra, nhưng lúc này chỉ có Ám Đế mới có khả năng chống lại người sói, cho nên chỉ có thể yên lặng quan sát.

Ba người cực kỳ ăn ý ổn định thân thể rút lui trong gió lớn, dành ra khoảng không cho Ám Đế xuất trận.

Cát bụi bay lên, người sói dùng tay che mắt, để tránh cát bay vào mắt, trong gió lốc đình tai nhức óc, Ám Đế lấy tốc độ nhanh như chớp đến trước người gã.

“Ta là Ám Đế huyết tộc, ta không cho phép người gây bất lợi với hắn, còn các con của ta.” Gần từng tiếng nói ra vang dội, âm sắc kim loại xuyên thấu tiếng gió dày đặc, đưa vào trong tai người sói.

Móng vuốt người sói cào mạnh, nhưng khí thế cường giả của Ám Đế càng cao hơn một bậc, phốc một tiếng, móng tay hắn nháy mắt cắm vào chỗ tim người sói, còn muốn sắc bén hơn móc sắt treo heo.

Tiếng gầm điên cuồng kinh hãi phát ra từ cái miệng tanh tưởi của người sói, gã lui ra sau, lúc thoát khỏi móng tay Ám Đế, máu sói phun như mưa lên người Ám Đế, người nọ không tránh không né, liếm vào miệng vài giọt máu bắn đến bên môi.

“Thối chết, máu người sói thú hóa...” Giận tái mặt. “Máu thấp kém!”

Đuổi qua, lại một đám sấm vang chớp giật, trực giác thú vật cùng động tác phản xạ làm người sói tránh được đòn này. Sau khi thoát được, gã đánh loạn điên cuồng, nhưng ma khí hung ác là tầng tầng bảo hộ bọc quanh Ám Đế, hắn không tránh né, trực tiếp vung vào khí quản người sói, crack một tiếng, xương cổ gãy.

Người sói lúc này quả thực bị thương nặng, dù gã hiện tại không sợ đau cũng không sợ chết, nhưng xương cổ gãy làm đầu gã cũng lệch qua một bên, hơn nữa còn đau đớn chỗ tim, thân thể gã bối rối mà lão đảo. Ám Đế lại một đám hướng tới ngực gã, mấy tiếng crack crack, xương ngực vỡ thành bột.

Cảm giác nguy hiểm làm người sói xoay người bỏ chạy, Ám Đế lại giết đến cao hứng thả tay không được, không chút nghĩ ngợi liền đuổi thẳng. Những người khác đang xem cuộc chiến cũng đuổi qua theo, Myron tuy không thể bước đi, nhưng Gerald sao có thể quên hắn? Trùng trùng nhìn Angelo, cướp người về bề lên đuổi theo.

Angelo do dự một chút, cuối cùng cũng quyết định cùng qua.

Người sói bốn chân chạm đất chạy cong cong queo queo, đầu cũng lắc qua lắc lại, nhưng dù sao cũng là người sói ma hóa, lúc chạy trốn có tốc độ nhất định, gã chui qua rừng cây bụi cỏ, cũng không biết có phải Thượng đế đứng phía bên các kỵ sĩ hay không, người sói cuối cùng lại chạy tới trước vòng đá.

Biết năng lực khôi phục của người sói rất nhanh và mạnh, dù là bị thương chí tử cũng vậy, Gerald vội nhắc nhở mọi người. “Phải nhốt người sói thú hóa vào trong vòng đá, cho đến hừng đông!”

Ám Đế nghe được, lại mất điếc tai ngơ, hẳn còn muốn hưởng thụ thêm một chút khoái cảm đuổi bắt con mồi.

Angelo lúc này cũng la tiếp. “Anh chờ cái gì? Ném người sói vào trong vòng đá, chặn đường hắn lại.”

Tại Ám Đế giật giật, quay đầu lại nhìn Angelo, chuyển về tóm lấy xương bả vai người sói chạy trốn phía trước, dùng lực ác độc ném vào trung tâm đá tảng.

Ngao ô ô ô, người sói rơi xuống đất lại nhảy dựng lên muốn chạy, nhưng Ám Đế sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, bản thân vòng đá cũng đã là vòng tròn nửa khép, cổ tay hắn lại xoay nhẹ, không khí cuộn cuộn lưu động thành vòng pháp thuật mới đẩy ra, hai vòng tròn chồng lên nhau, người sói bị bức tường vô hình ngăn chặn trong trung tâm vòng đá.

“Thành công!” Kelly ở một bên phấn khởi kêu to, đánh tay về phía người bên cạnh, tay Victor đón lấy, bốp một tiếng lanh lảnh, sau đó hai người đồng thời sưng sốt.

Kelly nghĩ: y là huyết tộc cao quý, đánh tay cùng kẻ địch làm gì? Thật sự là đầu óc hồ đồ rồi. Hừ một tiếng, hất đầu đi không để ý tác phong, chạy về phía cha mình, quá nhiều nghi vấn muốn làm rõ.

Victor cũng nghĩ: hẳn cũng đã bao nhiêu tuổi rồi, còn chơi đánh tay với thanh niên? Cũng không đúng, tuổi ác ma mất lực tóc bạc không chừng còn lớn hơn hẳn rất nhiều... Tóm lại, lại làm ra hành vi trẻ con khác thường như vậy, nhất định là Vampire lại đùa giỡn thủ đoạn mê hoặc.

Việc cấp bách vẫn là xử lý người sói, đồng thời báo cáo lên Thần ngự Kỵ sĩ đoàn chuyện A.W.W. làm phản, tự mình thả Ám Đế. Nhưng nghi vấn mới lại tới, nghe nói chỉ có Đại đoàn trưởng mới có thể đánh thức Ám Đế, Ám Đế làm sao thức tỉnh? Hắn lặng lẽ thối lui, bảo trì khoảng cách cùng những người này, vì mục tiêu muốn giết kế tiếp của Ám Đế không chừng sẽ rơi xuống đầu mình.

Còn Gerald thì cùng Myron trong ngực nhìn nhau cười, lại huyền thuyên.

“Thoát trong đường tơ kẽ tóc, đây chứng tỏ Chúa muốn thời gian chúng ta ở cùng nhau lâu hơn một chút, lâu hơn dài hơn Romeo và Juliet.”

Myron tuyệt đối không muốn ỏi, vì nội tâm hắn cũng có cảm tưởng tương đồng.

“Uhm!” Nhẹ đáp, chính là thay mặt cho đồng ý.

Kelly lúc này chạy vội tới trước mặt Ám Đế, gập một gối quỳ xuống, đây là kính lễ hàng đầu của huyết tộc đối với trưởng lão.

“Cha, Ám Đế vĩ đại, con là con trai công chúa đời thứ mười bốn hoàng tộc Walken của Hungary, mẹ Willamina là vợ thứ năm của người, con là Kelly Telsen, vô cùng vui sướng nhìn thấy người trở lại nhân thế, bây giờ xin nghênh đón người quay về Luân Đôn, một lần nữa tiếp quản gia tộc Telsen.”

Mắt đen thần nhiên quét Kelly một cái, Ám Đế nghe được, lại như không nghe thấy, tiêu điểm mắt hắn lắng đọng trên người Angelo.

Angelo vẻ mặt hung bạo, đột ngột xoay người chạy đi, Ám Đế không để ý Kelly trước người, tức giận tăng vọt, trong chớp mắt đã tới sau lưng Angelo, móng tay sắc nhọn bắt thẳng tới cổ, lại như muốn bóp nát cổ y ngay tại chỗ, hoặc tiêu diệt đối phương đến ngay cả hạt bụi cũng không chừa.

“Đừng!” Myron hoảng loạn kêu lên ngăn cản. Hẳn hiện tại biết Angelo chính là A.W.W., cũng đoán được Ám Đế là y chủ động thả ra, người này dù sao cũng đã giúp mọi người, nhưng tốc độ của Ám Đế quá nhanh, tiếng Myron chưa dứt, Ám Đế cũng đã chạm tới cổ Angelo.

Roẹt một tiếng, vải vóc rách nát, Ám Đế cũng không bóp nát cổ Angelo, chỉ kéo rách áo y, Angelo bất ổn té xuống đất, lưng trần phơi bày trước mắt mọi người, y cắn hận quay đầu lại, còn phí công muốn kéo áo che đây, nhưng áo hoàn toàn rách vụn, làm lửa giận trong mắt y mãnh liệt dấy lên.

“Anh!” Tại sao anh luôn ——

Mọi người thì đương trường ngây ra, bởi vì bọn họ thấy rõ lưng Angelo.

Trên lưng Angelo không có thứ gì đặc biệt, làn da hoàn mỹ như trên mặt y, giống như đá cẩm thạch thuần trắng của pho tượng Venus (2) cụt tay hay tượng David (3), nhưng phía trên làn da hoàn mỹ, từ hai bên xương bả vai dọc theo cột sống có hai vết sẹo màu hồng nhạt rất dài.

Vết sẹo kỳ quái dài ước chừng một thước Anh, tựa như chỗ đó vốn nên có thứ gì, lại bị ngoại lực hung hăng cắt đứt, để lại dấu vết lằng nhục đáng sợ.

“A.W.W..... Sớm phải biết...” Gerald lẩm bẩm nói. “Angel Without Wings... Thiên thần mất cánh...” Đột ngột phát giác Myron trong ngực bất thường, đang có chút phát run, biên độ run càng lúc càng lớn, ám chỉ cảm xúc hân hân càng lúc càng kích động.

Tuy không nghe được đối phương chính miệng nói ra, nhưng Myron đoán được đại khái. Khó trách hân hân vẫn có thiện cảm quái lạ với người này, khó trách khúc hát ru người này hát lại giống như đã từng thân thuộc, khó trách người này tốt với mình như vậy, khó trách người này nói y yêu mình thâm căn cố đế, không thể cự tuyệt.

Vì...

Angelo biết giấu không được nữa, cũng không còn cố gắng che giấu dấu vết trên lưng, y chậm rãi đứng dậy, cho dù nội tâm như vạn con ngựa phi nhanh, nhưng vẫn lạnh lẽo mở miệng.

“Anh vui không, Âm Đế. Anh chính là lấy chuyện tổn thương tôi như vậy làm niềm vui?”

Âm Đế đột ngột cũng quỳ một gối, ôm chặt lấy y, ngửa mặt lên trời tuôn ra tiếng kêu bi ai chấn động lòng người.

Cảm xúc u ám tối tăm cũng tràn đầy trong tiếng kêu gào uất ức bi thương kia, ân hận không thể nói bằng lời vang tận trời xanh, xé toạt mây xám trên bầu trời, khắp đồng bằng, núi rừng, thậm chí là thị trấn phía xa cũng cảm nhận được khí thế gió xông, tất cả dân thị trấn đều đang tỉnh, nhưng không có ai dám đi ra ngoài nhìn, toàn bộ trốn ở trong nhà cầu nguyện với Chúa, vì đó không thể nghi ngờ chính là ma quỷ kêu gào.

Các kỵ sĩ cùng Vampire ở đây đồng dạng kinh hãi, ổn định thân thể trong gió lốc do dòng khí mãnh liệt tạo thành, không ai biết tại sao Âm Đế lại không kiềm được như thế, sau khi thấy hai vết thương nhạt màu kia.

Chủ nhân vết thương, Angelo ở vào khu vực không gió trong trung tâm lốc xoáy, không có việc gì, vẻ mặt của y từ lạnh lùng dần dần mềm lại, nhớ tới thời khắc một trăm năm trước đó.

Khi cánh bị lửa ma đốt thành tro, y chịu đau đớn tột cùng ngã trên mặt đất rên rỉ, sau đó tận mắt nhìn thấy đối phương từ phần mộ đến kêu gào bi thương, bi thương đó cũng giống như hiện tại.

Lúc ấy, y tưởng nhầm người bị cắt cánh cũng không phải mình, mà là bản thân Âm Đế.

Angelo quả thực rất đau, nhưng kẻ đã thương mình lại càng đau hơn, đau đớn kia đến từ trọng thương linh hồn chịu đựng, cho nên hân hân phát ra tiếng kêu gào chỉ ma quỷ mới có thể phát ra, đó là tiếng ma quỷ khóc đối kháng với âm thanh trong vắt của thiên sứ.

Sau đó Angelo biết, biết Âm Đế yêu mình đến mức nào, tình nguyện đã thương mình cũng không để mình trở lại thiên giới, lại vì mình thét đau mà không ngừng tự trách, để trừng phạt bản thân lỗ mãng, hân cam chịu không phản kháng để kẻ địch bắt lấy.

Hắn dùng hành động nói với thiên thần mất cánh, hắn muốn dùng tính mạng chuộc tội.

Angelo lập tức quyết định, y không trở về thiên đường nữa, y phải dùng toàn lực canh giữ bên Âm Đế.

Vì y yêu người đó.

Mà hiện tại, cái người yêu y lại vì vết thương bị cởi ra mà không ngừng đau khổ, làm một trăm năm cô quạnh của Angelo cũng được an ủi. Một trăm năm đối với con người đã là cả cuộc đời, nhưng đối với chủng tộc bất tử như Vampire và thiên sứ, bất quá là thời khắc trong nháy mắt.

Mà hai bên cũng phải trưởng thành hơn lúc ấy, trưởng thành đến mức không cần phải luôn hồi tưởng hành vi ngốc nghếch của cả hai trong quá khứ, mà nên nắm chắc hiện tại.

Cúi đầu, mắt lam đối diện mắt đen, dịu dàng vuốt ve gương mặt ưu sầu của Vampire.

“... Dù cánh của em đã đứt, cánh lại mọc về trên lưng con trai, cho nên, không sao cả, không sao cả...”

Thiên sứ dịu dàng thì thầm, âm thanh là dòng suối trong vắt, nháy mắt làm dịu linh hồn khô cằn mà vụn vụn của Vampire, bóng tối trong mắt đen bởi vậy lặng lẽ đi xa, lộ ra xanh lục nguyên bản.

Xanh lục vốn phải thuộc về sắc thái cùng loại với rỉ sét, nấm mốc và độc dược, nhưng trong mắt thiên thần mắt cánh, lại tượng trưng cho sức sống dạt dào mùa xuân, sinh mệnh đâm chồi, tình yêu nảy nở.

Vì tình yêu không có chỗ nào không thể tha thứ.

Đại lộ Montaigne là trung tâm thời trang hàng đầu của Paris, tự hào với nhiều cửa hàng thời trang cao cấp. Có thể thấy hai bên phố rất nhiều cửa hàng xa xỉ, văn phòng luật sư, ngân hàng... và khách sạn sang trọng Plaza Athénée cùng nhà hát Champs-Élysées. Những cửa hàng thời trang nổi tiếng trên đại lộ có thể kể tới Chanel, Louis Vuitton, Gucci, Armani, Dior, Prada, Valentino, Nina Ricci...

Tượng Venus (Tượng thần Vệ Nữ thành Milo) là một bức tượng Hy Lạp cổ đại và là một tác phẩm điêu khắc Hy Lạp cổ đại nổi tiếng nhất, khắc họa Aphrodite (người La Mã gọi là Venus; Hán-Việt là “Vệ nữ”), vị nữ thần tình yêu và sắc đẹp của người Hy Lạp. Tượng được điêu khắc trên chất liệu cẩm thạch, hơi lớn hơn người thật với chiều cao 203 cm (80 inches), nhưng đã mất hai tay và bộ nguyên bản. Theo một đoạn văn khắc trên cái bệ ngày nay đã mất, mọi người cho rằng đây là tác phẩm của Alexandros xứ Antioch; trước kia tượng từng bị nhầm là tác phẩm của nhà điêu khắc Praxiteles.

Tượng David là một bức tượng do Michelangelo điêu khắc từ năm 1501 đến 1504, là một kiệt tác của điêu khắc thời Phục Hưng. Bức tượng này đã được xem như là một biểu tượng của vẻ đẹp con người trẻ trung và sức mạnh. Tượng cẩm thạch cao 4.34 m miêu tả Vua David theo Kinh Thánh tại thời điểm ông quyết định đánh nhau Goliath. Cho tới nay, bức tượng David được công nhận như một trong những bức tượng hoàn chỉnh và đẹp nhất trên thế giới.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Gerald Winter đi dạo ven hồ, hào phóng tặng nhà bên hồ cho người yêu y và người thân của người yêu tán gẫu chút đề tài y không thích hợp để tham gia.

Cho nên lúc này trong biệt thự nhỏ bên hồ, tụ tập Myron, Kelly, Angelo, và Ám Đế khiến người ta nhìn một cái liền lạnh xương sống.

Biết Angelo chính là thiên sứ sinh ra Myron, làm sự ghen tị của Gerald với Angelo đều hóa thành hư không, phải biết vì có Angelo nên y mới có thể gặp gỡ tình yêu đích thực kiếp này, cho nên cảm kích còn chưa kịp, làm gì mà còn cảm giác tình địch lúc trước?

Vòng qua bên hồ, đi vào rừng cây ven hồ.

“Ra đi, em thấy thầy rồi!” Gerald nói. “Dù đã cởi bỏ thân phận kỵ sĩ, nhưng không có nghĩa là tính cảnh giác của em thấp đi, thưa thầy.”

Victor Sayles từ chỗ bí mật đi tới.

“Sự phản bội của cậu quả nhiên là một tổn thất lớn đối với Kỵ sĩ đoàn, tôi đến bây giờ vẫn còn phiền não vì chọn người nối nghiệp thay thế cậu.”

“Thầy là đến để theo dõi Ám Đế?”

“Từ sau khi Ám Đế trở về huyết tộc, huyết tộc càng lúc càng kiêu ngạo, một tháng nay đã xảy ra vô số tình huống không phục quyết nghị của Thánh Ma bạch hội. Tóm lại, huyết tộc rục rịch, cho nên chúng tôi phải nắm rõ hành động của Ám Đế trong tay, phán đoán bước tiếp theo của hắn.”

Gerald nhìn nhà bên hồ, trong vườn hoa phía ngoài, người yêu y cùng người thân ngồi quanh uống trà chiều, không khí hài hòa, không khác gì gia đình bình thường tụ họp.

“Đối với A.W.W., Đại đoàn trưởng có phán quyết gì không?” Gerald thử thăm dò, dù sao Angelo cùng Myron có quan hệ đặc biệt, nếu Kỵ sĩ đoàn định gây bất lợi, mình chắc hẳn cũng không thoát được can hệ.

“Đại đoàn trưởng từng gửi công hàm cho hẳn, dù sao hẳn cũng từng là thiên sứ, không nên dọa lạc làm bạn cùng ma quỷ, nhưng Ám Đế che chắn, mà hiện giờ tuy Kỵ sĩ đoàn một lần nữa phát lệnh truy nã, muốn truy bắt hai người họ, nhưng cậu ngấm lại xem, ai dám ra tay?”

Victor nói xong, lại rất bất bình nhắc nhở. “Thay vì quan tâm bọn họ, không bằng quan tâm bản thân cậu. Gerald, cậu sẽ không quên mình cũng là thân phận phải lẩn trốn?”

Gerald sờ sờ mũi cười. “Em biết thầy không báo chuyện của em lên trên, ân tình này em nhớ kỹ, về sau chắc chắn sẽ có một ngày trả lại.”

Victor thở dài, cùng Gerald liên thủ đối đầu người sói ngoài thị trấn Stoneham, gọi lên ký ức ân cần dạy dỗ học trò cũng trong quá khứ. Lúc Gerald còn nhỏ, hẳn xem y như con, lớn lên lại trở thành bạn bè, hẳn hiện giờ chỉ hận Gerald lại dễ dàng bị ma quỷ mê hoặc như vậy, đầy miệng đều là yêu, phá vỡ tất cả cố gắng của hẳn trong quá khứ.

“Cậu mê đắm đến bây giờ còn chưa biết hối cải? Trở về đi, tôi bằng lòng hy sinh tất cả công trạng lập được trong quá khứ, xin Đại đoàn trưởng đặc xá tội cho cậu.”

“Thầy cũng không say đắm sao? Học theo em này...” Gerald nói có ám chỉ. “Cho tình yêu tất cả, phục tùng trái tim em.”

“Tạm biệt, Gerald. Tôi mỗi ngày sẽ cầu nguyện trong nhà thờ, cầu nguyện cho cậu thoát khỏi ma quỷ cám dỗ.”

“Đáng tiếc, vòng tay ma quỷ thơm hơn hoa hồng, ngọt hơn táo đỏ, xin thầy từ bỏ cầu nguyện cho em, bởi vì em không muốn rời khỏi.”

Victor thương hại liếc y, sau đó xoay người rời đi.

Gerald cũng nhìn bóng lưng hẳn, tự giễu nghĩ: Cái coi như đàm phán này rạn nứt rồi sao? Bất quá thái độ của thầy mềm nhũn hơn trước, không chừng ma quỷ cũng đã nhân kẽ hở chui vào trong lòng thầy.

Gerald xác thực thấy sự mê đắm của hẳn.

Hoàng hôn, Gerald nhàn nhã đi bộ về biệt thự, thấy Myron một mình ngồi trong vườn hoa. Y cười, mỗi góc hoa thân cỏ nơi đây đều là mình tự tay vun trồng, nhìn thấy người yêu được cảnh vật mình bố trí bực quanh, có chuyện gì có thể làm y thỏa mãn hơn nữa?

Myron lúc này hình như suy nghĩ tâm sự, không chú ý thấy có người đến gần.

“Họ đều về rồi?” Gerald hỏi thừa thãi, vì đã xác nhận những người đó rời đi, y mới trở về.

“Về rồi.” Myron có chút cô đơn. “Tôi còn muốn nói nhiều hơn một chút với Angelo, nhưng cha vội vàng gặp mặt cùng các dòng họ Tây Ban Nha, không chịu bỏ Angelo ở đây.”

Tôi cũng không muốn, Gerald cười trên nỗi đau của người khác, nếu người đó ở lại, Myron cũng quên để ý đến mình.

“Vậy... Một trăm năm trước rốt cuộc là chuyện gì?” Gerald ngồi bên cạnh người yêu, nhẹ giọng hỏi.

“Angelo vốn là thiên sứ thiên giới phái xuống tuần tra, quen biết với cha tôi, sau đó họ... Tóm lại, Angelo ấp nỡ ra tôi, nhưng kỳ hạn ở lại nhân gian đã tới, Angelo phải về thiên giới, cha tôi không chịu thả người, hai người cãi nhau...” Myron run lên một cái. “Cha giận đến mất lý trí, đốt cánh Angelo, muốn giữ người ở lại...”

Gerald im lặng, Ám Đế tình cảm mãnh liệt, đích thực là lỗi hẳn ta sẽ phạm phải.

“ Sau khi cha bị Kỵ sĩ đoàn bắt, vì không để cha bị giết, Angelo giả vờ hận cha thấu xương, đề xuất phong ấn cha, lấy máu định kỳ đưa cho giáo đoàn làm ra kháng thể Vampire, bản thân thì lấy lý do tránh né huyết tộc đuổi bắt, cứ vài năm lại chuyển chỗ một lần, chính là để tìm kiếm Banshee đánh thức cha tôi, tìm mất một trăm năm.”

Gerald lú lười. “Đây là tâm cơ đùa giỡn của thiên sứ sao? Lại có thể lừa cả Thần ngự Kỵ sĩ đoàn và huyết tộc đến quay mòng mòng như vậy.”

“ Angelo nói xin lỗi tôi, vì lo cho tính mạng Ám Đế, đành không ở bên cạnh nhìn tôi lớn lên... Kỳ thực cũng không sao, các anh đối với tôi đều rất tốt, tôi từ nhỏ cũng không chịu khổ gì...”

Gerald cười, có lẽ nên cảm kích mấy ông anh hùng hân kia, bởi đường bông hồng lam này đến động lòng người như vậy.

Nghĩ nghĩ, Gerald hỏi. “Anh cùng Angelo có một trăm năm không gặp, anh ta làm sao nhận ra anh? Nhận ra cũng không chịu nói, luôn cố ý giả vờ ở trước mặt tôi, hại chúng ta cãi vã...”

“ Angelo nói lần đầu tiên nhìn thấy tôi liền nhận ra, bởi vì thánh giá đeo trên người tôi là độc nhất vô nhị, là thứ Angelo cho tôi một tuần trước khi cánh bị hủy...” Myron xoa nhẹ thánh giá vàng dính ngọc lam trước ngực. “Angelo sợ tôi vì tình yêu mà ném phải quả đắng như mình, cho nên muốn ép cậu đi...”

“Quả nhiên tâm cơ thâm trầm...” Gerald tức tối trách móc.

Myron đột ngột trầm mặt xuống, lạnh lùng nói. “Tôi muốn kết thúc quan hệ hiện giờ với cậu.”

“ Tại sao? Anh rõ ràng yêu tôi.” Gerald kinh hãi, chẳng lẽ Angelo lại nói lời ly gián gì với con trai?

Myron đẩy ghế dựa ra đứng lên, không nói một câu đi vào nhà, mặt Gerald biến sắc, nhanh chóng đuổi theo, Chúa ơi, người tốt như y đi đâu mà tìm? Nếu Myron từ bỏ y, tuyệt đối sẽ hối hận mấy trăm mấy ngàn năm.

Myron đi vào chính giữa phòng khách liền dừng lại, làm Gerald vội đuổi ở phía sau thiếu chút nữa đụng vào hần.

“ Người yêu dấu, chúng ta nói chuyện một chút...” Gerald lo lắng nói.

Myron ôm lấy bó hoa đóng gói tinh xảo trên bàn bên cạnh, bên trong đây ấp hoa hồng, đó là do hần bí mật nhờ Kelly bỏ thùng carton đem tới. Xoay người, quỳ một gối đưa hoa qua.

“ Tôi muốn kết thúc quan hệ hiện giờ với cậu.” Mắt lóe ra ánh lam ám áp của hoa Forget me not (*). “Gerald Winter, cậu có bằng lòng ở với tôi trọn đời trọn kiếp? Gả cho tôi đi, chúng ta sẽ như hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích, trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.”

Gerald thật sự bị chuỗi hành động của hần dọa sốc một cú, sau đó y sáng tỏ, đây cũng là chút tâm cơ đùa giỡn của người yêu sao? Dù giên thiên sứ trong cơ thể người yêu chỉ có một nửa.

Cười hỏi lại. “Tại sao lại là hoàng tử và công chúa? Tại sao không phải hoàng tử và kỵ sĩ? Anh có thành kiến đối với kỵ sĩ?”

“ Được, tôi sửa lại. Gả cho tôi đi, chúng ta sẽ như hoàng tử và kỵ sĩ trong chuyện cổ tích...”

Kéo Vampire bé bỏng của y lên, hai người trao đổi một nụ hôn hứa nguyện trung thành lẫn nhau, mấy phút sau mới lưu luyến tách ra.

“ Đúng rồi, bó hoa hồng này... Có một trăm bông?” Gerald hỏi sau khi ước tính. Mặt đỏ lên. “Vừa rồi chờ cậu về rất lâu, tôi đói bụng, cho nên... Ăn vụng một bông...”

“ Tôi sớm nên biết, hai gò má anh đang đỏ, vì hoa hồng ở trên mặt anh.” Gerald mỉm cười. “Nếu đã tặng tôi bó hoa này, tôi có thể tùy ý quyết định vận mệnh chín mươi chín bông hoa còn lại đúng không?”

“ Đương nhiên.”

“ Như vậy, tôi muốn rắc cánh hoa đầy giường đêm nay, nhìn anh rong chơi trong biển cánh hoa, tiếp nhận từ tôi nụ hôn, ôm ấp, vuốt ve...”

“ Nếu cậu làm như vậy, tôi không chắc mình rốt cuộc sẽ chỉ chú ý tới hoa hay cậu.” Khó xử nói. “Dù sao tôi vẫn chưa ăn no...”

“À, người yêu dấu, anh quá coi thường tôi, tôi sẽ khiến anh cả đêm cũng quên ăn hoa hồng.”

Kết quả như vậy đương nhiên sớm đã nằm trong dự kiến của Myron, bắt đầu từ lúc hắn bày ra màn cầu hôn nho nhỏ này, hẳn hưởng thụ Gerald từ hoảng loạn mất sắc, đến vui sướng bừng tỉnh hiểu ra, chút vui đùa vô hại tăng thêm niềm vui cho ngày bình lặng, tâm cơ như vậy thế nào cũng nên được tha thứ.

Ai bảo hắn là đứa con của thiên sứ.

(*) Hoa Forget me not

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Phải rất thận trọng trong giáo dục con cái

Con: Mẹ, con là từ đâu tới?

Mẹ: Con là được con cò từ thiên đường ngậm tới.

Con: Cha, con là từ đâu tới?

Cha: Ngày trước có một con ong mật tiến vào nhụy hoa bắt đầu hỗ trợ nhiệm vụ thụ phấn.....

Bé Myron bé bỏng: Anh Kelly nói nhân loại đều từ ** (cắt tiếng) của phụ nữ chui ra, con cũng vậy sao?

Ám Đế: Mẹ con không có ** (cắt tiếng).

(Ám Đế bị Angelo hành hung)

Bé Myron bé bỏng: (Khóc) Con không phải do mẹ sinh ra, con không phải do mẹ sinh ra hu hu hu hu hu

~~Angelo: (Đánh xong Ám Đế trở về) Con đương nhiên không phải từ ** (cắt tiếng) đi ra. Có một ngày, từ trong rốn ta đột ngột thoát ra một quả trứng, một tháng sau con liền đánh vỡ vỏ trứng đi ra, ngàn vạn lần chân thật.

Ám Đế: (Chà xát tay cười nịnh) Em yêu, chúng ta lại sinh thêm mấy quả trứng nữa đi

~~Vài năm sau, bé Myron trong giờ tập làm văn đọc diễn cảm trên lớp học trường quý tộc, nói mình từ trong trứng nở ra, bị toàn lớp cười chế giễu, từ đó về sau, Myron liền biến thành đứa trẻ khó tính lắm lì lại căm ghét thể tục, không thích thân cận với người ngoài nữa.

Cho nên, cha mẹ ngàn vạn lần phải chú ý giáo dục con cái, dù là sự thật cũng phải chọn lời mà nói đó

Bờ biển nguy cơ tứ phía

Bờ biển đầy ắp người nghịch nước, Myron hỏi Gerald. “Tại sao lại đến bờ biển? Vừa nóng vừa ẩm, tôi cũng không thích nước...”

“Người yêu dấu cứ nằm dưới dù che nắng hưởng thụ nhàn nhã, tiện thể thưởng thức tư thế oai hùng xuất sắc của tôi lúc lướt sóng, tin chắc qua hôm nay anh sẽ càng yêu tôi hơn.”

Gerald nói xong liền ôm ván lướt sóng trượt xuống biển, dùng hết các loại động tác khoa trương lướt sóng. Myron mang kính râm nhìn mấy phút, cảm thấy nhàm chán, hơn nữa hơi nóng làm hắn khó chịu, hắn chỉ mặc một cái quần đi biển bắt đầu thoa kem chống nắng.

Bên cạnh có người đẹp bikini hỏi hắn có muốn giúp thoa lưng không, hắn nói cũng được. Tiếp theo có anh chàng mặc quần bơi hình tam giác ăn cần đưa kem lạnh đến.

Myron nhìn Gerald chơi vui vẻ trên biển, bản thân cũng thấy bức, tháo kính râm xuống cố ý nói. “À, nếu có Cocktail lạnh là được ——”

Đám người đẹp bikini cùng mấy chàng trai rạng ngời nam tính lập tức tán đi, mấy phút sau mỗi người tay cầm một ly Cocktail đến. Myron mỉm cười, đây là loại đặc tính bị ma quỷ khác ghen tị nhất của huyết tộc sở trường mị hoặc, mị lực điên đảo chúng sinh, làm cho bọn họ dễ dàng có được thứ mình muốn.

Gerald trên biển ra oai xong, khoái trá nghĩ thể này người yêu chắc chắn sẽ dùng ánh mắt hâm mộ nhìn y. Ôm ván lướt sóng lên bờ, ối trời, bên cạnh người yêu trở thành một cái chợ nhỏ, ngay cả nhân viên cứu hộ cũng rời khỏi cương vị, cố ý bày ra cơ thịt hùng hồn nam tính trước mặt hắn, quên luôn trách nhiệm của mình.

Gerald không chịu nổi, ném ván lướt sóng qua một bên, vác Myron đi qua con đường bằng ngang bãi cát, xông vào trong khách sạn hai người ở.

“Người yêu dấu, tôi sai rồi, tôi không nên thả anh một mình ở bờ biển, nơi này nguy cơ tứ phía, kẻ địch còn nhiều hơn Kỵ sĩ đoàn, chúng ta hôm nay liền đóng gói hành lý về nhà!”

Myron cười đắc ý trong góc chết mà tầm mắt kỵ sĩ không thấy được. Thỉnh thoảng cũng nên làm Gerald khản trương một chút, ai kêu y bị biển khơi hút đi lực chú ý, quên mất mình sợ hãi cô quanh đến bao nhiêu.

Mộng du

Nửa đêm, Gerald phát hiện người bên cạnh chân trần đi ra ngoài, y vội đuổi theo.

“Người yêu dấu bị mộng du hồi nào vậy? Anh bị cô gái trước kia lây bệnh rồi sao? Trở về... Á, Chúa ơi! Tại sao lại mọc ra cánh ngay lúc này? Đừng bay mà, tôi không đuổi kịp anh ——”

Buổi sáng ngày hôm sau, Myron tỉnh lại, nhìn thấy mắt gấu mèo trên mặt Gerald.

“Cậu tối hôm qua ngủ không ngon?”

“Người yêu dấu, anh có muốn lúc ngủ cột chung với tôi không? Tôi đi kiểm còng tay tới...”

“Biến thái!”

Gerald đáng thương bị Myron phạt đến phòng khách ngủ mười đêm, từ đó về sau y cũng không dám nhắc tới chuyện còng tay nữa.

Chỗ tốt của lông vũ

Myron: Có cánh ngoại trừ biết bay ra, còn có chỗ nào tốt?

Angelo: Chỗ tốt rất nhiều đấy, ngủ không cần đắp chăn bông, mùa đông có thể giữ ấm, dù không mặc y phục cũng có thể che chắn, không cần sợ đi trần...

Ám Đế nghĩ thầm: Đúng, mỗi lần ngủ mình cũng chỉ có thể ôm được một cục lông vũ, dù lột hết y phục người ra, chỗ trọng điểm đều bị lông vũ che chắn, cái gì cũng không thấy được, khó trách mình trong tiềm thức thật sự hận cái cánh lông vũ kia, tìm được cơ hội liền diệt trừ nó.

Xảo ngôn thuật

Angelo: Myron yêu dấu, thiên sứ có xảo ngôn thuật, bất cứ lúc nào cũng tìm được hồn ma trò chuyện, chỗ tốt rất nhiều... Cái gì, con không biết? Thân là con trai thiên sứ, đương nhiên phải học tập, ta dạy cho con...

Mọi người: (Bực) Cái thứ đó Myron không cần học!

Bánh táo

Gerald: (Tức giận chất vấn) Ai ăn vụng bánh táo tôi vừa nướng xong?

Blake: Không phải tôi. (Lén lau đường dính ngoài khóe miệng)

Ryan: Không phải tôi. (Cổ họng đang cố gắng nuốt)

Kelly: Không phải tôi. (Lấy tay che quai hàm đang phồng lên trả lời)

Myron: Wooh umh ah. (Không phải tôi. Miệng còn nhồi đầy nhân bánh)

Gerald: À, Myron yêu dấu, anh không cần phải ăn vụng, bánh táo vốn chính là nướng cho anh, bên trong tràn ngập tình yêu nồng nàn của tôi. Tôi vừa nướng vừa rót vào tất cả say đắm của tôi đối với anh, tôi còn đọc một trăm bài thơ tình nổi danh nhất từ xưa tới nay với vỏ bánh, để khiến anh cảm nhận được nỗi si mê không gì sánh kịp của tôi...

Blake, Ryan, Kelly: (Đồng thanh) Xin lỗi, bọn này ra ngoài ới một cái.

Tóc chơi quá đã

Trong vườn hoa, Angelo ngồi phía sau Myron, trong tay cầm ruy băng màu hồng phấn, giúp Myron chải tóc, Âm Đế hồn hồn tìm đến.

Âm Đế: Em lại chơi tóc con, nó là con trai, buộc ruy băng chẳng ra cái gì cả!

Angelo: Tóc con trai vừa dài vừa đẹp, em muốn chơi mà! Em muốn chơi, em muốn chơi ——

Âm Đế bất kể, kiên quyết khiêng thiên sứ quay về phòng cùng mình, vì hấn ăn dấm chua của thằng con.

Gerald đến chăm chăm nhìn.

Myron: Nhìn cái gì? Mau giúp tôi gỡ nơ bướm trên đầu xuống, mắt mắt chết đi được!

Gerald: Người yêu dấu, tôi cảm thấy màu xanh lam thích hợp với anh hơn, à, tôi cũng mua mấy sợi ruy băng về, tôi giúp anh cột...

Myron: Cút!

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-say-he-liet-tam-co-thien-su>